

ΑΡ. ΦΥΛ. 23 (126)
8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941-ΣΤ'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Διευθυντοῦ Συντάξεως 34-425
» » Τυπογραφείου 593-330

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 23 — 8 Μαρτίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	Λίρ. Αγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δημοτικ. Κοινότητας) Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία ἕνα παιδὶ καὶ διατὶ τὴν κάνει.

Τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, τὸ ὁποῖον εἶναι σχεδὸν ἔμφυτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐπιδράσῃ καὶ εἰς τὰ παιδιά. Ἕνα παιδὶ διὰ νὰ κάμῃ οἰκονομίαν, δηλαδὴ νὰ κάμῃ συνάθροισι χρημάτων, πρέπει νὰ παύσῃ τὴν ἄσκοπον σπατάλην τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα τοῦ δίδουν καὶ νὰ τὰ φυλᾷ. Τὴν οἰκονομία αὐτὴ τὴν κάνει διότι τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει μαζεύσει, ἠμπορεῖ νὰ τὰ βάζῃ εἰς ἕνα Ταμιευτήριον καὶ ἐκεῖ σὺν τῷ χρόνῳ μὲ τὸν τόκον θὰ αὐξηθοῦν καὶ θὰ τοῦ δώσουν εἰς ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἕνα σημαντικὸν ποσόν. Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν σταδιοδρομίαν του ἢ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδάς του ἢ διὰ νὰ βοηθήσῃ ποικιλοτρόπως τὴν οἰκογένειάν του εἰς δυσκόλους στιγμάς.

Τὰ χρήματα ποὺ βάζει εἰς τὸ Ταμιευτήριον, τὰ ἀποταμιεύει· δηλαδὴ ὅταν λέγωμεν ἀποταμιεύει ἐννοοῦμεν τὸ περίσσευμα τὸ ὁποῖον βάζει κάθε ἄτομον εἰς τὸ Ταμιευτήριον, ἀφοῦ προηγουμένως χαλάσῃ ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ νὰ καλύψουν τὰς ἀνάγκας του. Ἕνεκα τούτου καθιερώθη ὑπὸ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀποταμιεύσεως.

Ἐν Μεσοβουνίοις τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1939.

Παναγῆς Ραυτόπουλος
Τάξις Β' Ἡμιγυμνασίου

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΗΝΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὴν αὐγὴν τῆς 28 Ὀκτωβρίου, τὴν φοβερὰν καὶ ἱστορικὴν ἐκείνην ὥραν, ὅταν ἐβρόντησεν ὁ ὀρυμαγδὸς τοῦ Ἄρεως, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν θανάτου. Τὸ «ὄχι», ποὺ ἀπεκρίθη ὁ πολύκλαυστος Ἀρχηγὸς πρὸς τὸν ἀνόσιον ἐπιδρομέα, τὸ ἐπανέλαβαν τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὰ χείλη ὅλων τῶν Ἑλλήνων, δίχως κανένα ὑπολογισμόν, δίχως κανένα ἀναμέτρημα τῶν συνεπειῶν. Ἡ ἱστορία τὸ κατέταξεν ἤδη δίπλα εἰς τὸ «μολὼν λαβὲ» τῶν τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα, δίπλα εἰς τὸ ὑψηλὸν δρᾶμα τῶν «Ἐλευθέρων Πολιορκημένων», ὅπως μᾶς τὸ ἐζωντάνευσεν ὁ Ποιητής:

«Εἶν' ἕτοιμα στὴν ἄσπονδη πλημμύρα τῶν ἁρμάτων
δρόμο νὰ σχίσουν τὰ σπαθιά, κι' ἐλεύθεροι νὰ μείνουν
ἐκεῖθε μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἐδῶθε μὲ τὸ χάρο».

Ποῖος ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τότε κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς θανασίμου πάλης ἐναντίον τοῦ πανισχύρου ἐχθροῦ εἰς τὴν νίκην; Καὶ ποῖος θὰ ἐτόλμα εἰς τὰς πρώτας ἐκείνας ὥρας νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ κεραυνοβόλος πόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκίνησαν θριαμβευτικῶς αἱ μηχανοκίνητοι φάλαγγες τοῦ ἐπιδρομέως, θὰ μετεβάλλετο ἐντὸς δύο μόνον ἑβδομάδων εἰς ἐπονείδιστον φυγήν; Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὑβρισμένης Παναγίας, μὲ τὴν εὐλογίαν τῶν ἡρώων καὶ τῶν μαρτύρων, ποὺ ἐδημιούργησαν τὴν μικρὰν αὐτὴν καὶ πανεύμορφην Πατρίδα — τὴν ἁγιωτέραν καὶ τὴν πλέον βασανισμένην τῶν πατρίδων τῆς γῆς — ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὥρμησεν ἀκάθεκτος εἰς τὸν ἀγῶνα. Μία μαύρη νεφέλη καμάτου καὶ τρόμου ἐσκέπαζε τότε, πρὸ τετραμήνου, τὴν Εὐρώπην καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Μεγάλοι καὶ μικροὶ λαοὶ εἶχον ὑποκύψει χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν εἰς τὴν βίαν. Οἱ βωμοὶ τῆς Ἐλευθερίας εἶχον περιφρονηθῆ καὶ ἀνατραπῆ. Ἡ «σύνεσις» μιᾶς κτηνώδους ὑλοφροσύνης εἶχε παντοῦ σχεδὸν ἐπικρατήσει. Ἀλλ' ἔξαφνα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δέους καὶ τοῦ ζόφου, ἔλαμψεν εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν γῆν διὰ μίαν φορὰν καὶ πάλιν ἡ λαμπὰς τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. Ἡ λαμπὰς τῆς Ἰδέας καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Εἰς τὸ ἄκουσμα «ὁ οὐρανὸς καμάρωνε κι' ἡ γῆ χειροκροτοῦσε». Εἰς τὸ ἄκουσμα οἱ δοῦλοι ἐσκίρτησαν καὶ ἀνέσεισαν τὰ δεσμά των, οἱ περιδεεῖς ἀνεθάρρησαν, οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι ὅλης τῆς γῆς συνεσπειρώθησαν μὲ νέον σφρῖγος καὶ νέαν ἀλκὴν περὶ τὴν σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας. Ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος ἤντλησεν ὁ κόσμος τὸ θάρρος καὶ τὴν θέλησιν μιᾶς καλλιτέρας Αὔριον, ἀπηλλαγμένης ἐπιβουλῶν καὶ κατακτήσεων. Καὶ τὸ ὄνομά της ἔγινε σύμβολον, σημαία καὶ σύνθημα δι' ὅλους τοὺς τυραννουμένους, δι' ὅλους τοὺς ἀδικημένους, δι' ὅλους τοὺς ἀπηλπισμένους τῆς γῆς.

Ἔκτοτε ἐπέρασαν τέσσαρες μῆνες. Τέσσαρες μῆνες ἀδιακόπου ἀγῶνος, θυσιῶν καὶ θριάμβων. Νὰ τοὺς ἀριθμήσωμεν; Εἶναι μάταιον. Εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους ἔχουν γραφῆ μὲ τὸ εὐγενέστερον αἷμα τοῦ κόσμου, μὲ γράμματα ποὺ δὲν σβήνουν ποτέ. Νὰ τοὺς περιγράψωμεν; Ἀλλὰ ποῖος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ δώσῃ πιστὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ὑψηλοῦ ἡρωϊκοῦ ἔπους, ποὺ γράφεται ἡμέραν καὶ νύκτα ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας μὲ τὸ αἷμα τῶν γενναιοτέρων παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ κρατῇ εἰς αἰῶνας αἰώνων τὴν ἀνθρωπότητα εἰς εὐλαβῆ κατάνυξιν; Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται ἐδείχθησαν ἄξιοι τῆς εὐκλεεστέρας ἱστορίας τοῦ κόσμου — τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς. Μᾶς ἔδωσαν τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν συνέχισιν τῆς παραδόσεως, τὸ μέτρον τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς νέας γενεᾶς, τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν τῆς νίκης. Καὶ ἀπέδωσαν εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα τὴν πίστιν εἰς τὰς αἰωνίας ἀξίας τῆς ζωῆς, τὴν πίστιν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἰδέας ἐναντίον τῆς ὑλικῆς βίας, τὴν πίστιν ἀκόμη εἰς τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου. Ἡ τετράμηνος νικηφόρος πάλη των ὑπῆρξε βάπτισμα ἐξαγνισμοῦ δι' ὅλους τοὺς ὀλιγοπίστους, δι' ὅλους τοὺς ἀδιαφόρους, δι' ὅλους ὅσοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ πωλήσουν τὰ πρωτοτόκια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ἀντὶ τοῦ ἀξιοδακρύτου πινακίου φακῆς. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς προμάχους τῆς πατρίδος ὁ ἄμαχος πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος καρτερικός, πειθαρχικὸς καὶ πάντοτε ἕτοιμος δι' ὅλας τὰς δοκιμασίας, μίαν μόνον σκέψιν εἶχε καὶ ἔχει: τὸ Μέτωπον. Καὶ μίαν μόνην φροντίδα: τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπαραμίλλων μαχητῶν τῆς Ἀλβανίας. Καὶ μίαν καὶ μόνην δέησιν ἀναπέμπει πρὸς τὸν Ὕψιστον: τὴν ἐκ βαθέων δέησιν διὰ τοὺς πολεμιστὰς καὶ διὰ τὴν Νίκην τὴν τελειωτικήν.

Ἔπειτα ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν ἀγῶνας καὶ νίκας ὁ πόλεμος συνεχίζεται πάντοτε εἰς τὴν ἀγριωτέραν καὶ τὴν πλέον ἄξενον περιοχὴν τῆς Βαλκανικῆς, ἴσως δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου, ὑπὸ συνθήκας τῶν ὁποίων τὰς δυσχερείας κανεὶς δὲν δικαιοῦται νὰ ὑποτιμᾷ. Οὐδεὶς ἄλλος στρατὸς εἰς τὸν κόσμον θὰ κατώρθωνε νὰ τὰς ἀντιμετωπίζῃ μὲ ὅσην ὁ Ἑλληνικὸς ἀδάμαστον ἀποφασιστικότητα καὶ ἀκατάβλητον σθένος καὶ ὁρμητικότητα, ἡ ὁποία δὲν ἐγνώρισε ποτὲ καὶ οὔτε θὰ γνωρίσῃ καμμίαν ὕφεσιν. Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνὰ «δὲν τοὺς βαραίνει ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἔγινε πνοή τους». Ἔγινεν ἡ μεγαλοδύναμος πνοὴ ποὺ θὰ σαρώσῃ τὸν ἄνανδρον ἐπιδρομέα. Καὶ ἔγινεν ἡ κραταιὰ πίστις ὅλων τῶν Ἑλλήνων ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ὁριστικὴν νίκην καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ θεοστυγοῦς ἐχθροῦ. Δι' αὐτὴν καμμία δοκιμασία καὶ καμμία θυσία δὲν θὰ εἶναι μεγάλη. Καὶ δι' αὐτὴν ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος ζῇ καὶ παλαίει καὶ θ' ἀγωνισθῇ ἕως τὴν στιγμὴν ποὺ θ' ἀντηχήσῃ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια τὸ σάλπισμα τοῦ θριάμβου — τοῦ ἐνδοξοτέρου θριάμβου τῶν αἰώνων.

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΜΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Γράψαμε σὲ προηγούμενο φύλλο γιὰ τὴν αἰσιοδοξία, ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἀδαμάστων πολεμιστῶν τοῦ μετώπου, καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί τους γιὰ τὴ Νίκη καὶ τὸν τελικὸ θρίαμβο. Γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀντικειμενικὸς σκοπός: Νὰ ριχθοῦν οἱ Ἰταλοὶ στὴ θάλασσα, παίρνοντας τὸ μπάνιο τους στὴν Ἀδριατική, διὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἔτσι ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ ἕνα τόσο κακό, ὕπουλο, ἄνανδρο καὶ ἄπιστο γείτονα!

Ἄγνωστος πολεμιστής, ποὺ τὰ γραφόμενά του διερμηνεύουν ἀσφαλῶς τὸ φρόνημα τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου τοῦ μετώπου, μᾶς γράφει σὲ μιὰ πραγματικὰ ὡραία καὶ χαρακτηριστικὴ ἐπιστολή του:

«Οἱ Ἰταλοί, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὶς γνωστὲς ἀντεπιθέσεις τους, ποὺ κατάφεραν μόνον νὰ σπάσουν γιὰ τὰ καλὰ τὰ μοῦτρα τους, ἀποφασίζουν κάπου κάπου νὰ ξεμυτίσουν ἀπὸ τὰ ὀχυρά τους καὶ νὰ κάμουν κι' αὐτοὶ τὴν «ἐπίθεσί» τους. Τώρα τελευταῖα, στὶς ἐπιθετικές τους αὐτὲς ἐξορμήσεις, μεταχειρίζονται τὴν πολεμικὴ ἰαχὴ «πριμαβέρα ἀ νόϊ». Εἶναι τὸ νέο «σύνθημα» ποὺ ἔδωκε στοὺς Ἰταλοὺς ὁ τελευταῖος λόγος τοῦ φαμφαρόνου τοῦ «Παλάτσο Βενέτσια» καὶ ποὺ σημαίνει, καθὼς ξέρετε: «ἡ ἄνοιξις εἶναι δική μας».

Μπορεῖ, λοιπόν, ἡ ἄνοιξις νὰ εἶναι δική τους, ὅπως καὶ τὰ σπασμένα μοῦτρα ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐπίθεσι εἶναι δικά τους. Ἀλλὰ θὰ πρέπη νὰ ξέρουν ὅτι, ἂν «ἡ ἄνοιξις εἶναι δική τους», γιὰ μᾶς ὁ χρόνος ὁλόκληρος εἶναι δικός μας. Δικός μας καὶ ὁ χειμῶνας, δική μας καὶ ἡ ἄνοιξις, δικό μας καὶ τὸ καλοκαῖρι, δικό μας καὶ τὸ φθινόπωρο. Δικά μας ὅλα. Δικά μας κι' αὐτά, ὅπως δική μας κι' ἡ Νίκη, κι' ἡ Δόξα κι' ἡ Τιμή. Οἱ Νῖκες δὲν κατακτῶνται μὲ τὶς ἐποχές, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνδρεία, τὴν ἀποφασιστικότητα, τὴν πίστι, τὴν αὐταπάρνησι, τὴν αὐτοθυσία!

Οἱ Ἰταλοὶ μποροῦν νὰ λὲν ὅ,τι θέλουν. Μποροῦν νὰ ξεφωνίζουν τὸ «πριμαβέρα ἀ νόϊ». Μὰ ἐμεῖς βροντοφωνοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ πὼς ἡ «Νίκη εἶναι δική μας». Ἡ Νίκη, ποὺ θὰ τὴν κατακτήσουμε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴ θέλησι τοῦ Βασιλιᾶ μας, μὲ τὴν καθοδήγησι τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἡγετῶν μας, μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Διαβάσαμε καὶ ξαναδιαβάσαμε τὶς γραμμὲς αὐτὲς ποὺ περικλείουν, ἀληθινά, ὅλη τὴν πίστι τοῦ Ἕλληνος στρατιώτη στὸν ἀγῶνα του. Πολεμάει, γιατὶ ξέρει πὼς κάνει ἕνα πόλεμο δίκαιο καὶ ἱερό. Χύνει τὸ αἷμα του γιατὶ πιστεύει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ χυθῆ ἀνθρώπινο αἷμα γιὰ σκοπὸ ἱερώτερο καὶ δικαιότερο. Δίνει τὴ ζωή του θυσία στὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας γιατὶ ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχει ὡραιότερος καὶ τιμιώτερος θάνατος. Καὶ γι' αὐτὸ τίποτε δὲν τὸν φοβίζει: Τὰ πολεμικὰ ξεφωνητὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸν κάνουν νὰ γελᾶ· οἱ φανφαρονισμοὶ τοῦ ψευδοκαίσαρος τῆς Ρώμης τὸν διασκεδάζουν καὶ τοῦ δίδουν τὰ θέματα τῆς ψυχαγωγίας, οἱ ἀντεπιθέσεις τοῦ ἀνάβουν τὰ αἵματα καὶ τὸ «ἐμπρὸς» τοῦ χαρίζει τὴν ὁρμητικότητα καὶ τὴν Νίκην. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς νικᾶ καὶ προχωρεῖ ἐμπρός, πάντα ἐμπρὸς μέχρι τῆς τελικῆς ἐπικρατήσεως.

Μὰ ἂν τὸ ἠθικὸ τοῦ στρατοῦ μας εἶναι ἄριστο, ἂν ἐκεῖ ψηλὰ στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας οἱ στρατιῶται μας γράφουν μὲ τὸ αἷμα τους τὶς ἡρωϊκώτερες σελίδες τῆς ἱστορίας μας, ἐδῶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, στὸν ἄμαχο πληθυσμὸ ἐπικρατεῖ πάντοτε ὁ ἴδιος ἐνθουσιασμός, ἡ ἴδια αὐτοπεποίθησις, ἡ ἴδια πίστις γιὰ τὴν νίκη καὶ τὸν τελικὸ θρίαμβο...

Ὅλοι μας ζοῦμε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα αἰσιοδοξίας γιὰ τὴν ἔκβασι τοῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τὸ μικρὸ παιδάκι τῶν τεσσάρων χρόνων, ποὺ σιγοτραγουδᾶ τὸ «Κορόϊδο Μουσολίνι κανεὶς σας δὲν θὰ μείνη», τὸ μεγαλείτερο παιδάκι, ποὺ πιστεύει πὼς πολὺ γρήγορα θὰ διώξουμε τοὺς Ἰταλούς, τὸν ἔφηβο μέχρι τοῦ ὡρίμου ἀνδρός, ὅλοι μας ζοῦμε μὲ τὴν πίστι τῆς Νίκης καὶ τὸν θρίαμβον τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων.

Δὲν βλέπουμε ἐδῶ κάτω παρὰ τὸν πόλεμο. Τὸν πόλεμο ποὺ θὰ σημάνη τὴν ἐπικύρωσι τῆς ἀνεξαρτησίας μας, θὰ πραγματοποιήση τὴν θέλησίν μας νὰ ζήσουμε ἐλεύθεροι μέσα στὸ σπίτι μας, σὰν ἕνας λαὸς ἐλεύθερος, μὰ καὶ πειθαρχημένος, ποὺ ξέρει νὰ γράφη μὲ τὴν θεληματικότητα καὶ ἀποφασιστικότητά του τὰ πεπρωμένα του. Καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἐστραμμένα στὸ μέτωπο. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς μας κτυποῦν ρυθμικὰ ἀπὸ στοργὴ γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς. Καὶ τὰ χέρια μας κινοῦνται γρήγορα καὶ παραγωγικά, σὰν μιὰ μικρὴ βοήθεια στὸ ἔργο τους. Τίποτε δὲν μᾶς πτοεῖ. Ἡ αἰσιοδοξία μας, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ψυχήν μας τὴν ἀτσαλωμένη ἀπὸ τὴν γιγάντεια θέλησί μας νὰ νικήσουμε καὶ τὰ στρατιωτικὰ κατορθώματα εἶναι τέτοια, ποὺ δὲν βλέπουμε παρὰ τὸν θρίαμβο. Τίποτε δὲν θὰ δειλιάση κι' ἐμᾶς ὅπως κι' ὅλους τοὺς πολεμιστάς. Τίποτε δὲν θὰ συγκρατήση τὴ δική τους ὁρμή, ὅπως καὶ τὴ δική μας ἀπόφασι ν' ἀγωνισθοῦμε δίπλα τους γιὰ τὴ Νίκη. Ὅ,τι καὶ νὰ συμβῆ, εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουμε μὲ καρδιὰ καὶ μὲ γενναιότητα. Κάθε ἐπιβουλὴ θὰ συντριβῆ στὰ στήθη μας. Κάθε θύελλα θὰ σπάση στὴν γρανιτώδη μας ἀπόφασι νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε. Εἴμαστε ἕτοιμοι γιὰ κάθε θυσία, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ στὸ τραπέζι τῆς εἰρήνης ἡ Ἑλλὰς θὰ ὑπαγορεύση τοὺς ὅρους της.

Α. Κ. Μ.

Φανταράκια κάπου εἰς τὸ μέτωπον.

ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Καὶ χωρὶς νὰ σᾶς τὸ ὑποδείξω, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ σταθῆτε σήμερα μὲ συγκίνησι, μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια μπροστὰ στὴ Σελίδα τῆς Τιμῆς, ποὺ ἀνοίγει ἀπὸ τὸ σημερινό του φύλλο τὸ περιοδικό μας, εἰς μνήμην τῶν συναγωνιστῶν σας Φαλαγγιτῶν, ποὺ ἔπεσαν μαχόμενοι ἡρωϊκὰ ὑπὲρ Πατρίδος.

Ἡ Σελίδα αὐτὴ εἶναι μιὰ λευκὴ καὶ ψηλὴ μαρμάρινη Στήλη, ἐπάνω στὴν ὁποίαν τὸ ἱερὸ χέρι τῆς Πατρίδος χαράζει τὰ τιμημένα ὀνόματα τῶν νεαρῶν ἡρώων. Δίπλα σ' αὐτὴν ἄλλες στῆλες, οἱ στῆλες ποὺ ὑψώνουν μὲ τὴ θυσία τους καὶ μὲ τὴ ζωή τους οἱ ἄλλοι ἡρωϊκοὶ πολεμισταί μας, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἄλλοι ἀφανεῖς ἥρωες — γέροι, γυναῖκες καὶ παιδιά —, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἀπόλεμοι, καταθέτουν καὶ αὐτοὶ τὸ αἷμα τους καὶ τὴ ζωή τους στὸν βωμὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος. Καὶ πάνω στὶς στῆλες αὐτὲς στερεώνεται καὶ κτίζεται τὸ νέο λαμπρὸ οἰκοδόμημα δόξης καὶ πολιτισμοῦ, ποὺ ἀνεγείρει μὲ τὸν ἱερὸ σημερινὸν ἀγῶνα της ἡ Φυλή μας.

Ἂς σταθοῦμε σήμερον σὲ στάσι προσοχῆς μπροστὰ στὴ Στήλη τῶν ἀδελφῶν μας Φαλαγγιτῶν καὶ ἂς ὑψώσουμε τὴν ψυχή μας σὰν λαμπάδα ποὺ θὰ καίη πάντα μπροστά Τους, λαμπάδα προσευχῆς καὶ λατρείας.

Κυττάξετε τὶς φυσιογνωμίες τους. Μερικὲς κρατοῦν τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς. Ἄλλες ἀπεικονίζουν τὴν περηφάνεια, μὲ τὴν ὁποίαν φοροῦν τὴν τιμημένη στρατιωτικὴ στολή. Μιὰ ἄλλη δείχνει τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν ποὺ προϋποθέτει ἡ ἀπασχόλησις μ' ἕνα πιστὸ σκυλί, ἀνάμεσα στὴ Φύσι. Κι' ὅλες μαζὶ ἀντανακλοῦν τὴ σταθερὴ κι' ἀλύγιστη θέλησι τῆς ψυχῆς τους, ποὺ τοὺς ὡδήγησε στὴ μεγάλη θυσία τους.

Αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ ὡς χθὲς ἀκόμα, ἥσυχα καὶ γαλήνια, κρατοῦσαν τὸ βιβλίο τῆς μελέτης τους ἢ τὸ ἐργαλεῖο τῆς ἐργασίας τους, γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὸν ἐσωτερικό τους κόσμο καὶ ν' ἀντεπεξέλθουν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς· αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ στοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ὀργανώσεως των ἀπασχολοῦσαν κυρίως τὴ σκέψι τους καὶ τὴν ψυχή τους στὶς ὡραιότερες καὶ ὑψηλότερες πνευματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ἀπασχολήσεις, σὰν προετοιμασία γιὰ τὴ μεγάλη προσπάθεια τῆς δημιουργίας τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ· αὐτὰ τὰ παιδιὰ μόνον σὲ εἰρηνικοὺς ἀγῶνες εἶχαν ἀποδοθῆ ἕως χθές, ἀγῶνες γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς Γῆς, ἀγῶνες γιὰ τὴν Κοινωνικὴ Πρόνοια, ἀγῶνες γιὰ τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανσι κι' ἐξύψωσι· αὐτὰ τὰ ἴδια παιδιά, μόλις ἄκουσαν, διὰ τοῦ στόματος τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ καὶ Πατέρα τους, τὴν φωνὴ τῆς Πατρίδος, ποὺ καλοῦσε τὰ τέκνα της νὰ ὑπερασπίσουν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία της, τ' ἄφησαν ἀμέσως ὅλα, καὶ βιβλία καὶ ἐργαλεῖα, καὶ πνευματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς ἀπασχολήσεις, καὶ κάθε ἀγῶνα εἰρηνικῆς προόδου καὶ πολιτισμοῦ, τὰ ὑπέταξαν ὅλα εἰς τὴν μεγάλην καὶ ἱερὰν ἔννοιαν τῆς Πατρίδος, ἡ ὁποία καὶ τὰ περικλείει μέσα της ὅλα αὐτά, καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέσουν τὸ ὕψιστον Καθῆκον.

Μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο τῆς χαρᾶς, ποὺ ἀπεικονίζουν οἱ φωτογραφίες τους, τὴν ἴδια περηφάνεια, τὴν ἴδια ψυχικὴν εὐγένεια, τὴν ἴδιαν ἀλύγιστη θέλησι, ἔκαμαν τὸ καθῆκον τους καὶ στὸ πεδίον τῆς μάχης, ὅπως τὸ εἶχαν κάμει καὶ στὸ πεδίον τῆς εἰρήνης. Καὶ ὅπως σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶχαν προσφέρει ὅλη τὴ ζωτικότητά τους, ὅλην τὴν σωματικὴ καὶ ψυχικὴν ἰκμάδα τους, ἔτσι καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος, ὁλοκληρώνοντας τὴν πρόθυμη καὶ γενναία προσφορά τους, ἔδωσαν μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὸ αἷμα τους καὶ τὴ ζωή τους.

Εὐλογημένη ἡ ἱερὴ θυσία σας, ἡρωϊκὰ παιδιά! Κυττάζοντας τὶς ἀγαπημένες καὶ τιμημένες εἰκόνες σας, ποὺ ἀποτελοῦν διάφορες ἐμφανίσεις τῆς μιᾶς καὶ μόνης, κοινῆς, ἑνιαίας καὶ μοναδικῆς μορφῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς, τὶς παίρνουμε μέσα μας καὶ τὶς ἀποτυπώνουμε βαθιὰ κι' ἀνεξάλειπτα πάνω στὶς ψυχές μας. Δὲν θὰ σβήσουν ποτὲ ἀπὸ κεῖ πάνω. Θὰ συγχωνευθοῦν καὶ θὰ συνταυτισθοῦν μὲ τὶς ψυχές μας καὶ θὰ γίνουν πολύτιμες κι' ἀστείρευτες ἠθικὲς δυνάμεις, ποὺ θὰ μᾶς ἐμπνέουν καὶ θὰ μᾶς ἐνισχύουν πάντα στὸν δρόμο τοῦ Καθήκοντος.

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς
Μελῆς Νικολαΐδης

ΗΡΩΪΣΜΟΙ ΠΟΥ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΟ ΘΡΥΛΟ

Ἕνα ὑπέροχο δεῖγμα ἀτομικοῦ ἡρωϊσμοῦ στὸν τωρινό μας πόλεμο εἶναι τὸ κατωτέρω:

Ο ΛΟΧΙΑΣ ΜΕ ΤΑ 12 ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΤΟΥ

Ἐξεκίνησε μὲ τοὺς 12 ἄνδρες του καὶ μὲ τὴ διαταγὴ νὰ ἀνιχνεύσῃ τὸ ἀπέναντι ὕψωμα. Σκοτάδι, βροχὴ καὶ ὁμίχλη πυκνότατη. Μὲ τέτοιον καιρὸ εἶναι φυσικώτατο νὰ χάνῃ κανένας τὸν προσανατολισμὸ καὶ ὁ λοχίας μὲ τοὺς ἄνδρες του σὲ λίγο εἶχαν παραπλανηθῆ. Ἄξαφνα πέφτει μπροστὰ σ' ἕνα πολυβολεῖο. Δὲν χάνει καιρό, παρατάσσει τοὺς ἄνδρας του καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὁ χειριστὴς τοῦ ἐχθρικοῦ πολυβόλου ἦταν σκοτωμένος καὶ τὸ ἀπόσπασμά μας κύριο τοῦ πολυβολείου. Αὐτὸ γιὰ τὸν λοχία καὶ τὸ ἀπόσπασμά του ἦταν ἕνα ἁπλὸ ἐπεισόδιο καὶ ὅταν τελείωσε, τράβηξε τὸ δρόμο του συνεχίζοντας τὴν ἀνίχνευσι ποὺ διετάχθη.

Καθὼς ὅμως προχωροῦσε ἀντελήφθη ἕνα σπιτάκι μοναχικὸ φωτισμένο. Ὁ λοχίας ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βρίσκεται ἀντιμέτωπος πρὸς 28 Ἰταλοὺς ποὺ ζεσταινόνταν στὸ μικρὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν τάχασαν ὅμως οὔτε ὁ λοχίας οὔτε οἱ ἄνδρες μὲ ὅλη τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἰταλῶν. Ἐπρότειναν ἀμέσως τὰ ὅπλα καὶ τοὺς διέταξαν νὰ παραδοθοῦν. Οἱ Ἰταλοί, εἴτε γιατὶ αἰφνιδιάστηκαν, εἴτε γιατὶ νόμισαν πὼς ἔξω ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ ὁλόκληρα δικά μας τμήματα, ἀφῆκαν τὰ ὅπλα τους καὶ παρεδόθησαν. Οἱ στρατιῶτες μας τότε μετέφεραν τὰ ὅπλα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐκλείδωσαν μέσα τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἀφίνοντας δύο σκοποὺς μονάχα νὰ τοὺς φυλᾶνε ἐσυνέχισαν τὴν ἀνίχνευσί τους.

Ἔξαφνα παρουσιάζεται μπροστά τους ἕνας Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὁλόκληρη διμοιρία στρατιωτῶν καὶ ἕνα πολυβόλο, τὸ ὁποῖον χωρὶς χρονοτριβὴν ἀρχίζει νὰ βάλλῃ ἐναντίον τῶν ἰδικῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἐσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὶς πρῶτες καταιγιστικὲς ριπές του. Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ ἔπεσαν πρηνεῖς, ἄρχισαν ἐκ τοῦ πλησίον νὰ βάλλουν μὲ χειροβομβίδας, τὰς ὁποίας εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς ἐγκλείστους μέσα στὸ σπιτάκι αἰχμαλώτους.

Ἡ συμπλοκὴ αὐτὴ ἐκράτησε περίπου μισὴ ὥρα.

Ὁ λοχίας ἐπωφεληθεὶς τὴ μικρὴ διακοπὴ τοῦ πολυβόλου, ποὺ γινότανε ἡ ἀλλαγὴ τῆς ταινίας, σκοπεύει μὲ τὸ ὅπλο του τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸν καὶ τὸν ἀφίνει νεκρόν. Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν καὶ δέκα πέντε νὰ πετάξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ παραδοθοῦν. Αὐτὴ ἄλλως τε ἦτο καὶ ἡ τελευταία ἀντίστασις τοῦ ὑψώματος, τὸ ὁποῖον ὁ λοχίας εἶχε σταλῆ νὰ ἀνιχνεύσῃ ἁπλῶς, διὰ τῆς ἀνδρείας του ὅμως καὶ τῆς εὐψυχίας του τὸ κατέλαβε.

Ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας ἔσπευσε κατόπιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μονάδα του ὅτι τὸ ὕψωμα κατελήφθη. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐφαίνετο ἀπίστευτον εἰς ὅσους ἤκουσαν τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ γεγονός. Ὅταν ὅμως τελικῶς διεπιστώθη ἡ ἀλήθεια, τότε ἐγένετο ἀμέσως τιμητικωτάτη πρότασις προαγωγῆς καὶ παρασημοφορίας ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ τοῦ γενναίου λοχίου καὶ τῶν ἀνδρῶν τῆς ὁμάδος του.

Στὸ περιθώριον

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ ὅλας τὰς πληροφορίας, ποὺ συγκεντροῦνται ἐξ ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, προκύπτει κατὰ τρόπον πλέον ἡ ἀναμφισβήτητον ὅτι τόσον οἱ σχηματισμοὶ τῶν ἀρρένων ὅσον καὶ τῶν θηλέων ἐξακολουθοῦν μὲ τὸν αὐτὸν πάντοτε ζῆλον, μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν, μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα αὐτοθυσίας τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐνεπιστεύθη ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχηγὸς καὶ τὸ ὁποῖον μὲ τόσην στοργὴν περιβάλλει ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον. Ἡ Νεολαία, θεσμὸς ἐθνικός, θεσμὸς προωρισμένος νὰ ζήσῃ αἰωνίως, ἔχει ἀπολύτως ἀντιληφθῆ τὸν προορισμόν της. Ἐργάζεται καὶ σφυρηλατεῖ καὶ αὐτὴ τὰ ὡραῖα ἐθνικὰ ἰδανικὰ καὶ μὲ πεποίθησιν ἐπὶ τὴν νίκην συμβάλλει ἀποφασιστικῶς καὶ σταθερῶς εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Ἡ Ἑλλάς, ποὺ τόσον ἐπιτυχῶς ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ὡς «τρυφερὸς ἀφέτης», παρακολουθεῖ τὸ ὡραῖον ἔργον τῆς Νεολαίας μὲ πραγματικὴν ὑπερηφάνειαν.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐπληροφορήθη τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τοῦ καταστρεπτικοῦ σεισμοῦ ἡ ὡραία πρωτεύουσα τῆς Θεσσαλίας. Ἡ μεγάλη θλῖψις διὰ τὰ θύματα καὶ τὰς καταστροφὰς ἑνώνεται μὲ τὴν θερμοτέραν συμπάθειαν διὰ τὸν δοκιμασθέντα πληθυσμόν. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἡ Κυβέρνησις μὲ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειάν της ἔρχεται ἀρωγὸς εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κατοίκων τῆς πληγείσης πόλεως, ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς στέκεται ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν δοκιμασθέντων ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ σκληρὸν πλῆγμα ἔδειξαν καὶ θὰ δείξουν ἀσφαλῶς μέχρι τέλους ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην γενναιότητα καὶ θάρρος.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Ὁ ἔρανος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἀναγκῶν, προσπεράσας ἤδη σημαντικῶς τὸ ἥμισυ δισεκατομμύριον, πλησιάζει πρὸς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ τούτου. Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε νὰ προσφέρῃ ἐκ τοῦ ὑστερήματός του τὸν ὀβολόν του, εἶναι δὲ συγκινητικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ μὴ ἔχοντες τι ἄλλο νὰ προσφέρουν, δίδουν διὰ τὸν κοινὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους των, καὶ διάφορα ἄλλα τιμαλφῆ, τὰ ὁποῖα δι' αὐτοὺς ἔχουν ἴσως περισσοτέραν ἀξίαν κειμηλίων παρὰ πραγματικὴν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πολυτιμότερα.

Ο ΣΕΡ ΑΝΤΟΝΥ ΗΝΤΕΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὑπεδέχθη τὸν Ἄγγλον Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἄντονυ Ἤντεν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ποὺ ἔσπευσαν νὰ ἐπευφημήσουν τὸν ἐξέχοντα ξένον μας, μαρτυρεῖ τοὺς φιλικοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν. Ὁ κ. Ἄντονυ Ἤντεν θὰ διαπιστώσῃ κατὰ τὴν ἐδῶ παραμονήν του ὅτι ἡ Ἑλλάς, ὅπως καὶ ἡ Ἀγγλία, εἶναι ἀποφασισμένη νὰ βαδίσῃ μὲ τὸ ἴδιο σταθερὸ βῆμα ὡς τὴν τελικὴν Νίκην.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ἡ θαυμασία ὁμιλία τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανοῦ Πρεσβευτοῦ κ. Μὰκ Βέϋ, κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς ραδιοφωνικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀμερικῆς διὰ τοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον θερμὰς καὶ εἰλικρινεῖς διαπιστώσεις τῆς ἠθικῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἕναν ὑπέροχον ὕμνον πρὸς τὸ αἰώνιον θαῦμα τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. «Ἡ Ἑλλὰς πολλάκις κατέπληξε τὸν κόσμον, εἶπεν ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ἴδιον πράττει πάλιν καὶ σήμερον. Δικαίως ἀπεκλήθη Χώρα θαυμάτων, ἀλλ' ἴσως τὸ μεγαλείτερον τῶν θαυμάτων της εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον παραμένει συνεπὴς εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἡρωϊκήν της ἱστορίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ὅπως εἰς τὸ παρελθόν, εἶναι καὶ σήμερον γενναία χωρὶς κομπασμὸν καὶ μεγαλόψυχος χωρὶς ἐπίδειξιν. Ἀλλὰ περισσότερον ὅλων χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ὅτι διατηρεῖ τὴν ἁπλῆν, ἰδεαλιστικὴν ἄποψιν ἐπὶ θεμελιωδῶν πραγμάτων, ποὺ ξεκουράζει μέσα εἰς τὴν πονηρὰν καὶ διανοητικῶς πάσχουσαν ταύτην ἐποχήν. Δὲν ἔχει ἐπιφυλάξεις ὅσον ἀφορᾷ τὸ δίκαιον, διότι ὁ Θεὸς τὴν κάμνει ἱκανὴν νὰ βλέπῃ τὸ δίκαιον. Ὅπως εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος της, ἡ ἀφοσίωσίς της εἶναι πάντοτε συγκεντρωμένη εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν θρησκείαν καὶ εἰς τὸ Ἔθνος. Κατὰ τὴν ἄποψίν της, τὰ τρία αὐτὰ πράγματα εἶναι ἀχώριστα, καὶ οἱ νέοι τῆς γενεᾶς αὐτῆς, ὄχι ὀλιγώτερον τῶν προγόνων των, τὰ θεωροῦν ὡς ἄξια διὰ νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς ὑπὲρ αὐτῶν χωρὶς τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν».

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς μεγάλης φίλης χώρας, οἱ ὁποῖοι καταδεικνύουν πόσον βαθιὰ ἠσθάνθη καὶ κατενόησε τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν ὁ διακεκριμένος ξένος, ὁ ὁποῖος ἔζησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπ' ἀρκετὰ ἔτη, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὴν χαρακτηρίζῃ κατὰ τὸν μᾶλλον διαυγῆ, ἀντικειμενικὸν καὶ ἀσφαλῆ τρόπον, δὲν ἀποτελοῦν ἁπλῶς τὴν φωνὴν ἑνὸς ἀτόμου, ἀλλὰ τὴν αὐθόρμητον καὶ εἰλικρινῆ ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ μεγάλου καὶ πεπολιτισμένου πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ κ. Μὰκ Βέϋ εἶπε, «γνωρίζει καλὰ ὅτι οἱ μεγάλοι λαοὶ τῆς γῆς δὲν εἶναι πάντοτε οἱ πολυαριθμότεροι». Καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ δὲν συγκινοῦν ἁπλῶς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν βαθύτατα, ἀλλὰ καὶ τὸν τονώνουν ἔτι περισσότερον καὶ τὸν ἐνισχύουν εἰς τὸν ἱερόν του ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

ΑΝΑΝΔΡΟΙ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Ἡ σκληρὰ δοκιμασία τῆς Λαρίσης ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν ν' ἀποκαλυφθῇ ἀκόμη μίαν φοράν, εἰς ὅλην τὴν εἰδεχθῆ καὶ ἀηδῆ μορφήν της, ἡ ἠθικὴ ποταπότης τῶν ἐχθρῶν μας. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἔδαφος ἐσείετο ἀκόμη καὶ τὰ ἑτοιμόρροπα κτίρια κατεκρημνίζοντο, κατεβάλλετο δὲ ἀγωνιώδης προσπάθεια ν' ἀνασυρθοῦν τὰ ὑπὸ τὰ ἐρείπια θύματα ἡ Ἰταλικὴ ἀεροπορία, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὸ γεγονὸς—ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν χαιρέκακον ἀναγγελίαν του ἀπὸ τοὺς Ἰταλικοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς—ἐπέδραμε δύο φορὰς ἐναντίον τῆς ἡμικατεστραμμένης πόλεως καὶ ἐβομβάρδισε τὰ ἐρείπια καὶ τὰ θύματα! Εἶναι τόσον βαθεῖα ἡ φρίκη καὶ ὁ ἀποτροπιασμός, ποὺ ἐμπνέει ἡ ποταπή, ἡ ἄνανδρος καὶ βάρβαρος αὐτὴ ἐνέργεια, ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσῃ κανεὶς περισσότερον τὴν σημασίαν της. Θὰ προσθέσωμεν μόνον τοῦτο: ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὅπως καὶ ὅλος ἄλλως τε ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, κρατεῖ σημείωσιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ πληρωθῇ ἐν καιρῷ μὲ τὴν αὐστηρὰν καὶ δικαίαν τιμωρίαν ποὺ ἀξίζουν αἱ ἄθλιαι καὶ βδελυραὶ πράξεις.

Στὸ περιθώριον

Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Τὸ πολιτικὸν γραφεῖον κατακλύζουν καθημερινῶς τηλεγραφήματα ἐξ ὅλων τῶν πόλεων καὶ χωρίων τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Πρόεδρον αὐτῆς κ. Ἀλέξανδρον Κοριζῆν. Ἐκφράζεται ἡ πεποίθησις διὰ τὴν Νίκην καὶ διαδηλοῦται ἡ ἀπόφασις τοῦ λαοῦ νὰ ἀγωνισθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Κυβερνήσεως μέχρι τέλους διὰ τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἀναληφθέντος ἀγῶνος.

Ἀπὸ τὰ λαμβανόμενα τηλεγραφήματα διαφαίνεται κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐμφορεῖται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς Νίκης καὶ ὅτι δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἄλλη σκέψις παρὰ νὰ κατακτηθῇ ὁπωσδήποτε καὶ μὲ πᾶσαν θυσίαν ὁ θρίαμβος τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαίου.

ΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον ἐδημοσιεύθησαν ἀριθμοὶ περὶ τῶν βιβλιαρίων καὶ τῶν καταθέσεων εἰς τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια Κορυτσᾶς καὶ Ἀργυροκάστρου. Ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια περίπου καταθέσεις εὑρίσκονται ἤδη εἰς ἕκαστον τῶν ταμιευτηρίων τούτων. Καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο γεγονὸς μᾶς δείχνει ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν δύο τούτων πόλεων καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς ἀπελευθερωθείσης περιοχῆς ἔχει πεποίθησιν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν ὁριστικότητα τῆς κατοχῆς.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Πληγέντες σκληρῶς ἀπὸ τὸν καταστρεπτικὸν σεισμόν, ὑποφέροντες τὰ ἀναπότρεπτα ἐπακόλουθα τῆς δεινῆς καταστροφῆς, κτυπώμενοι συγχρόνως ἀπὸ τὰς δολοφονικὰς βόμβας τοῦ ὑπούλου καὶ ἀνάνδρου ἐχθροῦ, οἱ κάτοικοι τῆς Λαρίσης δὲν ἐξέχασαν ὅτι εἶναι Ἕλληνες, δὲν ἔχασαν τὸ ἠθικόν των, δὲν ἐκλονίσθησαν εἰς τὴν πίστιν των καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἀλλὰ ὑψούμενοι ψυχικῶς ὑπεράνω τῶν ἐρειπίων καὶ τῆς ποταπότητος τοῦ ἐχθροῦ, ἐκήρυξαν διὰ τοῦ στόματος τοῦ Δημάρχου των ὅτι εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι καὶ πρόθυμοι διὰ πάντα ἀγῶνα καὶ διὰ πᾶσαν θυσίαν διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν νίκην τῆς Πατρίδος. Ἰδοὺ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα τοῦ Δημάρχου Λαρίσης κ. Ἀστεριάδου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Τύπου:

«Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Λαρίσης, μὴ προφθάσαντες νὰ συνέλθουν ἐκ τῶν καταστροφῶν τῶν σεισμῶν, ἀντεμετώπισαν χθὲς τὴν ὕπουλον ἐπιδρομὴν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας. Τὸ ἠθικὸν τῶν κατοίκων παραμένει πάντοτε ἀμείωτον, ἡ δὲ σκέψις των στρέφεται μετὰ πίστεως ἀκλονήτου πρὸς τὰ τέκνα των, τὰ ὁποῖα, μαχόμενα τὸν ὑπὲρ ὅλων ἀγῶνα, δίδουν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς τὴν ἐμπρέπουσαν ἀπάντησιν εἰς τοιούτου εἴδους ἀνάνδρους ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ».

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΠΟΥ ΕΠΕΣΑΝ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν καὶ σεβασμὸν ἀφιερώνομεν ἀπὸ σήμερον τὴν σελίδα αὐτὴν τοῦ περιοδικοῦ μας εἰς τὴν ἀθάνατον μνήμην τῶν πεσόντων εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Εἶναι ἕνας ἐλάχιστος φόρος τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἡρωϊκοὺς Νέους, οἱ ὁποῖοι, συμπληρώνοντες τὴν ὡραίαν καὶ φωτεινὴν δρᾶσιν των ὡς μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς εἰρηνικοὺς στίβους τῶν εὐγενῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας των, ἔσπευσαν μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ τὴν αὐτὴν αὐτοθυσίαν νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα των καὶ τὴν ζωήν των εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος των.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα χαράσσει εἰς τὰς ἀθανάτους σελίδας τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος τὰ τιμημένα ὀνόματα τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων της, τὰ ὁποῖα, πρόθυμα καὶ γενναῖα, προσέφεραν καὶ τὴν ὑψίστην θυσίαν διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν της, ἡ Ε.Ο.Ν. αἰσθάνεται βαθύτατα τὴν ψυχικὴν ἀνάγκην ν' ἀναρτήσῃ ἐδῶ τὰς εἰκόνας τῶν προσφιλῶν μελῶν της, τὰ ὁποῖα, εἰς τὸ πλευρὸν τῶν ἄλλων, ἔπεσαν καὶ αὐτὰ μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὸ χέρι, ὑπερασπιζόμενα τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀνώτερα ἰδανικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου Πολιτισμοῦ.

Τοῦτο δὲν εἶναι μόνον ἀπόδοσις τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ ἡρωϊκὰ μέλη της, πού, μαζὶ μὲ τὴν Πατρίδα, ἐτίμησαν καὶ ἐδόξασαν ἰδιαιτέρως καὶ τὴν Ὀργάνωσίν των. Θὰ εἶναι συγχρόνως καὶ μία διαρκὴς καὶ αἰωνία ἱερὰ ὑπόμνησις, ἡ ὁποία, καὶ τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον, θὰ φωτίζῃ καὶ θὰ ποδηγετῇ τὰς γενεὰς τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος εἰς τὸν δρόμον τοῦ Καθήκοντος καὶ τῆς Δόξης.

Ὁ Συναγωνιστὴς Σαπουντζῆς Χαράλαμπος ἡρωϊκῶς πεσὼν εἰς τὸν ἐναντίον τῶν βαρβάρων Ἰταλῶν ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνα.

Ὁ Συναγωνιστὴς Θωμᾶς Δ. Χατζηγιαχτσίδης πεσὼν τὴν 6-1-41 εἰς Κορυτσὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός του.

Ὁ ἐνωμοτάρχης Δημακόπουλος Κωνσταντῖνος πεσὼν μαχόμενος ἐπὶ τοῦ πυροβόλου του εἰς τὴν ἐν Μάροβᾳ Τιτανομαχίαν.

Ὁ Φαλαγγίτης Σπυρίδων Συμεὼν Κουβαντζῆς ἐκ Σουφλίου. Ἐφονεύθη ὡς ἀρχισμηνίας εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἰταλίας πόλεμον.

ΤΑ ΠΑΓΟΥΡΙΑ

Ἡ διμοιρία ἐδιψοῦσε. Τὸ ποταμάκι δὲν ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ πυρός, ἀλλὰ τὸ Ἰταλικὸ πυροβολικὸ εἶχεν ἐπισημάνει τὸν τόπο. Λίγο νὰ ἐξεμύτιζε κανείς, ἐδέχετο καταιγισμὸν ὀβίδων. Ἐπολεμοῦσαν οἱ ἄνδρες στὸ ἴδιο μέρος ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Εἶχαν σωθῆ καὶ τὰ ἀτομικὰ τρόφιμα. Κάτι ψίχουλα στὸ σακκίδιο εἶχαν μείνει. Ἀλλὰ στὸν πυρετὸ τῆς μάχης δὲν νοιώθει κανεὶς πολὺ τὴν πεῖνα. Μόνον ἡ δίψα αὐξάνει. Τὸ στόμα τῶν πολεμιστῶν ἔκαιε ὁλόστεγνο καὶ ἀπὸ τὴ μύτη ἔβγαινε σὰν ἀχνὸς ζεματιστὸς ἡ ἀναπνοή.

Τὴν πιὸ παληὰν ἐποχή, ποὺ οἱ σφαῖρες ἦσαν ἀπὸ μολύβι, οἱ πολεμιστὲς ἐπιπίλιζαν καμμιὰ σφαῖρα. Τὸ μολύβι ἐδρόσιζε τὸ στόμα. Τώρα οἱ σφαῖρες, νικελωμένες, δὲν μποροῦν νὰ πιπιλιθοῦν.

Ἡ δίψα λοιπὸν ηὔξανε ὅσῳ ἐπροχωροῦσεν ἡ ἡμέρα. Ἦτο ἀδύνατο νὰ περιμένουν ὡς τὸ βράδυ ποὺ θὰ λιγόστευε τὸ φῶς, γιὰ νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ νερὸ ἀπὸ τὸ ποταμάκι.

Στὴν διμοιρία ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς καὶ πιὸ πρόθυμους ἦταν ὁ Γιάννης Μπ. Ἔξυπνο καὶ φιλότιμο νησιωτόπουλο. Καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ καὶ στὴν διμοιρία καὶ στὸν λόχο καὶ σ' ὅλο τὸ σύνταγμα ἦσαν νησιῶται. Διατηροῦσαν τὸ θαλασσινὸ πνεῦμα στὴν μάχη τῆς στεριᾶς.

— Βρὲ παιδιά, ποιὸς θὰ καβαντζάρη κατὰ τὸ ποτάμι; εἶπεν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς διμοιρίτης.

Πολλοὶ εἶπαν «ἐγώ». Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἐπέμενε περισσότερο. Καὶ δὲν ἐπέμενε μόνο, ἀλλὰ πρὶν πάρη τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγό, εἶχε κι' ὅλας φορτωθῆ τὰ παγούρια τῶν συναδέλφων του. Τὰ ἐπέρασε ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους καὶ ἐστάθηκε ἐμπρὸς στὸν ἀνθυπολοχαγὸ εἰς προσοχήν. «Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρω περὶ τὰ παγούρια ἐπ' ὤμου».

«Μάρς», εἶπε γελῶντας ὁ ἀνθυπολοχαγός.

Φορτωμένος μὲ καμμιὰ τριανταριὰ παγούρια ὁ Γιάννης Μπ. ἄφησε τὸν βράχο ποὺ ἦταν ταμπουρωμένος καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῆ σκυφτὰ κάτω πρὸς τὸ ποταμάκι. Οἱ ἄλλοι τὸν παρακολουθοῦσαν μὲ συγκινητικὴ ἀγωνία. Πολλοὶ ἔκαναν τὸν σταυρό τους καὶ ἔλεγαν:

— «Παναγιά μου, φύλαγέ μας τον».

Αὐτὸς ἐπροχωροῦσε πάντα σκυφτά.

Γερὸς νέος, εἶχε δείξει μεγίστην ἀντοχὴν σὲ ὅλα. Στὴν πορεία, στὴν πεῖνα, στὴν δίψα, πρόθυμος νὰ βοηθῆ ὅλους. Τὴν πρώτην ἡμέρα μὲ μεγάλο κίνδυνο τῆς ζωῆς του εἶχε σηκώσει στὶς γερὲς πλάτες του ἕνα τραυματία τῆς διμοιρίας του καὶ τὸν μετέφερε στὸ χειρουργεῖο, ἐνῶ οἱ Ἰταλοὶ ἔρριχναν βροχὴ τὶς σφαῖρες.

Ἦταν ἕνα πολὺ δύσκολο ἐγχείρημα, καὶ εἶχεν ἐκθέσει σὲ βέβαιο κίνδυνο τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ σώση τὸν συνάδελφό του τραυματία. Τώρα ἐξετίθετο σὲ μεγαλείτερον ἀκόμη κίνδυνο. Γιατὶ καὶ ἂν ἔφθανεν ὡς τὸ ποταμάκι σῶος καὶ ἐγέμιζε τὰ παγούρια, πάλι προβληματικὴ ἦταν ἡ ἐπιστροφή του. Οἱ συνάδελφοί του τῆς διμοιρίας ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή. Τὸν ἔβλεπαν νὰ κατεβαίνη σιγὰ σιγά. Ἐσέρνετο πολλὲς φορὲς μὲ τὴν κοιλιά. Κάποτε ἐπὶ τέλους ἐπλησίασε στὸ ποταμάκι. Τώρα τὸν εἶδαν νὰ πέφτη προύμυτα καὶ νὰ γεμίζη τὰ παγούρια. Ὕστερα πάλι νὰ ἀνασηκώνεται καὶ νὰ περνᾷ τὰ παγούρια ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ Ἰταλικὸ πυροβολικὸ ἴσως νὰ μὴν τὸν εἶχεν ἀνακαλύψει. Γιατὶ ὡς τὴν ὥρα καμμιὰ ὀβίδα δὲν ἔπεσε. Ὕστερα αὐτὸς ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνη καταπάνω. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἦταν εὔκολο νὰ σκύβη πολύ. Τὰ γεμᾶτα παγούρια τὸν ἐμποδιζαν. Ἐσήκωνε καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ ὀκάδες καὶ ἦταν δύσκολο νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά. Ἡ ἀγωνία τῆς διμοιρίας αὔξανε. Πολλοὶ ἄρχισαν νὰ μετανοιώνουν καὶ πρὸ πάντων ὁ διμοιρίτης ἀνθυπολοχαγός.

— Ἂν πάθη τίποτα θὰ τὄχω βάρος στὴν ψυχή μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

Αὐτὴν τὴν ὥρα ἕνα τρομερὸ σφύριγμα ἀκούστηκε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ὁ κρότος ὁ δυνατὸς τοῦ Ἰταλικοῦ κανονιοῦ. Καὶ ἄλλος κρότος καὶ ἄλλο σφύριγμα. Καὶ ἄλλοι κρότοι σχεδὸν συνεχεῖς. Οἱ Ἰταλοὶ ἐχτυποῦσαν κατὰ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Κάθε βολὴ ἐτίνασσε μεγάλους ὄγκους χώματος. Καπνὸς πολὺς ἐσηκώνετο καὶ ἔφθασεν ὡς τὴν διμοιρία ἡ ξυνὴ ἄχνα τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ποὺ εἶναι γεμᾶτες οἱ ὀβίδες. Ἔπεφταν οἱ ὀβίδες ἐκεῖ κατὰ τὸ ποτάμι καὶ πρὸς τὸ μέρος ποὺ εὑρίσκετο ὁ καϋμένος ὁ Γιάννης. Τὸν εἶχαν ἰδῆ στὴν ἀρχὴ νὰ εἶναι προύμυτα καὶ νὰ μένη ἀκίνητος. Ὕστερα τὸν ἔχασαν.

— Οὔτε τὰ κοκκαλάκια του δὲν θὰ ἔμειναν εἶπε κάποιος. Τὰ μάτια δὲ τῶν πιὸ πολλῶν εἶχαν φουσκώσει. Ὕστερα τὸ κανόνι ἐσταμάτησε ἀπότομα, νεκρικὴ σιγὴ διεδέχθη τὸν μεγάλο θόρυβο.

Τότε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶπε:

— Εἶναι ζήτημα τιμῆς νὰ μαζέψωμε τὰ λείψανά του. Αὐτὸς ἐθυσιάσθη γιὰ μᾶς. Ποιὸς θὰ μὲ ἀκολουθήση;

Εἶπαν ὅλοι πάλι, ἐγώ, ἐγώ, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σταλοῦν γιὰ τὸ νερό. Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐδιάλεξε δύο. Πατριῶτες ἦσαν τοῦ Γιάννη καὶ φίλοι του. Καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὴν πιὸ μεγάλη προφύλαξι σερνόμενοι ἢ σκύβοντες γιὰ νὰ φθάσουν ὡς τὸ ποτάμι. Ἦταν τὸ μέρος σκαμμένο ἀπὸ τὶς ὀβίδες καὶ τίποτα δὲν ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ στρατιώτη. Οἱ δύο συνάδελφοί του καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐπλησίασαν σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ χῶμα ἐφαίνετο πιὸ ἀνασηκωμένο. Καὶ ἔξαφνα εἶδαν κάτι νὰ σαλεύῃ. Ἐπλησίασαν ἀκόμη. Ὁ ὄγκος τοῦ χώματος ἀνεταράσσετο καὶ ἀνεσηκώνετο. Πηδοῦν κατὰ τὸν σωρὸ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς καὶ οἱ δύο στρατιῶτες. Ὁ Γιάννης εἶχε τινάξει τὰ τελευταῖα χώματα ποὺ τὸν εἶχαν σκεπάσει καὶ καθὼς εἶδε τὸν ἀνθυπολοχαγό του ρωτᾷ:

— Μὴν ἔπαθαν τίποτα τὰ παγούρια, κύριε ἀνθυπολοχαγέ;

Ἀλλὰ τὰ παγούρια καὶ ὁ Γιάννης δὲν εἶχαν πάθει τίποτα.

Εἶχε πέσει πρηνὴς μὲ τὴν πρώτη βολὴ καὶ τὰ χώματα τῶν ὀβίδων ποὺ ἔσκαζαν τριγύρω του τὸν ἐσκέπασαν. Ἔτσι ἔμεινε ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἐσταμάτησαν οἱ Ἰταλοὶ χωμένος αὐτὸς καὶ τὰ παγούρια στὸν ὄγκο τῶν χωμάτων.

Ἐπῆραν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς καὶ οἱ δύο στρατιῶται ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ φορτίο, καὶ ὅλοι μαζὶ σερνόμενοι μὲ τὴν κοιλιὰ ἐγύρισαν πίσω στὴν διμοιρία χαρούμενοι γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία καὶ γιατὶ ἐπὶ τέλους οἱ ἄνδρες θὰ ἐξεδιψοῦσαν.

Κ. Φαλτάϊτς

Τὸν εἶδαν νὰ πέση προύμυτα καὶ νὰ γεμίζῃ τὰ παγούρια.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

9ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ἰωάννου α΄ 44—52)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Καὶ εὑρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὑρίσκει δὲ Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ: Ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν μὲ γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σὲ Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ραββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; Μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ᾿ ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβραίους ιβ΄ 1—10)

Ἀδελφοί, καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι᾿ ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν. Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν τοιαύτην ὑπεμεμενηκότα ὑπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι, καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ᾿ αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται. Εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γάρ ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ; Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί. Εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτὰς καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ Πατρὶ τῶν πνευμάτων καὶ ζήσομεν; Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, ἐπαίδευον, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Ἀπὸ τὴν πιὸ πάνω περικοπὴ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἄπειρα διδάγματα. Λέγει μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅτι οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ λαμβάνουν ὡς παράδειγμα τοὺς ἀπείρους μάρτυρας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες μέσα τους τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ θέλοντες νὰ τὸν μεταδώσουν εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους κατέβαλλον πρὸς τοῦτο κάθε προσπάθεια καὶ μὲ τὰ ἔργα τους καὶ τὴ διδασκαλία τους ἐγίνοντο κάθε μέρα τὸ πιὸ καλὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Αὐτοὶ βέβαια οἱ μάρτυρες καὶ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ παράδειγμά τους κατώρθωσαν νὰ φέρουν στὴ χριστιανικὴ πίστι ἀπείρους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προήρχοντο ἀπὸ κάθε φυλὴ τῆς γῆς, γιατὶ στὴν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι δεκτοὶ ὅλοι, ἂν βέβαια πραγματικὰ δεχθοῦν ὅλα τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἐντολάς της. Κι᾿ αὐτοὶ ὅμως οἱ μάρτυρες ἔγιναν τέτοιοι ἔχοντες παράδειγμα μέγιστον τὸν ἱδρυτὴν τῆς νέας θρησκείας, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος σὰν υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ εἶχε ὅλα τὰ ἀγαθά, ἐν τούτοις θέλοντας νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ᾿ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου ἦλθε στὸν κόσμο καὶ ὑπέφερε κόπους, στερήσεις, εἰρωνεῖες καὶ χλευασμοὺς καὶ στὸ τέλος ἐβάδισε καὶ στὸ θάνατο πάνω στὸ σταυρὸ μὲ τὴν πιὸ παραδειγματικὴ ἡσυχία.

Εἴπαμε ὅτι ἡ πιὸ πάνω ἀναφερομένη ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου εἶχε γραφῆ πρὸς τοὺς Ἑβραίους, γιατὶ κι᾿ ἀπ᾿ αὐτοὺς πάρα πολλοὶ εἶχαν γίνει χριστιανοί. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θέλοντας νὰ παραδειγματίσῃ αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς στερεώσῃ στὴν πίστι τους τοὺς φέρει πολλὰ παραδείγματα ἀπ᾿ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐγνώριζαν πολὺ καλά. Μεταξὺ τῶν ἄλλων στὴν ἐπιστολή του αὐτὴ τοὺς λέγει ὅτι πολλοὶ ἀπ᾿ τοὺς ἁγίους ἄνδρας τῆς Π. Διαθήκης μποροῦσαν ν᾿ ἀποφύγουν ἂν ἤθελαν καὶ τὰς στερήσεις καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἐπροτίμησαν νὰ τὰ ὑποφέρουν ὅλα δίχως νὰ λιποψυχήσουν, διότι κατ᾿ οὐδένα τρόπον δὲν ἐδέχοντο ν᾿ ἀπομακρυνθοῦν ἀπ᾿ τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Τέτοιοι, λοιπόν, τοὺς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρέπει νὰ γίνουν καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ. Νὰ μὴ δέχωνται συμβιβασμοὺς καὶ ὑποχωρήσεις προκειμένου γιὰ τὴν πίστι τους. Ἄπειροι περιστάσεις βέβαια μᾶς παρουσιάζονται καθημερινῶς, στὶς ὁποῖες ἀποδεικνύεται ὁ βαθμὸς τῆς πίστεώς μας πρὸς τὸν Θεόν. Ἔχομεν ὑψίστην ὑποχρέωσιν τὶς περιστάσεις αὐτὲς νὰ τὶς ἀντιμετωπίζωμε μὲ θάρρος καὶ ψυχραιμία καὶ νὰ μὴ δεχώμεθα συμβιβασμούς. Στὸ βίο μας π. χ. μπορεῖ νὰ μᾶς παρουσιασθῇ ἀπὸ κάποιον ἀνώτερό μας μιὰ ἁμαρτωλὴ καὶ παράνομος ἀξίωσις. Μπροστὰ σ᾿ αὐτὴν δὲν ἐπιτρέπεται καμμιὰ ὑποχώρησις, οὔτε καὶ πρέπει ἀπὸ φόβο μήπως χάσωμε τὴ θέσι μας νὰ ἐνδώσωμεν εἰς τὰς ἀπειλάς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ περιφρονήσωμε τὰ πάντα καὶ νὰ δεχθῶμεν κάθε στέρησι παρὰ νὰ μᾶς μείνῃ τὸ στίγμα ὅτι ἀπὸ φόβο καὶ λιποψυχία ἐκάμαμε ἀβαρία στὴν πίστι μας. Χίλιες φορὲς προτιμότερη ἡ φιλία τοῦ Θεοῦ παρὰ τῶν δυνατῶν τῆς γῆς ἡ ὑποστήριξις. Ὅταν ἔχωμε προστάτη μας παντοτινὸ τὸν Θεὸν δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθοῦμε κανένα. Γιατὶ ἡ προστασία τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ μας εἶναι ἱκανὴ αὐτὴ καὶ μόνη νὰ ἀντεπεξέλθῃ σὲ κάθε κίνδυνο καὶ σὲ κάθε ἐπιβουλή. Πρέπει ἀδιάκοπα νὰ ἔχωμε βαθιὰ ριζωμένο στὴν καρδιά μας τὸ ρητὸν τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας: «εἰ ὁ Θεὸς μεθ᾿ ἡμῶν οὐδεὶς καθ᾿ ἡμῶν».

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ

Λίγοι βέβαια ἀπ᾿ τοὺς ἀναγνώστας μας γνωρίζουν πὼς ὑπάρχει κι᾿ ἕνας ἅγιος μὲ φουστανέλλες. Εἶναι τοπικὸς ἅγιος τῆς Ἠπείρου καὶ ἡ μνήμη του γιορτάζεται τὴν 17ην Ἰανουαρίου, γιατὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐθανατώθηκε. Εἶναι ἕνας ἀπ᾿ τοὺς νεωτέρους ἁγίους μας. Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Τσούρχλιο τῶν Γρεβενῶν — σήμερα λέγεται κι᾿ αὐτὸ Ἅγιος Γεώργιος — ἀλλὰ τὴ ζωή του σχεδὸν ὅλη τὴν πέρασε στὰ Ἰωάννινα, ὅπου καὶ σώζεται ἀκόμη τὸ σπίτι του. Ὅλες του οἱ σωζόμενες εἰκόνες τὸν παριστοῦν ντυμένον μὲ φουστανέλλες καὶ φέρει τὸ ὄνομα Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νεομάρτυς. Ἔμεινε ἀπὸ μικρὸς ὀρφανὸς καὶ σὲ ἡλικία εἴκοσι χρονῶν κατετάχθη στρατιώτης σὲ ἕνα μικρὸ ἀρβανίτικο σῶμα καὶ προσελήφθη ὡς ἱπποκόμος κάποιους Τούρφθη ὡς ἱπποκόμος κάποιου Τούρτὸν νόμιζαν γιὰ Μουσουλμᾶνο καὶ γι᾿ αὐτὸ σὰν κάποτε ἀρραβωνιάστηκε μιὰ χριστιανὴ ποὺ λεγόταν Εἰρήνη, κάποιος Ἀρβανίτης τὸν κατήγγειλε, ἀλλὰ ὁ νεαρὸς Γεώργιος κατώρθωσε νὰ ἀποδείξῃ πὼς ἦταν χριστιανός. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ καιρὸ τὸν ξανακατήγγειλαν γιὰ τὴν ἴδια αἰτία καὶ ἀφοῦ ἐδοκίμασε ἄπειρα βασανιστήρια γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ πὼς ἦταν Μουσουλμᾶνος τέλος κατεδικάσθηκε εἰς τὸν θάνατον δι᾿ ἀγχόνης εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν. Διηγοῦνται ὅτι ὅσοι πῆραν κομμάτια ἀπ᾿ τὸ σχοινὶ ποὺ τὸν κρέμασαν ἐθεράπευσαν πολλὲς ἀρρώστειες. Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια εἶναι ὁ βίος τοῦ μόνου φουστανελλοφόρου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Μέσα στὸν γενικὸ ἐθνικὸ συναγερμὸ τοῦ λαοῦ τῆς Κύπρου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐκδηλωθῆ τόσο ἔντονα καὶ τόσο ὡραῖα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος καὶ συνεχίζεται πάντοτε μὲ ἀδιάπτωτον ἐνθουσιασμό, ἦτο φυσικὸν ν' ἀκουσθῆ καὶ ἡ αὐθόρμητη καὶ πηγαία φωνὴ τῶν «ποιητάρηδων» της, ποὺ ἐκφράζουν κατὰ τὸν πιὸ ἁπλὸ καὶ γνήσιο τρόπο τὴν ἁγνὴ λαϊκὴ ψυχή της.

Οἱ «ποιητάρηδες» εἶναι ἁπλοῖ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον συνήθως, οἱ ὁποῖοι, ἔπειτα ἀπὸ τὶς γεωργικές των ἀσχολίες, καταπιάνονται καὶ μὲ τὴν... ποίησι! Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πρᾶγμα φαίνεται περίεργο καὶ κάπως κωμικό. Οἱ χωριάτες αὐτοί, ποὺ κρατοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ ἀλέτρι ἢ τὴν τσάπα, γιὰ νὰ καλλιεργήσουν σιτάρι ἢ πατάτες, νὰ καλλιεργοῦν συγχρόνως καὶ τὸ λεπτότερο λουλοῦδι τοῦ Πνεύματος, τὴν Ποίησι!

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου κωμικό. Στὸ βάθος κάθε ἁγνῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ὑπάρχουν πάντοτε τὰ σπέρματα τῆς ἀληθινῆς ποιήσεως. Συνήθως λανθάνοντα, ναρκωμένα, ἀνεκδήλωτα. Κάποτε, ὅταν μιὰ ἰσχυρὰ ἀφορμὴ ἀναταράξη τὴν ψυχή, τὰ σπέρματα αὐτὰ ζωογονοῦνται καὶ φανερώνονται σὲ ὡραῖες πράξεις, ποὺ ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ποιήματα τῆς ζωῆς. Σπανιώτερα, ὅταν στὸ αὐθόρμητο ἄνθισμά τους τὰ σπέρματα αὐτὰ συναντηθοῦν καὶ συνενωθοῦν μὲ τὸ τάλαντον τῆς ποιητικῆς ἐκφράσεως, παίρνουν τὴν γνήσια μορφὴ τοῦ ποιήματος.

Καὶ οἱ «ποιητάρηδες» τῆς Κύπρου ἔχουν πραγματικὰ τὸ τάλαντον αὐτό. Δὲν εἶναι «μορφωμένοι» κατὰ τὴν καθιερωμένην σημασίαν τῆς λέξεως. Τὸ συνηθέστερον εἶναι ἡ μόρφωσίς των νὰ μὴ ὑπερβαίνη τὴν ἐκπαίδευσιν ποὺ δίδει τὸ...δημοτικὸν σχολεῖον. Καὶ τὰ χειρόγραφά των, ποὺ εἶναι βέβαια γραμμένα στὴν κυπριακὴ διάλεκτο, εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ὀρθογραφικὰ λάθη, κάποτε καὶ λεκτικὲς ἀδυναμίες. Καὶ ὅμως κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ λάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τῆς ἐκφράσεως νοιώθεις τὴν πνοὴ μιᾶς ἁγνῆς ψυχῆς καὶ ἀκούεις τὸν παλμὸ μιᾶς ζεστῆς καρδιᾶς. Καὶ καταλαβαίνεις πῶς αὐτὸ ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς κακογραμμένες σειρὲς τοῦ χειρογράφου εἶναι ἡ θεία οὐσία τῆς ποιήσεως.

Ἂν ὅμως ὑστεροῦν σὲ γνώσεις, ἔχουν μιὰν ἀξιοθαύμαστη αἴσθησι ρυθμοῦ. Τὰ ποιήματά των εἶναι σχεδὸν ἄψογα ἀπὸ ἀπόψεως μετρικῆς. Καὶ δὲν ὑστεροῦν καθόλου στὴν μουσική των ἔκφρασι. Διότι γι' αὐτὰ δὲν χρειάζεται γνῶσις, ἀλλὰ ἔνστικτον, ταλέντον, ποὺ τὸ ἔχουν πλούσιο καὶ ὑγιές.

Ἀνεφέραμε τὰ χειρόγραφά των. Ἀλλὰ συνήθως ἡ ποίησίς των δὲν γράφεται. Αὐτοσχεδιάζεται καὶ ἀπαγγέλλεται συγχρόνως. Στὰ λαϊκὰ πανηγύρια τῶν χωριῶν τῆς Κύπρου οἱ «ποιητάρηδες», καθισμένοι στὴν πλατεῖα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, κάνουν ἕναν πρωτότυπον καὶ ἐνδιαφέροντα ποιητικὸν διαγωνισμόν. Τὸ θέμα τοὺς τὸ δίδει κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος, τὸ θέμα λ.χ. «γιὰ τὰ μάτια».Τότε ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους «ποιητάρηδες» ὀφείλει ν' αὐτοσχεδιάση καὶ ν' ἀπαγγείλη ἀμέσως ἕνα κατάλληλον δίστιχον, σχετικὸν μὲ τὰ μάτια. Καὶ ἀφοῦ γίνη αὐτὸ ἀπὸ ὅλους, τότε ξαναρχίζουν πάλι μὲ τὴν ἴδια σειρά, μὲ δίστιχα πάνω στὸ ἴδιο θέμα, ἕως ὅτου, ἐξαντλουμένης τῆς ποιητικῆς των παραγωγικότητος, ἀρχίσουν ν' ἀποσύρωνται ἕνας - ἕνας ἀπὸ τὸν διαγωνισμό. Τότε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε τὰ περισσότερα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλλίτερα συγχρόνως δίστιχα πάνω στὸ ἴδιο θέμα, ἀνακηρύσσεται διὰ βοῆς νικητής.

Τὰ μακρὰ ποιήματά των, τὰ ὁποῖα καὶ μόνον γράφονται, ἔχουν συνήθως ὡς θέματα τὴν ἐξιστόρησιν κάποιου ἐθνικοῦ γεγονότος ἢ ἄθλου, συνήθως συγχρόνου, ἢ κάποιας γενναίας πράξεως, κάποτε καὶ ἐξαιρετικῶν φυσικῶν συμβάντων (σεισμῶν λ. χ. ἢ θεομηνιῶν) ἢ καὶ φόνων ἀκόμη, μὲ βαθύτερον νόημα τὴν ἠθικὴν καταδίκην τῆς πράξεως καὶ τὴν ἔξαρσιν τῆς θείας δικαιοσύνης. Τὰ ποιήματα αὐτὰ ἀπαγγέλλονται ἐπίσης στὰ πανηγύρια τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ποιητή τους, ποὺ ἀνεβαίνει σὲ μιὰ καρέκλα ἢ πεζοῦλι ἢ ἄλλο ὑψηλὸν σημεῖον ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ ἀφοῦ ἀπαγγείλη τὸ ποίημα μὲ φωνὴ τραγουδιστή, τὸ μοιράζει κατόπιν, ἀπὸ ἕνα μάτσο τυπωμένα ἀντίτυπα ποὺ κρατεῖ στὸ χέρι του, στὸν κόσμο, εἰσπράττων τὸ φθηνόν των ἀντίτιμον.

Καὶ τώρα, ὅπως ἦτο φυσικόν, τώρα μὲ τὸν μεγάλον ἐθνικὸν ἀγῶνα τῆς κοινῆς Πατρίδος, οἱ «ποιητάρηδες» αὐτοί, ποὺ, ὅπως εἴδαμε, ἐκφράζουν κατὰ τὸν γνησιώτερον καὶ πιστότερον τρόπον τὴν λαϊκὴν ψυχὴν τῆς Κύπρου, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ τραγουδήσουν μὲ τὴν ἁπλῆ δική τους ἔκφρασι τὰ αἰσθήματα καὶ τοὺς πόθους, τὴ λαχτάρα καὶ τὴν θέλησι τοῦ Ἔθνους.

Ἀπὸ τὰ ποιήματα αὐτά, ποὺ ἔφθασαν καὶ σ' ἐμᾶς, δημοσιεύομεν ἐδῶ μερικοὺς μόνον στίχους, διότι δυστυχῶς ἡ τοπικὴ διάλεκτος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι γραμμένα, ἐμποδίζει τὴν εὔκολον κατανόησίν των.

Ἀπὸ ποίημα τοῦ κ. Κ. Θ. Καρνέρα, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ξυλοφάγου, ποὺ ἀπευθύνεται «Στοὺς Ἕλληνες τῆς Τζιύπρου» ἀποσπῶμεν τὰ ἀκόλουθα δύο τετράστιχα:

«Ἐμπρός, παιδκιά, νὰ πάμεντε
[τσ' ἂς εἴμαστιν τζιαὶ λλίοι!
Πάντα ὁ Θεὸς ποὺ παναθκιὸν
[ἔν νὰ μᾶς βοηθήση.
Ἡ Παναΐα τζ' ὁ Χριστὸς
[μαζίν μας τζι' οἱ ἁγίοι,
νὰ δκιώξουμεν τοὺς βάρβαρους,
[ἡ Μάνα μας νὰ ζήση.
Ἐμπρός, παιδκιά, νὰ πάμεντε
[ὁ ἕνας πίσω τ' ἄλλου,
νὰ μὲν νικήσουν οἱ ὄχτροὶ
[οἱ ἄτιμοι τοῦ κόσμου,
πίστιν, πατρίδαν τζιαὶ τιμὴν
[νὰ μὲν μᾶς τὴν προσβάλουν.
Ἔσιετε γειάν, παιάννω ὀμπρὸς
[τζι' ἔλᾶτε τ' ἀπισόν μου!»

Ἐπίσης, ἀπὸ ἕνα ἄλλο ποίημα, τοῦ κ. Κυριάκου Στυλιανοῦ ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἄχνα, μὲ τὸν τίτλο «Στὴν Ἀθάνατην Ἑλλάδαν», παίρνομεν τοὺς ἑξῆς στίχους:

«Ἑλλάδα μας ἀθάνατη
[ἦρτεν πάλε τζιαιρός σου
νὰ δοξαστῆς ἀλλαξανὰ
[νὰ σὲ ξαναθαμμάσουν.
Βάλε φωνὴν νὰ τρέξουσιν
[οἱ νέοι Μποτσαραῖοι,
νὰ ξαναζωντανέψουσιν
[οἱ Κολοκοτρωναῖοι,
ὁ Δκιᾶκος, ὁ Νικηταρᾶς,
[οἱ Μαυρομιχαλαῖοι,
γιατὶ ἔν τζιαὶ λείπουν σου ἐσέν,
[ἐγεννηθῆκαν νέοι.
Βάλε φωνὴν νὰ συναχτοῦν
[κάθε νησιοῦ δελφίνιν,
Ξύπνα, Κανάρη, Τσαμαδὲ
[τζιαὶ Βότση τζιαὶ Μιαούλη!
Κάμετέ τον νὰ βαωθῆ
[ἔσσω τὸν Μουσσολίνην,
πάλε νὰ σὲ θαμμάσουνσιν
[οἱ Εὐρωπαῖοι οὖλλοι».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ γνήσια φωνὴ τῆς Κυπριακῆς ψυχῆς.

Ν.

Γάμος σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Κύπρου.

τό Καμουφλάζ

Θά ἔχετε, βέβαια, μιά ἰδέα, τί θά πῆ καμουφλάζ. Γιά ὅσους δέν ξέρουν προσθέτουμε ἐδῶ ὅτι καμουφλαρισμένα λέγονται τά πράγματα πού μέ διάφορα τεχνάσματα ἤ τά κρύβουμε ἤ τούς ἀλλάζουμε χρῶμα καί μορφή, ὥστε νά μή διακρίνωνται. Ἕνα αὐ-

(Σχ. 1)

τοκίνητο, ἐπί παραδείγματι, πού βρίσκεται ἀνάμεσα στά χιόνια, πρέπει νά χρωματισθῆ ἄσπρο, ὥστε ἕνα ἀεροπλάνο ἀπό ὑψηλά νά μή μπορῆ νά τό διακρίνη.

Ἡ στρατιωτική τέχνη ἔχει σκεφθῆ καί θέσει εἰς ἐφαρμογήν χίλιους δυό τρόπους καμουφλάζ.

Ἕνα πυροβόλο ἀνάμεσα σέ θάμνους καί κορμούς δένδρων δέν διακρίνεται ἀπό τόν ἐχθρό.

Τήν τέχνην ὅμως τοῦ καμουφλάζ μᾶς τήν ἐδίδαξε κυρίως ὁ κόσμος τῶν ζώων. Τά ζῶα ὅλων τῶν εἰδῶν, ἀπό τά πτερωτά μέχρι τά θαλάσσια, ἀπό τή φύσι γνωρίζουν τούς τρόπους τοῦ καμουφλάζ.

Αὐτά ἴσως ἐδίδαξαν στούς ἀνθρώπους ἤ καλλίτερα τούς ἔκαμαν νά σκεφθοῦν πῶς θά γίνεται τό καμουφλάζ.

Ἡ εἰκών (Σχ. 1) εἶναι ἕνα ὡραῖο παράδειγμα καμουφλάζ. Μποροῦσε περίφη-

(Σχ. 2)

μα νά δημοσιευθῆ ὡς μαγική εἰκών. «Βρῆτε τήν πεταλουδίτσα».

Τίς ξέρετε βέβαια τίς πεταλουδίτσες, πού τριγυρίζουν τό βράδυ τίς λάμπες, πού κοιμοῦνται ὅλη μέρα καί πετοῦν τήν νύκτα. Κι' ὅμως οἱ πεταλουδίτσες αὐτές μπορεῖ νά βρίσκωνται κάτω ἀπό τά μάτια μας καί ἐμεῖς νά μή τίς βλέπουμε. Τά φτερά τῆς πεταλουδίτσας, ἐνῷ γυαλίζουν ἀπό κάτω, ἀπό πάνω εἶναι χνουδωτά. Ὅταν λοιπόν ξεκουράζεται, διαλέγει καμμιά κουφάλα δέντρου, διπλώνει τά φτερά της μέ τή χνουδωτή ἐπιφάνεια ἀπό πάνω καί γίνεται ἀόρατη.

Ἄλλα πλάσματα φαίνονται σάν φλόγα ἤ σάν κου-

(Σχ. 3)

μάτια φελλοῦ καί ἔτσι ξεγελοῦν τό διαπεραστικό ἐρευνητικό βλέμμα ἐκείνων, πού τά ἀναζητοῦν γιά τροφή. Ἄν προσέξετε τήν ὑπ' ἀριθμόν 1 εἰκόνα, θά πῆτε πῶς μοιάζει ἀκριβῶς σάν ἕνα κομμάτι ξύλο πού ἔχει σπάσει ἀπό τή μιά μεριά καί ἔχει κοπῆ ἀπό τήν ἄλλη. Ἔχει τό ἴδιο χρῶμα μέ τό ξύλο καί ἀσφαλῶς θά δυσκολευθῆτε πολύ νά ξεχωρίσετε στό βάθος ἑνός χαντακιοῦ πιό εἶναι τό κομματάκι τοῦ ξύλου καί πιά ἡ πεταλουδίτσα πού κοιμᾶται.

Ποῦ βρίσκεται ἡ κάμπια στό Σχ. 2; Ἄν μάλιστα ἐχρωματίζατε τά φωτεινά μέρη πράσινα ἤ σκοῦρα σταχτοπράσινα ἤ καφέ, θά δυσκολευόσαστε ἀκόμα πιό πολύ νά βρῆτε τήν κάμπια. Αὐτές οἱ κάμπιες μέ τό παράξενο σχῆμα τρέφονται ἀπό τά φύλλα. Συχνά βλέπει κανείς πάνω σ' αὐτά, ἀκόμη καί τήν ἄνοιξι, κάτι σκοῦρες κηλῖδες. Ὅμοια μέ τίς κηλῖδες αὐτές στό χρῶμα καί στό σχῆμα εἶναι τό κεφάλι καί ἕνα μέρος τῆς κάμπιας. Τό ὑπόλοιπο σῶμα της εἶναι πράσινο σάν τό ὑπόλοιπο φύλλο. Ἡ κάμπια κάθε φορά πού τρώει κάθεται στήν ἄκρη τοῦ φύλλου. Ἔτσι κρύβεται πολύ καλά καί πρέπει κανείς νά ψάξη πολύ καλά νά τήν ἀνακαλύψη, καί ἄν ἀκόμα γνωρίζη πώς ὑπάρχει ἐκεῖ κάμπια.

Στό Σχ. 3 κρέμεται μιά παράξενη σκοῦρα χρυσαλλίς πού μοιάζει πολύ σάν μαραμένο φύλλο. Ἡ χρυσαλίδα αὐτή ἔχει προέλθει ἀπό μιά καφέ κάμπια μέ μακρουλές κόκκινες τρίχες. Οἱ κάμπιες αὐτές τρέφονται πολλές μαζί ἀπό τά φύλλα τῆς λεύκας. Ἔχουν μιά παράξενη συνήθεια, νά δαγκώνουν τό φύλλο στή μέση καί νά κάνουν τήν ἄκρη του νά κρέμεται μισομαραμένη.

Τό σχῆμα αὐτό παίρνει καί ἡ παράξενη χρυσσαλίς ἀπό τήν ὁποία βγαίνει μιά ὄμορφη μενεξεδιά πεταλούδα μέ ἀσημένιες βοῦλλες στά φτερά της.

Ἀλλά δέν καμουφλάρονται μόνον τά ἔντομα. Καί τά ζῶα καταφεύγουν σέ ἀνάλογα τεχνάσματα. Εἴδατε ποτέ σας τό λαγό νά κάθεται ἥσυχα ἥσυχα; Ὅταν

(Σχ. 4)

αὐτό συμβαίνη ὁ λαγός νομίζει πώς κάποιος σκύλος βρίσκεται κοντά του ἤ πώς τόν ἀπειλεῖ κάποιος παρόμοιος κίνδυνος. Ὁ λαγός εἶναι μαέστρος στό νά γίνεται ἀόρατος. Ἄν τόν κυνηγᾶ ὁ σκύλος, χώνεται ἀνάμεσα στή χλόη ἤ στό θάμνο καί κάθεται ἀκίνητος. Ἡ ἄσπρη του οὐρά εἶναι κρυμμένη. Ἡ γοῦνα του ἐναρμονίζεται μέ τό περιβάλλον του καί δίνει τήν ἐντύπωσι τῶν κλαδιῶν καί τῆς φύσεως ἐν γένει. Ἄν τύχη ὅμως νά τόν μυριστῆ ὁ σκύλος καί ν' ἀρχίση νά γαυγίζη, ὁ λαγός μουδιάζει ἀκόμη πιό πολύ. Ὁ σκύλος ψάχνει μέ μανία ἐκεῖ τριγύρω στό λαγό, ὅ-

(Σχ. 5)

που τόν σπρώχνει ἡ μυρουδιά. Ἀλλά ὁ λαγός παρακολουθεῖ τόν ἐχθρό του καί μόλις αὐτός απομακρυνθῆ λιγάκι, τρέχει καί κρύβεται λίγο πάρα πέρα, ἀφήνοντας τό σκύλο νά τά χάνη ψάχνοντας.

Μέσα στή ζούγκλα ἡ καμηλοπάρδαλις κάνει κάτι παρόμοιο ὅταν αἰσθανθῆ κάποιον ἐχθρό της. Ἀκουμπᾶ ἀκριβῶς στόν κορμό τοῦ δένδρου, πού βρίσκεται μέσα στήν πυκνή τροπική βλάστησι. Τό δέρμα της ἔχει πολλές βοῦλλες, πού μοιάζουν μέ τίς βοῦλλες τῶν φύλλων τῶν δένδρων καί ὁ ψηλός της λαιμός τήν βοηθεῖ νά κρύβη τό κεφάλι της στά φυλλώματα τοῦ δένδρου. Ἔτσι συχνά σώζεται ἀπό τόν ἐχθρό.

Μά καί ὁ χαμαιλέων μήπως δέν ἀλλάζει χρῶμα, ἀνάλογα μέ τό ἔδαφος ἤ τή χλόη ὅπου βρίσκεται; Εἶναι πράσινο τό χορτάρι; Πράσινος γίνεται. Εἶναι κόκκινο τό χῶμα, γίνεται κόκκινος Εἶναι σταχτύ, σταχτύς.

Τό ἴδιο καί μερικά ψάρια ἀλλάζουν χρώματα σύμφωνα μέ τό χρῶμα πού ἔχει ὁ βυθός. Οἱ σουπιές πάλι καί τά καλαμάρια κρύβονται πίσω ἀπό τό μελάνι πού ἀπολύουν, ἀκριβῶς ὅπως κρύβονται καί στόν ἀέρα ἀπό τό φῶς τῶν ἐχθρικῶν προβολέων τά ἀεροπλάνα ρίχνοντας ἕνα προπέτασμα καπνοῦ.

Γεωργία Δεληγιάννη

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

55. (Συνέχεια)

Ἐπηκολούθησαν γυμνικοὶ καὶ μουσικοὶ ἀγῶνες κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε τὶς τελευταῖες διαταγές. Μοίρασε τὸ στρατὸ σὲ τρεῖς μεγάλες φάλαγγες. Φώναξε τὸν πιστὸ καὶ γενναῖο στρατηγό του, τὸν Κρατερό.

—Γενναῖε μου στρατηγέ, τοῦ εἶπε, σοῦ ἀναθέτω τὴν ἀρχηγία τῆς πρώτης φάλαγγος ποὺ θὰ βαδίζῃ στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ· πήγαινε δίπλα στὸ στόλο κι' ἂν τυχὸν στὸ διάβα μας βρεθοῦν ἐχθροί, χτύπα!

Φώναξε ἔπειτα τὸν ἐπιστήθιο φίλο του, τὸν Ἡφαιστίωνα.

—Ἀδελφέ μου Ἡφαιστίων, τοῦ εἶπε, σοῦ ἀναθέτω τὴν ἀρχηγία τῆς δεύτερης φάλαγγος ποὺ θὰ βαδίζῃ στὴν ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ στρατοῦ, πεζούς, καβαλλάρηδες καὶ διακόσιους ἐλέφαντας. Ἐγὼ μὲ τοὺς ὑπασπιστές μου καὶ τοὺς ἑταίρους, μὲ τοὺς ἀκοντιστὲς καὶ μὲ τοὺς Κρητικοὺς τοξότες θὰ μπῶ στὰ καράβια. Κι' ὅλοι μαζὶ θὰ κατεβαίνουμε τὸ μέγα ποταμό. Νέαρχε, ἀνάλαβε τὴν ἀρχηγία τοῦ στόλου. Δῶσε διαταγές!

Ὁ Νέαρχος ἀμέσως ἐκάλεσε τοὺς τριάντα τρεῖς τριηράρχους.

—Φίλοι, τοὺς εἶπε, ἦρθε ἡ μεγάλη στιγμὴ νὰ κινήσουμε. Τὰ νερὰ εἶναι ἐπικίνδυνα, δὲ γνωρίζουμε τὰ ρεύματα, δὲν ξέρουμε τί μᾶς περιμένει· ἔχετε τὸ νοῦ σας! Καθένα σας ἔχει ἰδιαίτερο χρῶμα στὰ πανιὰ τῶν καραβιῶν του· ἔτσι θὰ ξέρετε ποιὰ εἶναι τὰ δικά σας νὰ τὰ προστάζετε. Κρατᾶτε τὶς ἀποστάσεις ποὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ μὴ συγκρούωνται τὰ καράβια· ρυθμίζετε τοὺς κωπηλάτες σας νὰ μὴν τρέχουν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει οὔτε καὶ νὰ ἀπομένουν πίσω. Ἔχετε τὸ νοῦ σας! Τάξι καὶ πειθαρχία ἀπαιτῶ κι' ὅταν τύχῃ κίνδυνος προσέχετε τὶς διαταγὲς ποὺ θὰ δίδω. Τὰ σήματα τὰ ξέρετε· κοιτάζετε τί σήματα θὰ ὑψώνω στὰ κατάρτια τῆς ναυαρχίδας. Ἐμπρός, μὲ τὴ δύναμι τῶν θεῶν! Μὴν ντροπιάσετε τὴν Ἑλλάδα!

Ὅταν πιὰ ὅλα ἦταν ἕτοιμα, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε. Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε κι' αὐτὸς χαρούμενος σ' ἕνα ἀνέφελο οὐρανό.

Ὄρθιος στὴν πλώρη τοῦ πλοίου του ὁ Ἀλέξανδρος γεμίζει κρασὶ τὸ χρυσὸ ποτήρι του καὶ κάνει σπονδὴ στὸν ποταμό. Σηκώνει ἔπειτα τὰ χέρια, προσεύχεται τοὺς θεούς.

—Ὀλύμπιοι θεοὶ τῆς Ἑλλάδος, φωνάζει, ἔκαμα τὸ χρέος μου. Κυρίεψα τὴν Οἰκουμένη, ἔφερα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὸ φῶς καὶ φώτισα ὅλον τὸ κόσμο. Τώρα γυρίζω πίσω. Ἐλᾶτε, καθῆσετε στὰ καράβια μου, ἐμπᾶτε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς στρατούς μας, βοηθῆσετε τὴν ἐπιστροφή μας! Ὅταν κίνησα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἔκαμα θυσίες στὶς ἐννέα Μοῦσες· ὦ Μοῦσες, ὀμορφιά, ἁρμονία, ἀλήθεια, ἐλᾶτε πάλι μαζί μου!

Ὅλος ὁ στρατὸς ἄκουγε ἀμίλητος· πολλοὶ ἔκλαιγαν.

Σήκωσε ὁ Ἀλέξανδρος τὸ δεξί του χέρι, ἔδωκε τὸ σημάδι τοῦ μισεμοῦ.

Μὲ μιᾶς οἱ σάλπιγγες βάρεσαν, τὰ δάση καὶ τὰ βουνὰ τῶν Ἰνδιῶν ἀντιλάλησαν ἀπὸ τὶς χαρούμενες κραυγὲς τῶν Ἑλλήνων. Χιλιάδες Ἰνδοὶ πρόβαλαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ἔψελναν θρησκευτικοὺς ὕμνους· ἄλλοι μὲ αὐλοὺς καὶ μὲ τύμπανα ἀποχαιρετοῦσαν τοὺς ἔνδοξους κατακτητές: —Στὸ καλό! Στὸ καλό! Στὸ καλό!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφτασε ὁ βασιλιᾶς Πῶρος ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸ γενναιόδωρο φίλο του. Μαζί του ἦταν ἕνας γεροντάκος λιγνός, ἀμίλητος, μισόγυμνος. Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν κοίταζε μὲ περιέργεια. Εἶχε δὴ πολλοὺς γυμνοσοφιστὲς στὶς Ἰνδίες, μὰ τοῦτος τοῦ φάνηκε ὁ πιὸ παράξενος.

—Μεγάλε βασιλιᾶ μου, τοῦ εἶπε ὁ Πῶρος, τί δῶρο μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς σὲ σένα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός σου; Τὰ παλάτια σου εἶναι γεμᾶτα χρυσάφι· οἱ κασέλλες σου ξεχειλίζουν ἀπὸ ροῦχα πολύτιμα, τὰ τραπέζια σου εἶναι φορτωμένα ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς, τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ἀγέρα... Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ σοῦ κάμω δῶρο τὸ γέρο μου τοῦτον δάσκαλο, τὸ σοφὸ ἱερέα τοῦ τόπου μου, τὸν Καλανό. Ἂς ἔρθῃ μαζί σου, σύντροφος, καὶ σύμβουλος καὶ πατέρας.

Κάποτε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ σοφοὶ ἀσκητὲς κάθουνταν σταυροπόδι.

—Καλῶς νὰ ὁρίσῃ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, ἀφοῦ ἐσύ, ἀγαπημένε μου φίλε, μοῦ τὸν κάνεις δῶρο.

Οἱ δυὸ βασιλιάδες ἀγκαλιάστηκαν καὶ χώρισαν γιὰ πάντα.

Ὁ Ἀλέξανδρος στράφηκε στοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν ὑπηρετοῦσαν:

—Φέρετέ μου νὰ πάρω, εἶπε, στὸ καράβι μου, καὶ τὸ κλουβὶ μὲ τὸν Καλλισθένη. Θέλω νὰ τὸν βάλω νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸ σοφὸ Ἰνδό, νὰ περνᾷ ἡ ὥρα μου.

«Ἂν ζῇ ἀκόμα... συλλογίστηκαν οἱ στρατιῶτες. Ἔχει τρεῖς μέρες νὰ φάῃ...»

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες γύρισαν μισοκλαίγοντας, μισογελῶντας καὶ κρατοῦσαν τὸ κλουβί.

—Πέθανε, εἶπαν... Πέθανε...Τρεῖς μέρες τώρα δὲν ἤθελε πιὰ νὰ φάῃ τίποτα...

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔσκυψε, κοίταξε τὸν πεθαμένο φιλόσοφο. Εἶχε γείρει τὸ κεφάλι ἀπάνω στὸ στῆθος, σὰν ἀποκοιμισμένο πουλί.

—Θάψετέ τον μὲ τιμὲς πολεμιστοῦ... Πολέμησε κι' αὐτὸς μὲ γενναιότητα, ἂς ἦταν καὶ ἀντίπαλός μου.

Εἶπε καὶ μπῆκε στὸ βασιλικὸ καράβι ποὺ τὸ κυβερνοῦσε ὁ Ὀνησίκριτος. Μαζί του μπῆκαν κι' οἱ νιόνυμφοι, ὁ Στέφανος κι' ἡ Ἄλκα καθὼς κι' ὁ γιατρὸς ὁ Φίλιππος.

—Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ἀλέξανδρος.

Στράφηκε ἀνατολικὰ στὶς Ἰνδίες, κοίταξε τὰ μακρινὰ βουνά, τοὺς ποταμούς, τὰ δάση, τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ στέκουνταν στὶς ὄχθες καὶ τραγουδοῦσαν, τὸν περήφανο βασιλιᾶ Πῶρο, ὄρθιο ἀπάνω στὸν ἐλέφαντά του:

—Ἔχετε γειά! φώναξε. Ἔχετε γειά!

Τὰ καράβια σήκωσαν τὶς ἄγκυρες, ἄνοιξαν τὰ πανιὰ καὶ κίνησαν. Στὴ στεριά, τὴν ἴδια στιγμή, ξεκινοῦσε κι' ὁ ἐπίλοιπος στρατὸς μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Ἡφαιστίωνα καὶ τὸν Κρατερό.

Κατέβαιναν τὸν ποταμό. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἁπλώνουνταν ἀπέραντη πεδιάδα, δάση σκοτεινά, χωριὰ καὶ πολιτεῖες. Κάποτε ἄγριες φυλὲς ἔφερναν ἀντίστασι. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος πηδοῦσε στὴν ξηρὰ καὶ τιμωροῦσε ἀνίλεα· κάποτε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ σοφοὶ ἀσκητὲς κάθουνταν σταυροπόδι, ἔβλεπαν τὸν κατακτητὴ τοῦ κόσμου νὰ κατεβαίνῃ περήφανος, στεφανωμένος μὲ χρυσῆ δάφνη, καὶ τὸν κοίταζαν μὲ εἰρωνεία.

—Γιατί μὲ κοιτάζουν ἔτσι; ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Καλανό.

—Γιατί, ἀποκρίθηκε ὁ σοφὸς Ἰνδός, ξέρουν πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία νὰ ὑποτάξῃς τὸν κόσμον ὅλο καὶ νὰ μὴν ὑποτάξῃς τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη σου. Αὐτοὶ ὑπέταξαν τὶς κακίες, καὶ τὰ πάθη τους, ὦ βασιλιᾶ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τί εἶναι ἡ ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ

Οἱ Ἰταλοὶ φαίνεται πὼς ἔχουν προηγούμενα μὲ τὶς ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες. Ἀλλιῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ μῖσος τους ἐναντίον τῶν ὑπερλάμπρων μνημείων τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κάλλους καὶ πνεύματος. Ὁ Μοροζίνης ἦταν Ἑνετὸς στρατηγός. Εἶχε γιὰ τὰ χρόνια ποὺ ζοῦσε σχετικὴ μόρφωσι καὶ πάντως ἀρκετὰ καλὴ ἰδέα γιὰ τὴν ἀξία τῶν μνημείων ποὺ ἐσεβάσθησαν οἱ αἰῶνες. Καὶ ὅμως δὲν ἐδίστασε νὰ κανονιοβολήσῃ τὴν Ἀκρόπολι καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ ὑπέρλαμπρο οἰκοδόμημά της, τὸν Παρθενῶνα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξῃ στὴν ἱστορία καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δὲν ἤξερε τὴν ἔκτασι τῆς ἐπαισχύντου πράξεώς του, ὁ Μοροζίνης ἐφρόντισε, ἐκτιμώντας τὴν ἀρχαιολογικὴ ἀξία τῶν Λεόντων, φρουρῶν τοῦ λιμένος Πειραιῶς, νὰ τοὺς διαρπάξῃ καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὴν Βενετία.

Ἂς εἶναι. Γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Ἑνετῶν οἱ σημερινοὶ ἐχθροί μας, συνεχίζουν μὲ εὐσυνειδησία τὴν πατροπαράδοτο τακτική!

Ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες κατέστρεψαν τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν Θεσσαλονίκη, θαῦμα ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ βυζαντινῆς τέχνης. Προχθὲς ἀκόμα ἐβομβάρδισαν τὴν Πρέβεζαν καὶ κατέστρεψαν τὸ μουσεῖο τῆς Νικοπόλεως.

Ἀλλὰ ξέρετε, ἀλήθεια, τί εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ Νικόπολις;...

Ὅταν ἀπὸ τὴν Πρέβεζα παίρνετε τὸν αὐτοκινητόδρομο ποὺ ὁδηγεῖ στὰ Ἰωάννινα, δέκα χιλιόμετρα πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλι τοῦ Ἀμβρακικοῦ, βρίσκεσθε μπροστὰ σὲ ἐρείπια πολιτείας μεγάλης καὶ τρανῆς, ποὺ μέσα ἀπὸ τοὺς μισογκρεμισμένους τοίχους τῶν παλιῶν κτιρίων ποὺ ὀρθώνονται διαφαίνεται ἀπόλυτα ὁ μεγάλος πολιτισμὸς ποὺ ἐπεκράτησε στὸν χῶρο ἐκεῖνο ἐδῶ καὶ χρόνια πολλά!...

Ὁ Ὀκτάβιος, ὁ αὐτοκράτωρ δηλαδὴ Αὔγουστος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ναυμαχία τοῦ Ἀκτίου (31 π. Χ.) ποὺ κατετρόπωσε τοὺς ἡνωμένους στόλους τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἔκτισε στὴν παραλία σχεδὸν μιᾶς ὡραίας καμπύλης, ποὺ σχηματίζει ἡ βόρειος ἀκρογιαλιὰ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, τὴν Νικόπολι. Ἦταν πραγματικὰ μία πόλις ἐξαιρετική. Περίλαμπρα οἰκοδομήματα, θέατρα, στάδια, ὑδραγωγεῖα, λουτρά, στοαί, βουλευτήρια καὶ δημόσια ἱδρύματα, ὅλα αὐτὰ μαζὶ συμπλήρωναν τὴν καλλίμορφον πόλιν τοῦ Ὀκταβίου... Οἱ Ἠπειρῶτες, τῶν ὁποίων τὰ χωριὰ κατεστράφησαν κατὰ τὸν ἐμφύλιον ρωμαϊκὸν πόλεμον, ἐκεῖ εὗρον καταφύγιον. Ἔτσι δὲ ἡ πόλις αὕτη, κτισθεῖσα ἀπὸ Ρωμαῖον στρατηγὸν καὶ μετέπειτα αὐτοκράτορα, ἐξελληνίσθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, καὶ δύναται κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ, χωρὶς νὰ παραβιάζῃ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Νικόπολις ὑπῆρξε καθαρῶς ἑλληνικὴ πόλις, μὲ ἑλληνικὴ νοοτροπία, μὲ ρωμαϊκὴ βέβαια τέχνην, ἐπηρεασμένην ὅμως ἀπὸ τὴν ἑλληνικήν...

Ἡ Νικόπολις ἤκμασε ἐπὶ ἔτη ἐξελληνισθεῖσα καὶ ἐκχριστιανισθεῖσα κατὰ τρόπον ποὺ ἀσφαλῶς τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ κάθε ρωμαϊκὴν ἐπιρροήν. Ἐκεῖ ὁ στωϊκὸς Ἐπίκτητος διδάσκει τὴν φιλοσοφικήν του θεωρίαν, ἱδρύσας καὶ τὴν σχολήν του. Ἐκεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν...

Ἐκεῖ ἱδρύονται ὡραῖοι ναοὶ ἀφιερωμένοι εἰς τὴν νέαν θρησκείαν... Ἡ ἀρχαία Ρώμη δὲν κατορθώνει τὸν ἐκρωμαϊσμόν! Κατακτᾶ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ὁλόκληρον, ἀλλὰ αἱ ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι καὶ πόλεις παραμένουν ἑλληνικαὶ καὶ ἀφομοιώνουν ἐκεῖναι κάθε τὸ ρωμαϊκόν...

Ἀλλὰ ἦλθον καὶ αἱ κακαὶ στιγμαί. Κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἡ Νικόπολις ὑφίσταται ἐπιτυχεῖς ἐχθρικὰς ἐπιδρομὰς καὶ καταστρέφεται. Ἀπὸ τότε καλύπτεται ἀπὸ χώματα καὶ ἐξαφανίζεται... Περνοῦν οἱ αἰῶνες. Ἡ Ἤπειρος καὶ τὰ χώματα ποὺ καλύπτουν τὴν Νικόπολιν δὲν εἶναι ἑλληνικά... Χρόνοι μακροὶ δουλείας λησμονοῦν τὴν Νικόπολιν ποὺ κοιμᾶται κάτω ἀπὸ τὰ χώματα τὸν βαθὺν ὕπνον τῆς ἀγνοίας...

Καὶ ἔρχεται τὸ 1912. Ὁ ἀπελευθερωτικὸς πόλεμος φέρει καὶ πάλιν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀγκάλας τὴν Ἤπειρον. Καὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἀναζητεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν Νικόπολιν. Τὸ 1913 ἄρχιζαν αἱ ἀνασκαφαὶ ὀργανούμεναι ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως.

Ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς ἦλθον εἰς φῶς πολλὰ κτίρια, ἐρειπωμένα, βεβαίως, ὡς καὶ τάφοι, ψηφιδωτὰ κλπ., ὅλα δὲ τὰ ἀνευρεθέντα κτερίσματα μετεφέρθησαν εἰς τὸ μουσεῖον Πρεβέζης.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐβομβάρδισαν προχθὲς οἱ Ἰταλοὶ ἀεροπόροι... Δὲν εἶναι γνωστὴ ἀκόμη ἡ ἔκτασις τῆς καταστροφῆς. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ βέβηλοι αὐτοὶ πολλὰ πράγματα τοῦ μουσείου θὰ κατέστρεψαν ἀνεπανορθώτως...

Οἱ Ἰταλοὶ πληροφορούμενοι ἀσφαλῶς τὰς ζημίας ποὺ ἐπροξένησαν θὰ αἰσθάνωνται ἱκανοποίησιν! Ἴσως ἴσως πανηγυρίζουν!

Ἀλλὰ θὰ τοὺς διακόψωμεν τὸν πανηγυρισμὸν διὰ νὰ τοὺς εἴπωμεν: «Θὰ πληρώσετε ἀκριβά, πολὺ ἀκριβά, τὰς ἐπαισχύντους πράξεις σας».

Ἀγγ. Μεταξᾶς

1002

ΟΙ ΑΚΡΙΤΑΙ

Ἀκρῖται καλοῦνται οἱ φύλακες τῶν ἄκρων, τῶν συνόρων. Οἱ ἀκρῖται διωργανώθησαν τὸ πρῶτον εἰς τὸ Βυζαντινὸ Κράτος, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν Ἀράβων. Οἱ ἀκρῖται ἠγωνίσθησαν γενναίως κατὰ τῶν Ἀράβων, τῶν Ἀπελατῶν, τῶν Παυλικιανῶν κλπ. Τὰ πολεμικά των κατορθώματα ἐδημιούργησαν τὴν ἀκριτικὴν ποίησιν, διέλαμψαν δὲ ἐξ αὐτῶν οἱ Ἀρμούρης, Βάρδας, Διγενῆς, Πετροτράχηλος, Πορμήρης κ. ἄ. Ὁ θεσμὸς τῶν ἀκριτῶν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου.

ΤΟ ΥΨΟΣ ΓΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Βάϊνμπλουμ ἔκαμε τελευταίως συστηματικὰς μετρήσεις διὰ νὰ εὕρῃ τὸ ὕψος τῶν κυμάτων τῶν ὠκεανῶν. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του ἦτο ὅτι τὸ μεγαλύτερον ὕψος ποὺ ἐμέτρησεν εὑρέθη 18,5 μέτρα.

Τὸ ὕψος αὐτὸ ὑπολογίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ὕψη κυμάτων 13 — 14 μέτρων εἶναι συνήθη εἰς τὰς θαλάσσας. Τὰ μεγάλα αὐτὰ κύματα ἔχουν μῆκος (βάσιν) ἐπὶ τῆς θαλασσίας ἐπιφανείας 200 — 300 μέτρων.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΚΑ

Τὰ σῦκα ἄρεσαν πολὺ στοὺς δοξασμένους προγόνους μας. Πολλοὶ δὲ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς πολιτικοὺς τὰ προτιμοῦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα φροῦτα.

Ὁ φιλόσοφος Σίκων ἔτρωγε πάρα πολλὰ σῦκα γιατὶ πίστευε ὅτι θὰ τὸν καθιστοῦσαν ἀναίσθητον στὶς διάφορες συμφορὲς τῆς ἀνθρωπότητος.

Οἱ Ἀθηναῖοι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Δημοκρατίας, προτιμοῦσαν τὰ σῦκα καὶ ἀπ' τὸ χρυσάφι ἀκόμα.

Εἰς τὴν Ρώμην τὸ φροῦτο αὐτὸ ἦταν τὸ ἐκλεκτὸ φαγητὸ τῶν ἀθλητῶν, καθὼς καὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἄλλωστε. Λέγεται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλτῖνος ἔτρωγε πεντακόσια σὲ κάθε φαγητό.

Ἡ παράδοσις λέει ὅτι μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξη κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἦτο καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ κυριεύσῃ μιὰ χώρα ποὺ παρῆγε τὸν περίφημον αὐτὸν καρπόν.

Τὸ σῦκο ἐθεωρεῖτο πάντα δυναμωτικὸ καὶ γιατρικὸ κατὰ τῆς ἰσχνότητος.

Ὥστε... γιὰ νὰ εἶσθε γερὰ παιδιὰ τρῶτε πολλὰ σῦκα.

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Διάφοροι μετρήσεις ἔδειξαν ὅτι αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες τρέχουν μὲ ταχύτητα 300.000.000 μέτρων τὸ δευτερόλεπτον.

Μία ἀκτὶς φωτὸς διατρέχει τὴν περιφέρειαν τῆς Γῆς εἰς ἕνα δευτερόλεπτον 7,5 φοράς. Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν μιὰ σαφεστέρα ἰδέα τῆς μεγάλης αὐτῆς ταχύτητος, σημειοῦμεν ὅτι μία φωτεινὴ ἀκτὶς εἰς ἕνα δευτερόλεπτον φθάνει στὴ Σελήνη, σὲ 502 δευτερόλεπτα θὰ εὑρίσκεται εἰς τὸν Ἥλιον. Μετά, θὰ τρέχῃ εἰς τὸ κενὸν ἐπὶ 4 ἔτη (!) ὁπότε θὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλησιέστερον ἀπλανῆ ἀστέρα. Ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι 100.000 ἐτῶν θὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν μας καὶ μόνον ὅταν περάσουν 230 ἑκατομμύρια (!) χρόνια θὰ φθάσῃ εἰς τοὺς πιὸ ἀπομακρυσμένους γαλαξίας τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ποὺ τοὺς βλέπουν οἱ ἀστρονόμοι μὲ τὰ μεγάλα τηλεσκόπια.

1) 'Αξιωματικοὶ ἔμπροσθεν κυριευθέντος 'Ιταλικοῦ
τὸ μέτωπον τοῦ 'Αρχιστρατήγου κ. Παπάγου. 3) Τὰ
4) "Αλλη ὁμὰς πολεμιστῶν μας «Κάπου εἰς τὸ Μέτω
στὴν κορυφὴ ἑνὸς 'Αλβανικοῦ βουνοῦ. 6) Μία ὡραία
σμένο τοπίον «Κάπου εἰς τὴν 'Αλβανίαν». 8) Οἱ ἡρω
τὰ χιόνια. 9) "Ενα μέρος τῆς ὀρ

πυροβόλου. 2) Μία τελευταία φωτογραφία ἀπὸ
φανταράκια μας ποζάρουν γιὰ τὴ «Νεολαία».
πον». 5) Παρατηρητήριον τοῦ πυροβολικοῦ μας
ἄποψις τῶν Ἁγίων Σαράντα. 7) Ἕνα χιονι-
ες πολεμισταί μας προχωροῦν βυθισμένοι εἰς
οσειρᾶς τοῦ Μόροβα.

51. (Συνέχεια)

Ἔμεινε ἔτσι κάμποση ὥρα...

Κάποιος παρουσιάστηκε στὴν πόρτα...

Ἦταν ὁ μέγας Δρουγγάριος Μιχαὴλ, ἄνθρωπος τοῦ Ἰωσὴφ Βρίγγα, κλειδοῦχος στὸ ἱερὸ παλάτι καὶ τώρα ἀρχηγὸς τοῦ στόλου. Ἀπ' αὐτὸν ἔπαιρναν διαταγὲς οἱ Δρουγγάριοι καὶ πρωτοκάραβοι, μ' ὅλο ποὺ ὑπεύθυνος κι' ἐπὶ κεφαλῆς σ' ὅλη τὴν ἐκστρατεία ἦταν ὁ Νικηφόρος...

Ἥσυχος, λιγομίλητος, σοβαρὸς πάντα, παρακολουθοῦσε τὸ κάθε τι μὲ προσοχὴ καὶ δὲν ἔφερνε ἐμπόδιο σὲ τίποτα... Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς πὼς αὐτὲς ἦσαν οἱ διαταγὲς ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν παντοδύναμο παρακοιμώμενο, καὶ πὼς σὰν ἄνθρωπος ποὺ καταλαβαίνει καλὰ τὴ σοβαρὴ δουλειὰ ποὺ τὸν ἀναθέσανε, ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἐκτελέση μὲ τυπικὴ σχολαστικότητα.

Ὁ Νικηφόρος ποὺ ἤξερε καλὰ τὶς παλατιανὲς συνήθειες καὶ τὸ χαρακτῆρα τοῦ Βρίγγα, ποὺ ἀγρυπνοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ θρόνο σὰν καχύποπτο μαντρόσκυλο καὶ δὲν ἔδειχνε ποτὲ περισσότερη ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα, παρὰ ὅση χρειαζόταν τοῦτος γιὰ νὰ φανῆ χρήσιμος στὸν αὐτοκράτορα ἀνάλογα μὲ τὶς ἱκανότητές του... ὁ Νικηφόρος λοιπὸν προσπαθοῦσε νὰ μὴ δώση ποτὲ ἀφορμὴ καὶ ἐξηγοῦσε στὸ Δρουγγάριο Μιχαὴλ κάθε του ἐνέργεια...

Καὶ τώρα μόλις τέλειωνε τὴν προσευχή του εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν καλέση κοντά του γιὰ νὰ τοῦ δώση ὁδηγίες πὼς ἔπρεπε νὰ κανονίσουν τὴν πορεία τους τὰ καράβια καὶ μὲ ποιὰ τάξι.

Εὐχαριστήθηκε ὡς τόσο ποὺ τὸν πρόλαβε ὁ κλειδοῦχος καὶ τὸν βρῆκε ἔτσι γονατιστὸ μὲ ταπείνωσι μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσιο.

— Προσεύχεσαι Νικηφόρε; ρώτησε ὁ Μιχαὴλ προχωρώντας κοντά του.

— Ἡ μεγάλη στιγμὴ ἔφτασε, ἀπάντησε κεῖνος. Βρισκόμαστε πιὰ κοντὰ στὸ σκοπό μας κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς φωτίση στὸ καλλίτερο. Καὶ τὴν καρδιὰ καὶ τὸν νοῦ μας Αὐτὸς τὴν ὁδηγάει, ὅταν εἴμαστε γυρισμένοι πρὸς Αὐτὸν μὲ ἁγνότητα.

— Ἅγιον καὶ αἰνετὸν τὸ ὄνομά Του εἰς τοὺς αἰῶνας... προσέθεσε ὁ μέγας Δρουγγάριος καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ...

— Ἔλα μαζί μου, εἶπεν ὁ Νικηφόρος, κι' ἀνέβηκαν στὸ ξυλόκαστρο τῆς στρατηγίδας.

Οἱ βυζαντινοὶ δρόμωνες, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ ἔδωκε ὁ Δομέστικος, πλέουν τώρα μὲ μαζεμένα τὰ πανιὰ καὶ ζυγώνουν ὁλοένα στὸ ἀκρογιάλι τῆς Κρήτης. Ἕνας βαθὺς κόλπος ἀνοίγεται μπροστά τους κλεισμένος δυτικὰ ἀπὸ μεγάλο κάβο ποὺ χώνεται βαθιὰ μέσα στὴ θάλασσα. Δεξιὰ τὸ ξερονήσι τῆς Δίας καὶ στὸ βάθος ξανθὲς ἀμμουδιὲς ἁπλώνονται σὲ μεγάλη ἔκτασι...

Ἐκεῖ καταμεσὴς μαυρίζει τὸ κάστρο, ὁ Χάντακας...

Οἱ ἀψηλοί του πύργοι, σκοτεινοὶ καὶ ἐπίσημοι, σηκώνονται μέσα στὴ λάμψι τῆς καλοκαιριάτικης μέρας, σὰ φρουροί, θαρρεῖς, ἀκίνητοι στὴ θέσι τους, ἀτρόμητοι κι' ἀποφασισμένοι νὰ κάμουνε τὸ βαρύ τους χρέος...

Πολλὰ ἱστοροῦνε γιὰ τὸ Κάστρο τοῦτο οἱ χρονογράφοι. Οἱ Ἀνταλούσιοι κουρσάροι μεταχειρίστηκαν, λέει,

— Προσεύχεσαι Νικηφόρε; ρώτησε ὁ Μιχαὴλ προχωρώντας κοντά του.

γιὰ νὰ τὸ χτίσουν ὑλικὰ ἀπὸ τὴν παλιὰ πολιτεία, τὴν Κνωσσό, ποὺ βρίσκονταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι πιὸ πέρα, πρὸς τὸ ἐσωτερικό, ἀφοῦ τὴν ἔκαψαν καὶ τὴν γκρέμισαν συθέμελη.

Καὶ κάτι παράξενο... Γιὰ νὰ κάμουν, λέει, πιὸ γεροὺς τοὺς τοίχους ἔδεσαν τὶς πέτρες μ' ἕνα πηλό, ὅπου ἦσαν ἀνακατεμένες μέσα τρίχες γουρουνίσιες. Κι' οἱ τοῖχοι αὐτοί, κατὰ τὰ λεγόμενά τους, ἦσαν πανύψηλοι καὶ τέτοιο πλάτος εἶχαν ποὺ χωροῦσαν στὴν κορφή τους νὰ περάσουν δυὸ ἁμάξια καὶ πάλι περίσσευε τόπος...

Διπλὸ αὐλάκι βαθὺ ποὺ ἔφτανε ἀπὸ θάλασσα σὲ θάλασσα ἔζωνε ὁλόγυρα τὸ κάστρο καὶ τὄκοβε ὁλότελα ἀπὸ τὴν ἐπίλοιπη στεριὰ σὲ τρόπο, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ζυγώσουν κοντὰ καὶ νὰ τὸ χτυπήσουν οἱ πολιορκητικὲς μηχανές.

Μὲ λίγα λόγια τὸ κάστρο δὲν εἶχε τ' ὅμοιό του σὲ τοῦτα τὰ μέρη κι' ὅποιος τὸ κρατοῦσε λογαριαζόταν κι' ἀφέντης τοῦ νησιοῦ... Γι' αὐτὸ κι' ὅλοι οἱ Βυζαντινοὶ πολεμάρχοι τοῦτο βάλθηκαν νὰ χτυπήσουν πρῶτα πρῶτα, ξέροντας πώς, ἂν κατάφερναν νὰ τὸ πατήσουν, ὅλη ἡ Κρήτη θἄταν δική τους, σὰν τὸν καρπὸ ποὺ ἅμα κόψης τὸ κλωνάρι ποὺ κρέμεται πέφτει κι' αὐτὸς στὴν κατοχή σου...

Πίσω ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς θαλασσοδαρμένους τοίχους ξεχώριζαν οἱ μιναρέδες κατάσπροι μὲ τὰ κίτρινα καὶ πράσινα ζωνάρια τους... Καὶ χαμηλότερα, ἀνάμεσα σὲ πράσινες φυλλωσιές, τὰ ταβλωτὰ τῶν παραγκῶν μὲ τὰ χρωματιστὰ τζάμια ποὺ ἀστραποβολοῦσαν στὸν ἥλιο καὶ τὰ λιακωτά, ἀπ' ὅπου ἀγνάντευαν οἱ Σαρακηνοὶ ἄρχοντες κατὰ τὸ πέλαγος τὰ καράβια τους νἄρχωνται γεμᾶτα λάφυρα καὶ σκλάβους.

Σκοτεινὴ καὶ κατσουφιασμένη ἦταν ἀπ' ἔξω ἡ ὄψις τοῦ κάστρου, μὰ μέσα ἔλαμπε ὁλόκληρο πρόσχαρο κι' ἀνάλαφρο στὴν πρωϊνὴ ἄχνα, σὰν παιγνίδισμα τοῦ φεγγαριοῦ σὲ κινούμενα νερά...

* * *

Πίσω ἀπὸ τὸν Νικηφόρο στέκονταν οἱ Κασιῶτες καραβοκύρηδες ποὺ τὸν πιλοτάρησαν ὡς ἐδῶ καὶ τοῦ ἔδιναν ὁρμήνειες γιὰ τὰ νερὰ καὶ γιὰ τὸν τόπο...

Ποῦ ἔχει ποτάμια καὶ ἀμμουδιὲς ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ζυγώσουν τὰ καράβια καὶ κατὰ ποῦ βρίσκονται κεφαλοχώρια καὶ κάμποι καὶ νερὰ τρεχούμενα...

Ὁ ἕνας ἀποκρινόνταν κι' ὁ ἄλλος κουνοῦσε μοναχὰ τὸ κεφάλι του καὶ φανέρωνε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πὼς συμφωνοῦσε μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ συντρόφου του...

Ὁ Νικηφόρος ρωτοῦσε κι' ἄκουε μὲ πολλὴ προσοχή.

Γιὰ τὶς πρὶν ἐκστρατεῖες εἶχε μάθει πολλά, τὸ κάθε τι ποὺ ἦταν σχετικὸ μ' αὐτὲς καὶ κρίσεις καὶ περιστατικά.

Προσπαθοῦσε λοιπὸν τώρα ποὺ εἶχε μπροστά του τὰ μέρη νὰ κατατοπιστῆ, νὰ καταλάβη γιατί οἱ ἄλλοι διάλεξαν κεῖνο ἢ τοῦτο γιὰ νὰ κάμουν ἀπόβασι καὶ ν' ἀποφασίση κι' αὐτὸς πὼς πρέπει νὰ ἐνεργήση.

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμὲς

Ὁ Πόλεμος

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

15ον

Γιατὶ νομίζω πὼς ὅλα ὅσα γίνονται γύρω μου, αὐτὸν τὸν καιρό, εἶναι τόσο σπουδαῖα καὶ θαυμαστά, ὅσο μικρὸς καὶ ἀνάξιος εἶμ' ἐγὼ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὰ κλείσω στὶς λίγες καὶ βιαστικὲς ἀράδες αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἡμερολογίου. Νομίζω, ἄξαφνα, πὼς θἆτανε ἀσυνείδητη φιλοδοξία — ἀπὸ μέρος μου — νὰ πιστεύω πὼς μπορῶ ν' ἀγγίξω μὲ τὴν πέννα μου γεγονότα σὰν τὶς ἑλληνικὲς νῖκες, ἐκεῖ πάνω στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἀλβανίας, χωρὶς νὰ μικράνω τὴν ἀξία τους καὶ χωρὶς νὰ σκοτεινιάσω τὴ λάμψι τους!

Γι' αὐτὸ κάθομαι καὶ σκέπτομαι μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσα τάχα ν' ἀναφέρω καὶ μόνο τὰ ὀνόματα τῆς Κορυτσᾶς, τῆς Πρεμετῆς, τῆς Πίνδου, τοῦ Ἀργυρόκαστρου, τῶν Ἁγίων Σαράντα, χωρὶς νὰ βαρύνω τὴ συνείδησί μου πὼς δὲν ἔκανα ἁμαρτία.

Ἔτσι, ἀποφασίζω νὰ μὴ γράψω καθόλου γι' αὐτὲς τὶς ἑλληνικὲς νῖκες. Ἀποφασίζω νὰ μὴν ἀναφέρω καθόλου αὐτὰ τὰ μεγάλα ὀνόματα. Ἀποφασίζω νὰ μὴ γράψω παρὰ μονάχα ἐκεῖνο ποὺ πλημμυρίζει τὴν ψυχή μου. Ἀποφασίζω νὰ μὴν ἐκφράσω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου ποὺ εἶμαι, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἕνα Ἑλληνόπουλο! Τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν περηφάνεια μου ποὺ εἶμαι καὶ γὼ ἕνα παιδὶ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ποὺ τσακίζει τοὺς βαρβάρους, ἐκεῖ πάνω στὴν Ἀλβανία: Ἕνα παιδὶ τοῦ ἀθάνατου Ἑλληνικοῦ λαοῦ ποὺ δείχνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸν κόσμο πὼς δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ κρατάῃ ψηλὰ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὴ σημαία τῆς Ἐθνικῆς Λευτεριᾶς!

ΟΠΟΥ... ΒΡΙΣΚΩ ΔΟΥΛΕΙΑ...

Ἀλλά, πρὶν προχωρήσω καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμα, νομίζω πὼς ἔχω τὴν ὑποχρέωσι ν' ἀνοίξω μιὰ παρένθεσι καὶ ν' ἀναφέρω ἐδῶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐντελῶς... ἀτομικὰ αἰσθήματα ποὺ δοκιμάζω ὅταν σχεδιάζω νὰ καθήσω νὰ γράψω, τώρα, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἔγραψα ὣς τώρα.

Αἰσθάνομαι δηλαδὴ τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐκφράσω τὴν ἀμέτρητη εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸ περιοδικὸ «Νεολαία» ποὺ, ὄχι μονάχα δὲν ἀποθάρρυνε τὴν προσπάθειά μου — ὅταν ἐτόλμησα καὶ παρουσίασα τὰ χειρόγραφά μου στὴ Διεύθυνσί του — ἀλλά, ἀντίθετα: πῆρε αὐτὲς τὶς ἐντυπώσεις μου κι' ἄρχισε νὰ τὶς δημοσιεύῃ σ' ἕναν ἰδιαίτερο καὶ τιμητικὸ χῶρο, δίνοντάς μου κουράγιο κι' ἐμψυχώνοντάς με νὰ τὶς συνεχίσω.

Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς ἐπερίμενα, φυσικά, νὰ μὲ διώξουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ καὶ νὰ μὲ ἀποθαρρύνουν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὼς ἀνέβηκα τὰ σκαλιὰ τῶν γραφείων του, στὴν ὁδὸ Λεωχάρους, μὲ κάποια συγκίνησι ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλη τόση πίστι καὶ πεποίθησι στὰ χειρόγραφα ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου. Μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν πεποίθησι πὼς μέσα σ' αὐτὰ τὰ χειρόγραφα εἶχα κλείσει κάτι ἀπὸ τὴν ψυχή μου, κάτι ποὺ ἦταν πεντακάθαρο καὶ ἀληθινό, κάτι ποὺ, ἂν εἶχα καταφέρει νὰ τὸ ἐκφράσω, ἔστω καὶ μέτρια, θὰ εἶχε τὴν ἀξία του καὶ δὲν θὰ ἦταν ἐντελῶς γιὰ γέλια.

Ὅμως, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, ὣς τὴ θερμὴ καὶ — μπορῶ νὰ πῶ — ἐνθουσιαστικὴ ὑποδοχὴ ποὺ ἔκαναν στὰ χειρόγραφά μου, ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ ὣς τὰ τιμητικὰ λόγια ποὺ ἄκουσα καὶ ὣς τὴν οἰκονομικὴ ἀκόμα ἀνταμοιβὴ ποὺ μοῦ πρόσφεραν γι' αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, ἡ ἀπόστασι εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο ἡ ἔκπληξι, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου!

Γιατὶ — πρέπει νὰ τὸ πῶ κι' αὐτὸ — ἡ ὑπόδειξι τ' ἀδερφοῦ μου τοῦ Γιώργου, ὅταν ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο, πὼς πρέπει νὰ βρῶ καὶ γὼ κάποια δουλειὰ γιὰ νὰ βοηθάω τὸ σπίτι μας, σ' αὐτὲς τὶς δύσκολες μέρες, ἐπραγματοποιήθηκε γρήγορα καὶ κατὰ τὸν πιὸ ἀνέλπιστο τρόπο: Μὲ τὴν ἔμπνευσι ποὺ εἶχα, τὸ ἴδιο βράδυ, νὰ καθίσω νὰ γράψω τὶς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ πολέμου!

Ἔτσι, σὲ μιὰ βραδυὰ μέσα, βρέθηκα καὶ γὼ δημοσιογράφος(;), λογοτέχνης(;), συγγραφεύς(;) — συχωρέστε με ποὺ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ ξέρω ἀκόμα τί εἶμαι! Ὡστόσο, ἐκεῖνο ποὺ ξέρω θετικὰ εἶναι πώς, αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶμαι ἕνας μικρὸς ἐπαγγελματίας! Καὶ μάλιστα, ὅπως εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ποῦν οἱ καλοὶ καὶ φωτισμένοι ἄνθρωποι τοῦ περιοδικοῦ: ἕνας ἐπαγγελματίας μὲ «ταλέντο καὶ μέλλον!»

Ὁ μισθός μου, βέβαια, μπορεῖ νὰ εἶναι μικρὸς καὶ ἴσως ἀστεῖος γιὰ τοὺς ἄλλους. Ὅμως, θέλω νὰ μὲ πιστέψετε ὅσοι μὲ διαβάζετε, γιὰ μένα εἶναι μεγάλος καὶ ἱερός.

Τὸ ὅτι τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα μπορῶ νὰ τὰ δίνω κάθε βδομάδα στὸν πατέρα μου, τὸ ὅτι μὲ τὰ λίγα αὐτὰ χρήματα ὁ πατέρας μου κάτι μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ γιὰ τὸ σπίτι μας, κάτι ποὺ δὲν τ' ἀγόραζε ἂν δὲν τὰ εἶχε, μὲ κάνει νὰ νοιώθω ἕνα παράξενο λίγωμα μέσα στὴν ψυχή, μιὰ συγκίνησι ποὺ δοκιμάζω γιὰ πρώτη φορά!

Καὶ δὲν μπορῶ, στ' ἀλήθεια, νὰ περιγράψω σ' ὅλα ἐσᾶς τ' ἀγαπητά μου ἀδέρφια, ποὺ μὲ διαβάζετε αὐτὴ τὴ στιγμή, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ συγκίνησι ποὺ δοκιμάζω γι' αὐτὸ τὸ σχεδὸν τίποτε, ποὺ προσφέρω στὸ σπίτι μου! Ἕνα μονάχα σᾶς λέω: Πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ μπόρεσα νὰ τοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸ «σχεδὸν τίποτε», ἀπὸ τότε μονάχα νοιώθω πὼς εἶμαι ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος καὶ πὼς κάτι ἀξίζω.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ Δραγατσάνι, θὰ ἔδινε τὴ μεγάλη μάχη.

Στὶς 3 τοῦ Ἰουνίου διέταξε τὸν Ὀλύμπιο, τὸν ἀδερφό του τὸ Νικόλα καὶ τὸν Καραβιᾶ νὰ πιάσουν τὶς πιὸ ὀχυρὲς θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ Δραγατσάνι. Καὶ μαζὶ τοὺς ἔδωκε ρητὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἔλθουν σὲ καμμιὰ σύγκρουσι ἂν πρῶτα δὲν φθάσῃ ὁ ἴδιος. Ἤθελε μονάχος νὰ δώσῃ τώρα τὸ πρόσταγμα καὶ μονάχος νὰ ἔχῃ ἀκεραία τὴν εὐθύνη.

Στὶς 5 τοῦ ἰδίου μηνὸς πῆρε τὶς ἄλλες δυὸ χιλιάδες μὲ τὸν Κολοκοτρώνη, τὸν Ὀρφανὸ καὶ τὸν Γαρνόφσκη καὶ τὴν αὐγὴ τῆς ἄλλης μέρας ἔφθασαν στὸ Δραγατσάνι. Ὁ Γιωργάκης Ὀλύμπιος εἶχε στρατοπεδεύσει λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ Δραγατσάνι, στοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ καὶ ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ποὺ ἐδέσποζε τῆς γεφύρας ποὺ βρισκόταν στὸν κοντινὸ βάλτο, κι' ὁ Νικόλας Ὑψηλάντης μὲ τὸν Βασίλη Καραβιᾶ εἶχαν πιάσει τὴ γέφυρα καὶ μέρος τῆς χαράδρας.

Τὶς ἴδιες ἑτοιμασίες ἔκαναν καὶ οἱ Τοῦρκοι. Ὁ Καρᾶ-Φεΐζ, ποὺ βρισκόταν ἀπὸ μέρες στὸ Δραγατσάνι, ἔφτιαξε χαρακώματα γύρω ἀπὸ τὰ χωριά, ὠχύρωσε τὰ μεγαλείτερα σπίτια κι' ἔκαψε τὰ μικρότερα γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμους καὶ νὰ ἔχῃ ἔτσι ὁ στρατός του ἐλευθερία κινήσεως καὶ δράσεως.

Ὁ Ὑψηλάντης ἔμενε σ' ἕνα χωριὸ ποὺ ἀπεῖχε τρεῖς ὧρες ἀπὸ τὸ Δραγατσάνι.

Στὶς ἑπτὰ Ἰουνίου, ἡμέρα Τρίτη, ἤτανε ἐκεῖ ὁ Γιωργάκης Ὀλύμπιος καὶ κατέστρωναν τὰ σχέδια τῆς μάχης. Στὴν ἀπουσία του ἔγινε πάλι τὸ σφάλμα. Ὁ Καραβιᾶς, ποὺ εἶδε τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες τῶν πυρπολουμένων σπιτιῶν, τὶς νόμισε γιὰ δείγματα φυγῆς καὶ δὲν θέλησε νὰ χάσῃ τὴ δόξα μιᾶς εὔκολης νίκης. Μάζεψε τοὺς καβαλλαρέους του καὶ ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ τὴ γέφυρα καὶ νὰ χυμήξῃ πάνω στοὺς Τούρκους. Ἄδικα φώναζε ὁ Νῖκος Ὑψηλάντης καὶ θύμιζε ὅλη τὴν ὥρα τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, ποὺ ἀπηγόρευε δίχως τὴν ἔγκρισί του κάθε κίνησι ἐπιθετική. Ὁ Καραβιᾶς δὲν ἄκουε. Τοῦ ὑπέδειξε τότε ὁ Νῖκος Ὑψηλάντης τὸ λάσπωμα τῆς γῆς ἀπὸ τὶς πολλὲς βροχὲς καὶ τοῦ τόνισε πόσο αὐτὸ ἤτανε ἐπικίνδυνο γιὰ πολεμικὴ ἐξόρμησι. Ὁ Καραβιᾶς δὲν συγκρατιώτανε. Τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ χύμηξε πάνω στὴ μονὴ τοῦ Σερμπανεστίου. Στὸν κατήφορο αὐτὸ ἀναγκάστηκε τότε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀπὸ ἀνάγκη κι' ὁ Νῖκος Ὑψηλάντης. Ἂν κρατιώτανε τουλάχιστον τοῦτος, θὰ γίνονταν ἴσως καλλίτερα τὰ πράγματα. Μὰ μὲ τὸν ἱερὸ λόχο καὶ τὰ κανόνια του πῆγε κι' αὐτὸς κοντὰ στὸν Καραβιᾶ, γιὰ τύχη κακὴ τοῦ στρατοῦ, καὶ πιὸ πολὺ ἐκείνου ποὺ ὡραματίστηκε αὐτὴ τὴν ἐκστρατεία.

Ὁ Καραβιᾶς εἶχε ζώσει τὸ μοναστῆρι μὲ τοὺς καβαλλαρέους του καὶ προκαλοῦσε τοὺς Τούρκους ποὺ ἦταν ταμπουρωμένοι σὲ μάχη. Στὴν ἀρχὴ οἱ Τοῦρκοι νόμισαν γενικὴ τὴν ἐπίθεσι καὶ σκέφτηκαν τὴν ὑποχώρησι. Οἱ βρόντοι ὅμως τῶν κανονιῶν καὶ τῶν ντουφεκιῶν φτάσανε στ' αὐτιὰ τῶν ἄλλων Τούρκων, ποὺ βρίσκονταν στὰ κοντινὰ μοναστήρια στρατοπεδευμένοι. Χίλιοι πεντακόσιοι ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ φτάσανε στὸ μοναστῆρι ποὺ ἤτανε ζωσμένο ἀπὸ τὸν Καραβιᾶ. Ὁ Καρᾶ-Φεΐζ ἀναθάρρεψε σὰν εἶδε τὴν ἀνέλπιστη βοήθεια, καὶ μὲ τοὺς καβαλλαρέους του χύμηξε κατὰ τοῦ τμήματος ποὺ ἦταν μπροστὰ στὸ Δραγατσάνι. Ἡ φωτιὰ ἦταν τώρα γιὰ καλὰ ἀναμμένη γύρω ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τοῦ Σερμπανεστίου. Ὁ Καραβιᾶς μὲ τοὺς καβαλλαρέους του εἶχε ἀνοίξει σκληρὸ πολεμικὸ ἀγῶνα. Τὸν εἶχαν κυκλώσει κεῖνοι ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὰ κοντινὰ στρατόπεδα καὶ τοὺς βαροῦσαν στὰ ψαχνὰ οἱ ἄλλοι ἀπὸ μέσα. Τὸ κύκλωμα αὐτὸ πῆγε νὰ σπάσῃ ὁ Νῖκος Ὑψηλάντης. Προχώρησε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Καραβιᾶ καὶ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ φέρῃ σὲ δύσκολη θέσι τοὺς Τούρκους. Μὰ οἱ στρατιῶτες τοῦ Καραβιᾶ δὲν εἴχανε τώρα τὸ προηγούμενο θάρρος. Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, κέντησαν τ' ἄλογά τους — μαζὶ κι' ὁ Καραβιᾶς — καὶ χύμηξαν γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν στὰ βουνά. Εἶχε δῆ τὸν Ὑψηλάντη, ὁ Καραβιᾶς ποὺ ἐρχόταν κατὰ πάνω του; Ἢ νόμισε πὼς ἦταν μονάχος, μέσα σὲ κεῖνο τὸ ἐχθρικὸ κύκλωμα; Νὰ ἐρώτημα ποὺ μένει ἀναπάντητο.

Οἱ Τοῦρκοι τοὺς κυνήγησαν κάμποσο, καὶ μετὰ γύρισαν κι' ἔπεσαν ὅλοι πάνου στὸν ἱερὸ λόχο. Ἄνισος καὶ σκληρὸς ἦταν ὁ ἀγώνας. Ἀλλὰ καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἐκείνους δὲν σκέφτηκε τὴν ἀτιμωτικὴ φυγή. Καρφωμένοι στὶς θέσεις τους, οἱ ἱερολοχῖτες, μάχονταν μὲ ἀσύγκριτο ἡρωϊσμὸ γύρω ἀπὸ τὸ γενναῖο ἀρχηγό τους.

Χαλάζια πέφταν κατὰ πάνου τους τὰ βόλια, καὶ οἱ φλόγες, σύννεφα πυρωμένα ποὺ χύνονταν ἀπὸ τὰ στόματα χιλιάδων σατανάδων, γύρευαν νὰ τοὺς καταπιοῦν.

Τὸ τουρκικὸ πεζικὸ δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κουνήσῃ ἀπὸ κεῖ. Ὁ Καρᾶ-Φεΐζ ἔρριξε τότε πάνου τους τὸ ἱππικό. Ἄλλοι ἱερολοχῖτες πατηθήκανε τότε, καὶ ἄλλοι κομματιαστήκανε ἀπὸ τὰ γιαταγάνια τῶν ἐχθρῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλι κεῖνοι ποὺ ἔμεναν ζωντανοὶ ἐξακολουθοῦσαν μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ καὶ μὲ τὸ ἴδιο πεῖσμα νὰ πολεμᾶνε. Οἱ Τοῦρκοι τὸ εἶδαν αὐτὸ καὶ ἔκαναν νέαν ἐπέλασι. Τὰ γυμνὰ σπαθιὰ τῶν ἱππέων μπήγονταν ἀλύπητα μέσα στὰ κορμιὰ τῶν ἡρωϊκῶν νέων. Λιγοστοὶ ἀπ' αὐτοὺς σπρώχτηκαν πρὸς τὴ χαράδρα. Αὐτοὺς μπόρεσε νὰ σώσῃ ὁ Ἰωαννίτσης Χόρκας ποὔφτασε μὲ πενῆντα Πανδούρους.

Ὁ Ὀλύμπιος ποὖχε τρέξει μὲ τὸν Σέρβο ἀρχιμανδρίτη ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ὑψηλάντη ἔφτασε κάπως ἀργά. Γιομάτος ἀγανάχτησι πορεύτηκε πρὸς τὸ πεδίο τῆς μάχης. Μὲ ἑκατὸ ἱππεῖς καὶ μὲ πληγωμένο τὸ ἄλογό του, ἔφτασε στὸ μέρος ποὖχε πέσει ὁ σημαιοφόρος τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, καὶ σήκωσε τὴ σημαία. Τὸ παρουσίασμά του ἤτανε ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάνῃ τοὺς Τούρκους νὰ ὀπισθοχωρήσουν. Ἔτσι σωθήκανε ἑκατὸ ἱερολοχῖτες. Ὁ Νῖκος Ὑψηλάντης θὰ πιανόταν αἰχμάλωτος, ἂν δὲν τὸν ἀνέβαζε στὸ ἄλογό του φιλέλληνας Γάλλος ἀξιωματικός.

Ἑκατὸν σαράντα σκοτωθήκανε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Καραβιᾶ καὶ διακόσιοι ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ὑψηλάντη. Μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τέσσερις ἀξιωματικοί: ὁ Δρακοῦλης, ὁ Σοῦτσος, ὁ Κρόκιας ὁ Ἰωαννίτης καὶ ὁ σημαιοφόρος Ξενοφῶν καθὼς καὶ εἴκοσι πέντε ὑπαξιωματικοί. Τριάντα ἑπτὰ ἱερολοχῖτες αἰχμαλωτίστηκαν καὶ σταλθήκανε πρῶτα στὸ Βουκουρέστι κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Βασιλεύουσα, ὅπου καὶ βρήκανε θάνατο μαρτυρικό.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Οἱ σελίδες

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Νέο κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μπῆκε ἡ Ἑλλάδα μας στὸν ἀγῶνα, τὸν δίκαιον καὶ τὸν τίμιον, γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὰ ἅγια καὶ τὰ ἱερά της, ἄνθισε σὰν μυροβόλος ἀνθὸς καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς Ἑλληνίδας γυναίκας. Ὅλες της οἱ ψυχικὲς ἀρετὲς φούντωσαν καὶ ὑψώθηκαν πανέμορφες πρὸς τὸν ἥλιο τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος. Τοὺς καρποὺς ποὺ θὰ φέρουν ἀργότερα οἱ ἀρετὲς αὐτές, θὰ τοὺς θαυμάση ὁλόκληρος ὁ κόσμος, γιατὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν ἀμβροσία τῆς ψυχῆς, ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Οἰκουμένης. Θὰ γίνουν τὸ παράδειγμα καὶ τὸ δίδαγμα!

Ἡ Ἑλληνίδα δὲν ἔπιασε τὸ ὅπλο, γιατὶ ἡ ἀνατροφή της καὶ ἡ παράδοσί της δὲν τὴν θέλει τραχειὰ καὶ ἀνδρική. Γιατὶ ὁ Ἕλλην πολεμιστὴς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βλέπη πλάϊ του ἐκτεθειμένη σὲ κινδύνους. Δὲν θέλει νὰ βλέπη τὴ γυναῖκα, τὴν ἀδελφὴ ποὺ λατρεύει, ποὺ σέβεται, νὰ γυρίζη στὰ βουνά, νὰ καταπονῆται, νὰ παθαίνη. Θέλει νὰ τὴν νοιώθη προφυλαγμένη στὸ σπίτι της, καλὴ οἰκοδέσποινα καὶ φροντιστικὴ ἑστιάδα. Ὁ Ἕλλην νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ νὰ ὑπερασπίση μόνος του τὴ χώρα του, τὴν ἑστία του ποὺ περικλείει τὰ πλέον προσφιλῆ του, τὴ μάνα, τὴ γυναῖκα, τὴν κόρη, τὴν ἀδελφή. Ὅταν πολεμᾶ γι' αὐτὸν τὸν θησαυρό του εἶναι ἑκατὸ φορὲς ἥρωας. Γι' αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ πολέμου. Νὰ μπορῆ ὁ δικός μας στρατὸς νὰ τὰ βάζη μὲ δεκαπλασία δύναμι. Καὶ νὰ νικᾶ!

Ἀκατανόητο εἶναι αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸ θαῦμα γιὰ τοὺς ξένους, γιατὶ αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴν ἑλληνικὴ ψυχή, τὴ διαπλασμένη μέσα στὴν τρυφερὴ οἰκογενειακὴ στοργὴ καὶ ἀλληλεγγύη.

Αὐτὸ κυρίως ἦτανε ποὺ δὲν ἔπιασε καὶ ἡ διδαχὴ τῆς ὑλιστικῆς θεωρίας, ποὺ χρόνια προσπαθοῦσε νὰ κατατρίψη τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα.

Κάθε βέλος της καὶ κάθε ἀγῶνας της ἀπαντοῦσε ἕνα ἀληθινὰ σινικὸ τεῖχος: Τὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ προπαγάνδα της ἔστρεψε ὅλη της τὴν προσπάθεια στὸν τομέα αὐτὸν τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Δὲν μπόρεσε ὅμως τίποτε νὰ κάνη. Στὸν ἀτσαλένιο θώρακα, ποὺ εἴχανε σφυρηλατήσει χιλιάδες χρόνια, συνετρίβοντο τὰ βέλη αὐτὰ τὰ φαρμακερά.

Γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια δημιουργήθηκε ἀπὸ τὰ μυθικὰ ἀκόμη χρόνια. Ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα, ποὺ θεμελίωσε γερὰ τὸν θεσμὸ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας. Στερεώθηκε μὲ πολλοὺς ἀγῶνας τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ποὺ πρώτη κατενόησε τὴν ἀξία τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας στὴ μορφὴ τοῦ Θεοῦ τοῦ φωτὸς Ἀπόλλωνος. Δημιουργήθηκε κι' ἔγινε παράδειγμα καὶ πρότυπο τῆς ἀνθρωπότητος ὁλοκλήρου.

Ἄδικα λοιπὸν κτυποῦσαν τὰ βέλη τοῦ ὑλισμοῦ πάνω στὸ ἀτσαλένιο αὐτὸ οἰκοδόμημα. Καὶ σφαλερὰ ἐνόμισαν μερικοὶ ὅτι ἐσείοντο τῆς ἑλληνικῆς ἑστίας τὰ θεμέλια.

Ἔπρεπε νὰ ἔλθη ὁ σημερινὸς πόλεμος γιὰ νὰ μᾶς δείξη σὲ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο τὴν ἐσωτερικὴ σύνδεσι καὶ τὴν ψυχική της ἀλληλοεξάρτησι. Φανερὰ τὸ βλέπουμε κάθε μέρα μέσα στὰ γράμματα, ποὺ πηγαινοέρχονται, τὸ παρατηροῦμε στὴν προσπάθεια τῶν μετόπισθεν καὶ τὴ στοργὴ γιὰ τοὺς πολεμιστάς μας, στὴν ἐπιμονὴ καὶ τὸ πεισματικὸ θάρρος τοῦ μετώπου γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος, ποὺ σημαίνει ἑλληνικὴ ἑστία.

Κι' ὅπως εἶναι ἡ οἰκογένεια, ἔτσι καὶ ὁ λαός.

Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅταν νοιώση ὅτι πρόκειται γιὰ τὰ ἅγια καὶ τὰ ἱερά του, παρουσιάζεται σὰ μιὰ σφυρηλατημένη ἀπὸ σίδερο πλάκα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ρωγμὴ καὶ τὸ ἐλάχιστο ἄνοιγμα. Καλόβολος, μεγαλόψυχος, ἡρωϊκός, χωρὶς μεμψιμοιρίες καὶ γκρίνιες, λιτός, ἀπέριττος, χωρὶς ἀπαιτήσεις καὶ δικαιώματα, βαδίζει τὶς στιγμὲς αὐτὲς τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ πιὸ ψηλοῦ καθήκοντος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου: νὰ ὑπερασπίση τὴν ἑστία του.

Καὶ τὴ φωτιὰ τῆς ἑστίας αὐτῆς τῆς ἱερῆς καὶ ἁγίας κρατᾶς ἐσὺ στὰ χέρια σου Ἑλληνίδα γυναῖκα, ὡς μητέρα, ὡς σύζυγος, ὡς ἀδελφή, ὡς θυγατέρα. Πρόσεχε καλὰ τὴ φλόγα της! Προσπάθησε νὰ τὴν διατηρῆς πάντα ζωηρὴ μὲ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς σου τὴν πνοή. Τότε μόνον θὰ μπορῆς νὰ καυχᾶσαι ὅτι εἶσαι στὰ μετόπισθεν ἡ ἡρωϊκὴ συντρόφισσα τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ τοῦ μετώπου.

Σ. Καρ.

Ζῶνες γιὰ τοὺς στρατιώτας μας

Ὅπως εἴπαμε καὶ στὰ προηγούμενά μας φύλλα, ὁ χειμώνας ἀκόμα δὲν τέλειωσε καὶ τὰ ἀλβανικὰ βουνά, ποὺ διεξάγουν τὰ παλληκάρια μας τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἐπιδρομέως εἶναι δύο χιλιάδες μέτρα ὑψηλὰ καὶ ἑπομένως γιὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμα χιονισμένα. Μὲ τὴν ἀθηναϊκὴ λοιπὸν λιακάδα δὲν θὰ πῆ πὼς καὶ στὴν Τρεμπεσίνα ὁ καιρὸς εἶναι χλιαρός. Ἐκεῖ ἐπάνω, καὶ τὶς καλοκαιρινὲς ἀκόμη νύχτες, νοιώθει κανεὶς τὸ κρύο νὰ τοῦ τρυπᾶ τὸ κόκκαλο. Γι' αὐτὸ καμμιά μας ἂς μὴν παύση ἀκόμα τὸ πλέξιμο.

Πλέκετε ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ κουράζεσθε. Πάλι γιὰ τὶς πρωτόπειρες θὰ παραθέσωμε σήμερα ἕνα πλεχτό. Μιὰ ζώνη. Κι' ἕνα μικρὸ εἶναι ἄξιο νὰ τὴν πλέξη.

Πιάνετε 80 πόντους σὲ βελόνες ἀριθ. 3 κι' ἀρχίζετε νὰ πλέκετε λάστιχο 1 πόντο καλή, 1 πόντο ἀνάποδη. Ἐξακολουθεῖτε ἔτσι ὡς ποὺ νὰ φθάσετε στὰ 5 ἑκατοστά. Κατόπιν πλέκετε 3 πόντους καλὴ καὶ 3 πόντους ἀνάποδη — δηλαδὴ πάλι λάστιχο, ἀλλὰ πιὸ χονδρὸ — καὶ καταλήγετε πάλι στὸ πρῶτο λάστιχο 1 πόντο καλή, 1 πόντο ἀνάποδη, ἐπίσης 5 ἑκατοστά. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἕνα κομμάτι τῆς ζώνης. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πλέκετε τὸ ἄλλο κομμάτι καὶ στὸ τέλος τὰ ἑνώνετε.

Εἶναι πιὸ καλὸ νὰ πλέκετε τὴ ζώνη σὲ δύο κομμάτια, γιατὶ δυσκολεύεται πολὺ ἡ ἐργασία μὲ 160 πόντους — ἀντὶ 80 ποὺ ἔχομε τώρα — στὴ βελόνα. Ἡ ζώνη αὐτὴ εἶναι πολὺ πρακτικὴ γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας. Κρατεῖ ζεστὰ τὸ στομάχι καὶ τὴ μέση. Ἀρχίσετε λοιπὸν οἱ πρωτόπειρες τὴ ζώνη αὐτὴ μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ εὐχὲς γιὰ τὴ Νίκη. Κάθε θηλειὰ μᾶς φέρνει πιὸ κοντά της. Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα πετραδάκι στὸ μεγάλο της οἰκοδόμημα.

Γιὰ νὰ γνωρίσωμε καλὰ τὸν ἐχθρό μας

ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΗ ΒΟΜΒΑ

Ὅταν ἕναν ἐχθρό μας γνωρίζωμε καλὰ δὲν τὸν φοβώμαστε, ἔστω κι' ἂν εἶναι δυνατός. Γιατὶ θὰ μπορέσουμε νὰ προετοιμασθοῦμε ἀνάλογα γιὰ τὴν ἄμυνα ἐναντίον του. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ διάφορα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ πολεμικὰ μέσα. Κοιτάξτε τὰ τάνκς, τὰ μεγαθήρια αὐτὰ τῆς μηχανικῆς, ποὺ ἦτανε τὸ καμάρι τῶν Ἰταλῶν. Μόλις οἱ στρατιῶτες μας τὰ γνώρισαν ἀπὸ κοντά, ἔφτασε μιὰ κουβέρτα, ποὺ ἔρριχναν στὶς ρόδες τους, γιὰ νὰ τὰ ἀχρηστεύσουν. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἐδῶ στὰ μετόπισθεν ἂς μὴ φοβώμαστε γιὰ τὰ μέσα τοῦ πολέμου, κι' ἂς μὴ μᾶς κυριεύη ὁ πανικός. Πιὸ καλὰ εἶναι νὰ τὰ γνωρίσωμε καὶ νὰ ἀμυνώμεθα ἐναντίον των.

Ἡ ἐμπρηστικὴ βόμβα εἶναι ἕνα μικρὸ πραγματάκι, ποὺ φέρνει μεγάλες καταστροφὲς ἂν τὸ ἀφήσωμε ἀνενόχλητο νὰ κάνη τὴ δουλειά του. Μὰ ὅταν μάθωμε ἢ γνωρίσωμε τὶς ἰδιότητές του, θὰ δοῦμε πῶς μποροῦμε ν' ἀντιδράσωμε.

Εἶναι μιὰ χημικὴ βόμβα μικρή. Γι' αὐτὸ μποροῦν τ' ἀεροπλάνα καὶ φέρουν πολλὲς μαζί των. Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μέρη, τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐσωτερικό. Τὸ πρῶτο εἶναι καμωμένο ἀπὸ μιὰ οὐσία, ποὺ λέγεται θερμίτης. Τὸ ἐσωτερικὸ ἀπὸ ἠλεκτρομαγνήσιον. Τὰ πρῶτα πενῆντα δευτερόλεπτα, ποὺ θὰ πέση στὸ στόχο, ἂς ποῦμε σὲ μιὰ στέγη σπιτιοῦ, ἀρχίζει νὰ καίεται τὸ ἐξωτερικό του περίβλημα καὶ νὰ ἐκσφενδονίζεται σὲ μικρὰ κομμάτια γύρω, δημιουργώντας νέες ἑστίες πυρκαϊᾶς. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς βόμβας καίεται κατόπιν μὲ πολὺ ἰσχυρὰ ἐνέργεια.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμε ποτὲ νερό. Μποροῦμε νὰ κάνουμε μ' αὐτὸ μεγάλες ζημίες. Νὰ ξαπλώσωμε τρομακτικὰ τὴ φωτιά. Γι' αὐτὸ ἀπαγορεύεται τελείως ἡ χρῆσις τοῦ νεροῦ. Ἄμμος στεγνὴ εἶναι τὸ μέσο ποὺ καταστέλλει στὴ γένεσί της τὴ φωτιὰ ἀπὸ ἐμπρηστικὴ βόμβα. Ἂς μὴ φοβηθοῦμε κι' ἂς ἔχωμε τὴν ψυχραιμία νὰ τὴ σκεπάσωμε. Γι' αὐτὸ ἂς κρατοῦμε πάντοτε, ὅπως εἴπαμε καὶ ἄλλοτε, ἕνα τενεκὲ ἄμμο μὲ φτυάρι πρόχειρα. Σὰν καλὲς νοικοκυρὲς ἂς φροντίζουμε πάντοτε γιὰ ὅ,τι μᾶς παραγγέλλουν οἱ ἀνάλογες ὑπηρεσίες. Ἔτσι ἐκτελοῦμε καὶ μεῖς εὐσυνείδητα τὴν ὑπηρεσία στὰ μετόπισθεν.

Σεμνὸ καὶ ἐπίκαιρο ντύσιμο

Πολλὰ κορίτσια δὲν ἔχουν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ κανονίζουν τὸ ντύσιμό τους ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι. Εἶναι βέβαια ἀστεῖο νὰ βλέπῃ κανεὶς σήμερα, μέσα στὴν ἐμπόλεμο κατάστασι, γυναῖκες μὲ φανταχτερὸ ντύσιμο, μὲ ἐξωφρενικὰ καπέλλα, μὲ ἀπεριόριστα τακούνια. Ἀποτελοῦν ἀνορθογραφίες μέσα στὴ σοβαρότητα τῆς ἐποχῆς καὶ μάλιστα πολλὲς φορὲς φθάνουν καὶ στὰ ὅρια τοῦ γελοίου. Φαίνεται πὼς οἱ γυναῖκες αὐτὲς δὲν κατάλαβαν ἀκόμα τί μεγάλες μέρες ζοῦμε. Καταγίνονται ἀκόμα στὰ μηδαμινὰ ἀτομικὰ μικροπράγματα τῆς καλῆς καὶ εἰρηνικῆς ἐποχῆς. Δὲν λέμε βέβαια νὰ χάσῃ ἡ γυναῖκα τὴ χάρι της, νὰ φορέσῃ ἀρβύλες ἢ ἀμπέχωνο, ὅμως ἂς ἀποφύγῃ πάλι τὸ ἄλλο ἄκρον: τὴν ὑπερβολικὴ καὶ ἐπιτηδευμένη κομψότητα. Πολλὲς φορὲς τὸ ἁπλὸ καὶ σοβαρὸ ντύσιμο δείχνει γοῦστο καλλιτεχνικό. Κι' ἡ ἐποχή μας μᾶς ἐπιβάλλει τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν σοβαρότητα. Ἀκόμα δὲ πιὸ πολὺ τὴ σκοπιμότητα. Ἡ γυναῖκα σήμερα τρέχει πάνω - κάτω, βοηθὸς καὶ στρατιώτης τῶν μετόπισθεν σ' ὅτι μπορεῖ καὶ σ' ὅ,τι τῆς ἐπιτρέπει ἡ γυναικεία της φύσις. Φαντασθῆτε ἀκόμα πόσο κουραστικὰ εἶναι π. χ. γιὰ τὴ γυναῖκα τὰ ὑψηλὰ τακούνια, ὅταν σημάνῃ ξαφνικὰ συναγερμὸς καὶ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ τρέξῃ στὸ πλησιέστερο καταφύγιο. Ἢ πόσο βλαβερὸ εἶναι νὰ φορῇ κορσὲ καὶ νὰ μένῃ 2 ὧρες μέσα στὸ καταφύγιο. Ὁ ἀέρας ἐκεῖ ἀπὸ τὸν κόσμο γίνεται βαρὺς καὶ τὸ σφιγμένο στομάχι παθαίνει πιὸ γρήγορα.

Γι' αὐτὸ εἶναι πιὸ πρακτικὸ νὰ ντύνεται κανεὶς ἁπλᾶ, σοβαρά, καὶ πρὸ παντὸς ἐπίκαιρα. Ἔχετέ το ὑπ' ὄψιν σὲ κάθε φόρεμα ποὺ φκειάνετε, σὲ κάθετι ποὺ ἀγοράζετε γιὰ τὸ ντύσιμό σας. Ἔτσι θὰ ταιριάζετε περισσότερο στὸ περιβάλλον καὶ θὰ εἶσθε πολὺ εὐχαριστημένες ὅταν σᾶς τύχῃ στὸ δρόμο κάτι.

✳ Καλὴ συμβουλή ✳

Μιὰ φίλη μου προχθὲς μοῦ παραπονιῶταν πὼς λόγῳ τῆς ἐλλείψεως ζακχάρεως δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα γλυκὸ γιὰ τὸν ἄνδρα της ποὺ εἶναι τραυματίας.

Γέλασα μὲ τὴν καρδιά μου. Ἡ ἀπελπισία της ἤτανε πραγματικὰ ἀνόητη.

Ἐπειδὴ κι' ἀπὸ σᾶς πολλὲς θὰ ἔχουνε τὴν ἴδια ἐπιθυμία σᾶς δίνω σήμερα τὴν ἴδια συνταγὴ ποὺ ἔδωσα στὴν ἀπελπισμένη μου φίλη.

ΚΑΣΤΑΝΟΠΗΤΤΑ ΜΕ ΣΤΑΦΙΔΙΝΗΝ

Παίρνομε μιὰ ὀκᾶ κάστανα, τὰ βράζουμε καλὰ καὶ νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ ἢ τὰ τρίβομε ὡς ποὺ νὰ γίνουν ἀλεῦρι. 50 δράμια βούτυρο τὸ ἀσπρίζομε μὲ τοὺς κρόκους 5 - 6 αὐγῶν ποὺ ρίχνομε στὸ βούτυρο διαδοχικά. Προσθέτομε καὶ μισὴ ὀκᾶ σταφιδίνη λειωμένη στὴ φωτιά, ὄχι ὅμως ζεστή. Ἀκόμη προσθέτομε τριμμένο φλοῦδι ἑνὸς μεγάλου πορτοκαλλιοῦ καθὼς καὶ τὸ ζωμό του, ἐλάχιστο ἁλάτι καὶ ἕνα ποτηράκι κονιάκ.

Κατόπιν ἀρχίζομε νὰ βάζωμε τὸ ἀλεῦρι ἀνακατωμένο μὲ τὸ κάστανο σιγά - σιγά. Στὸ ἀλεῦρι ἔχουμε ἀναμίξει μιὰ κουταλιά, ὄχι πολὺ γεμάτη, τοῦ φαγητοῦ σόδα ἢ ἕνα πακετάκι μπέϊκιν μπάουντερ τῶν τεσσάρων δραχμῶν. Ὅταν ἡ μᾶζα γίνεται πηκτὴ προσθέτομε κάθε τόσο καὶ λίγο χλιαρὸ γάλα. Ὅταν τελειώσωμε μὲ τὸ ἀλεῦρι προσθέτομε καὶ τὸ ἀσπράδι τῶν αὐγῶν κτυπημένο σὲ μαρέγκα. Τὸ βάζομε σὲ βουτυρωμένη φόρμα, τὴ στέλλομε στὸ φοῦρνο μὲ τὴν παραγγελία νὰ ψηθῇ σὲ μετρία φωτιά. Δοκιμάσετε καὶ θὰ δῆτε, ποὺ θὰ ἀγαπήσετε τὴν ἑλληνικὴ ζάχαρι, τὴ σταφιδίνη, γιὰ τὰ γλυκίσματά σας.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Τοῦ κ. Α. ΒΩΤΤΗ

Ἡ πρόθεσις.

Ὁ σύνδεσμος.

Ὑποτακτική.

Τὸ στίγμα.

Τὰ κόμματα.

Τιμωροῦνται.

Πτῶσις Γενική.

Κατάληξις. — Ὁριστική.

Γιά νά μαθαίνετε

Λεξίγριφος

Πρόθεσις εἰς τὴν ἀρχαίαν κι' ὄργανον τοῦ στόματός [μας σχηματίζουν τραγικὸν ποιητὴν πολὺ γνωστόν [μας.

Πυραμίς

+ = Σύμφωνον.
• + • = Ἀρχ. θεὸς
• • + • • = Ἑλλ. νῆσος
• • • + • • • = Ἑλλ. νῆσος
• • • • + • • • • = Ζῆ εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Οἱ σταυροὶ καθέτως: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Τρίγωνον

• • • • • •
• • • • •
• • • •
• • •
• •
•

1η σειρά: Ἕλλην φιλόσοφος, 2α σειρά: Μία τῶν δωδεκανήσων, 3η σειρά: Σήκωσε (ἀρχ.), 4η σειρά: Ἄρθρον, 5η σειρά: Καθώς, 6η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Μαγικὴ εἰκὼν

— Πέτρο, Στέλλα, Τοτό, Πιπίτσα πᾶμε νὰ παίξουμε;
— Τί;
— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα.

ΔΗΜ. ΦΡΟΣΥΝΑΚΙΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Ἀσία, 2 Ὄρος, 3 Αἴς, 4 Ἀνά, 5 Ὤν, 6 Ἰός, 7 Τό, 8 Νά, 9 Σανός, 10 Ὅς, 11 Ἕνα, 12 Τάν, 13 Ἄμε, 14 Πάν, 15 Α.Σ.Ο., 16 Λώτ, 17 Ὦν, 18 Σῖγμα, 19 Ρέ, 20 Μά, 21 Νῶε, 22 Ἔρ, 23 Ὥρα, 24 Νέα, 25 Σιμά καὶ 26 Λαός. Καθέτως: 1 Ἀγών, 17 ὦμος, 27 Ναί, 15 Ἀνά, 18 Ἴα, 29 Ν.Λ.Σ., 23 Ὦμ, 30 Αἰ 9 Σάμος, 31 Ρά, 32 Σία, 33 Ἵνα, 34 Ὄνε, 35 Ἐγώ, 4 Α. Σ. Ο., 36 Μέν, 2 Ὄν, 37 Στάλα, 38 Ἔλ, 39 Ρά, 40 Ἄνω, 41 Λ. Α., 7 Τόν, 42 Τρέ, 43 Σῶος καὶ 44 Ἔρως. Κρυπτογραφικόν: Βουδαπέστη, Βούδας, Ὑπάτη, τάπης, βοῦς, δάσος, βόας, ἔτος, Ἄδης, ἔπος, δάς. Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς: Λάρισα (Λεττονία, Ἀξιός, Ροδόπη, Ἰόνιον, Σόφια, Αἴγυπτος). Ἀντίστροφος πυραμίς: ΠΑΡΙΣ (Εὐριπίδης), Ροδανός, Φάρος, ρίς. Τετράγωνον: Θήρα, ἧπαρ, ρακί, Ἄρης. Στοιχειόγριφος: Ὦτα, ὠά. Μαγικὴ εἰκών: Ὁ ἀστυφύλαξ φαίνεται ἐὰν κάμωμεν τὴν δεξιὰν πλευρὰν βάσιν καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς εἰκόνος ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω.

Λαβύρινθος

Θὰ εἰσέλθετε εἰς τὸν λαβύρινθον ἀπὸ τὸ πρῶτο κάτω ἀριστερὰ τετραγωνίδιον, θὰ περάσετε ἀπὸ ὅλα τὰ λευκὰ καὶ θὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὸ τετραγωνίδιον ποὺ εἶναι δίπλα εἰς τὴν εἴσοδον (ὅπως δεικνύουν τὰ βέλη).

Ἀπαγορεύεται νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ μαῦρα τετραγωνίδια ἢ δυὸ φορὲς ἀπὸ τὰ λευκά.

Τί εἶναι;

Ἀζαρίας: Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ζῶον, ὄρος τῆς Ἀσίας, ὄνομα ἢ εἶδος πολυτίμου λίθου;

Φέζ: Δένδρον, ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, πόλις τῆς Ἀφρικῆς, Αἰγυπτιακὴ θεότης ἢ ποδοσφαιρικὸς ὅρος;

Μουσσολίνι: Κωμικὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου, κύμβαλον ἀλαλάζον, ἀρχιοινοχόος τοῦ Φαραώ, ξύλον ἀπελέκητον ἢ παρὰ μίαν τεσσαράκοντα;..

Μαγικαὶ λέξεις

Ὑπάρχουν μερικὲς λέξεις ποὺ ὅταν τοὺς ἀλλάξουμε τὸν τόνον παίρνουν ἄλλη σημασία. Ἰδοὺ μερικές:

Κουφος — Δοκιμη — Ορος — Ποσον — Θεα — Νομος — Κυρια — Πουλια.

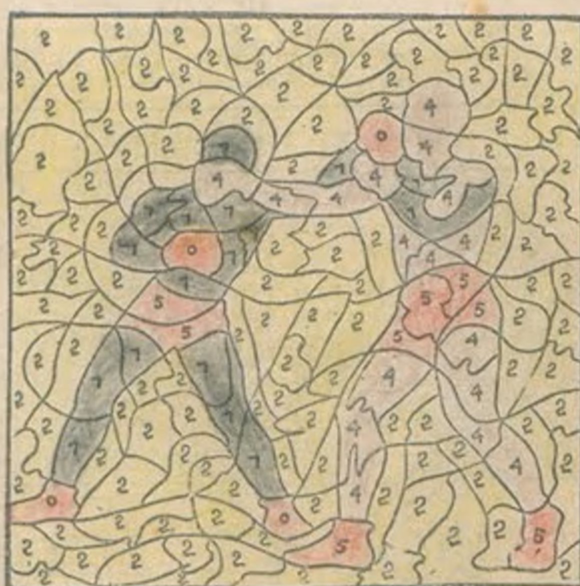
Φ. Ι. ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ

Αἴνιγμα

Ταχυδρόμος ἔφερε γράμμα ἄγραφο σὲ πόλι ἀθεμέλιωτον.

Β. ΑΓΓΕΛΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω εἰς τὸ σχέδιον καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:
1 μὲ μαῦρο.
2 μὲ κίτρινο.
3 μὲ μπλέ.
4 μὲ καφὲ σκοῦρο.
5 μὲ κόκκινο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0, θὰ μείνουν λευκά.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΒΑΘΜΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΙ...

—Πατερα, ο ελεγχος μου!..

Ἐπρόφταινε...

Ἕνα χαμίνι σταματᾶ στὸν δρόμο ἕναν κύριο καὶ τὸν ρωτᾶ:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὴν ὥρα σᾶς παρακαλῶ;

Ὁ κύριος βγάζει τὸ ρολόϊ του καὶ ἀπαντᾶ:

— Εἶναι ἀκριβῶς δώδεκα παρὰ τέταρτο.

— Ἔ καλά, εἶπε τὸ χαμίνι. Ἄμε λοιπὸν νὰ κουρεύεσαι! Ὡς τὶς δώδεκα ἔχεις καιρό!...

Καὶ ἔφυγε γελῶντας καὶ τρέχοντας.

Ὁ κύριος θυμωμένος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω του, ὅταν τὸν σταμάτησε ἕνας ἀστυφύλακας.

— Τί σᾶς ἔκαμε αὐτὸ τὸ χαμίνι; ρωτᾶ.

Μοῦ ἐζήτησε τὴν ὥρα καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι εἶναι 12 παρὰ τέταρτο μοῦ εἶπε νὰ πάω νὰ κουρέυωμαι...

— Ἔ! ὡραῖα! Λοιπόν, εἶπε ὁ ἀστυφύλακας ἀφοῦ ἐκοίταξε καλὰ τὸ ρολόγι του, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρέχετε. Ἔχετε ἀκόμη 5 λεπτὰ καιρό.

ΝΙΝΑ Π.

Ἡ χαμένη κούκλα!

Ἡ Μαρίκα εἶναι ἕτοιμη νὰ κρύψῃ τὴν κούκλα της κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τῆς λέει ἡ μαμά της.

— Ἄ! μαμά, κρύβω τὴν κούκλα μου γιατὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἅμα τὴν ξαναβρῶ.

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἐξωφρενισμὸς

Γιῶργος: Ἔτρωγα προχθὲς ἕνα αὐγό. Ἀλλὰ ἀπὸ ἀπροσεξία μου μοῦ ἔπεσε μέσα τὸ κουταλάκι. Ἔβαλα μιὰ σκάλα καὶ κατέβηκα κάτω καὶ βρῆκα ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὸ κρατοῦσε κι' ἔτρωγε.

Νῖκος: Καὶ δὲν τὸν γνώρισες; Ἤμουν ἐγώ.

Ὑπερβολὲς

— Μπαμπᾶ, εἶδα πρὸ ὀλίγου ἔξω στὸ δρόμο ἕνα ἀράπη τόσο μαῦρο, ὅσο δὲν φαντάζεσαι, εἶπε ὁ Λάκης μπαίνοντας τρεχᾶτος στὸ δωμάτιο.

— Πολύ! Πολὺ μαῦρος ἦταν παιδί μου;

— Πολύ! πολὺ μαῦρος μπαμπᾶ! Φαντάσου μπορεῖς μ' ἕνα κάρβουνο νὰ τοῦ κάνης ἕνα... ἄσπρο σημάδι!

Μυστικὸ

— Μὴ λὲς τίποτα στὸν Πίπη γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση κανένα μυστικό.

— Μὰ τί λές! Πῶς δὲν εἶπε σὲ κανένα ὅτι μοῦφαγε ὅλες τὶς καραμέλλες ποὺ εἶχα κρυμμένες;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Θεὸς τῶν δασῶν' 2) Συμπερασματικὸς σύνδεσμος. 3) Ὁμοιωματικόν, 4) Γάλλος συγγραφεύς, 5) Ἰρλανδὸς συγγραφεύς, 6) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου, 7) Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς, 8) Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλητ.), 9) Τὸ παρέχει ἀφθόνως ὁ ἥλιος, 10) Θέλεις (δημ.), 11) Εἰς τὰ (δημ.), 12) Ὁ ὑπάρχων, 13) Γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, 14) Ὄργανον αἰσθήσεως, 15) Σταφιδικὸς ὀργανισμός, 16) Καλύπτει τὰ ¾ τῆς γῆς (ἀρχ.), 17) Ἔντομον, 18) Νότα, 19) Μεταφορικὸν μέσον, 20) Θεότης Αἰγύπτου, 21) Τελικὸς σύνδεσμος, 22) Ἀναγράφονται εἰς τὰς ἐφημερίδας, 23) Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου, 24) Κάτοικος τῆς ἀρχαίας Ἰωνίας

Καθέτως:

5) Σῆμα κινδύνου, 25) Διότι (ἀρχ.), 3) Κτητικὴ ἀντωνυμία (γεν. πληθ.), 26) Νόμισμα βαλκανικοῦ κράτους.

1) Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς, 27) Ἀποτελοῦν καὶ οἱ Ἕλληνες ἕνα τοιοῦτον, 28) ΝΗ., 29) Πρόθεσις, 19) Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, 30) Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύνδεσμος, 31) Υἱὸς τοῦ Νῶε, 32) Ἄνθη, 33) Ἄρθρον (πληθ.), 34) Γάλλος Στρατάρχης, 15) Κατοικίδιον ζῶον, 35) Τρέξιμο νεροῦ, 36) Τοπικὸν ἐπίρρημα, 37) Ὑποθετικόν, 9) Μέσον φωτισμοῦ, 38) Ἀριθμητικόν, 39) Προσωπικὴ ἀντωνυμία, 40) Ὅ,τι καὶ τὸ 23 ὁριζοντίως, 41) Ἄφησε (δημ.), 42) Ὄχι ἄνισα.

ΑΓΓ. Μ. ΜΟΣΧΟΣ

Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θόλος, αἶνος, γεῦμα, Πάδος, σανίς, αἷμα.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Ὁμηρικὸς ἥρως

Μὲ τέσσερα καὶ τὰ αὐτὰ γράμματα ἀλφαβήτου γράψατε τὸ ὄνομα ἑνὸς Ὁμηρικοῦ ἥρωος.

ΔΗΜ. Ν. ΦΡΟΣΥΝΑΚΙΣ

Αἴνιγμα

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
τὸ λαιμό μου μ' ἀφαιρεῖς
καὶ μιὰ πρόθεσι μπροστά [σου
ἐν τῷ ἅμα θὲ νὰ βρῇς.
Ὅταν τὴν οὐρὰ ἀφαιρέσης
ἄλλη πρόθεσι θὰ βρῇς.
Κόψε μου καὶ τὸ κεφάλι
ἕνα γράμμα νὰ ἰδῇς.
Κι' ἀπὸ μία τόση λέξι
ποὺ ὑπάρχει στὸ νερὸ
ἑκατήντησα στὸ «ρό».

Ι. Π. ΠΟΛΛΑΚΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Σὰν ἦρθε ἡ ἄνοιξις καὶ τὸ δάσος ἐπρασίνισε ἡ ἀρκούδα εἶπε ἕνα πρωὶ στὴν Ροδοῦλα:

— Τώρα ἐγὼ θὰ φύγω καὶ ὅσο κρατᾷ τὸ καλοκαίρι δὲν θὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾷς καλή μου ἀρκούδα; τὴν ἐρώτησε ἡ Ροδοῦλα.

— Πάω εἰς τὸ δάσος γιὰ νὰ φυλάξω τοὺς θησαυρούς μου ἀπὸ τοὺς κακοὺς νάνους. Τὸν χειμῶνα οἱ νάνοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παραμένουν μέσα στὴ γῆ. Τὸ χιόνι παγώνει καὶ ὅ,τι κι' ἂν κάμουν νὰ τὸ τρυπήσουν, δὲν κατορθώνουν τίποτε. Τὸ καλοκαῖρι ὅμως ποὺ ὁ πάγος λειώνει ἀνεβαίνουν καὶ αὐτοὶ ἐπάνω καὶ ἀρχίζουν νὰ κλέβουν ὅτι εὕρουν.

Ἡ Ροδοῦλα ἐλυπήθηκε πολὺ μ' αὐτὸν τὸν ἀποχωρισμό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ μητέρα ἔστειλε τὰ κορίτσια στὸ δάσος νὰ μαζέψουν βατόμουρα.

Καθὼς ὅμως μάζευαν τὰ βατόμουρα εἶδαν κοντὰ σ' ἕνα δένδρο ἕνα μικρὸν ἄνθρωπο μὲ μακριὰ γένεια, ἄσπρα σὰν τὸ χιόνι. Ἡ ἄκρη ὅμως ἀπὸ τὰ γένεια του εἶχε πιαστῆ ἀπὸ μιὰ χαραματιὰ τοῦ δένδρου καὶ ὁ ἀνθρωπάκος πηδοῦσε σὰν τὸ δεμένο σκυλί, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς θὰ γλυτώσῃ.

Ἐκοίταξε τότε τὰ κορίτσια μὲ τὰ ἀστραφτερὰ μάτια του καὶ τοὺς ἐφώναξε.

— Τί περιμένετε καὶ δὲν ἔρχεστε νὰ μὲ βοηθήσετε;

— Μὰ καλὲ μπάρμπα πῶς εἶσαι ἔτσι μπλεγμένος; τοῦ ἀπάντησαν.

Καὶ ἡ καλόκαρδη Ἀσπροῦλα ἐπῆρε τὰ ψαλίδι της καὶ ἔκοψε τὴν ἄκρη ἀπὸ τὰ γένεια. Μόλις ὁ νάνος αἰσθάνθηκε πὼς ἦταν ἐλεύθερος ἔτρεξε καὶ πῆρε ἕνα σακκὶ γεμᾶτο φλουριὰ καὶ τὸ ἐφορτώθη γκρινιάζοντας.

— Ἀκοῦς νὰ μοῦ κόψῃ τὴν ἄκρη τῆς ἄσπρης μου γενειάδας.

Στὸ γυρισμὸ ὅταν ξαναβρέθηκαν στὴν ἀμμουδιὰ εἶδαν τὸ νᾶνο νὰ ἁπλώνῃ τὰ φλουριά του στὴν ἀκρογιαλιά. Τὸ θέαμα αὐτὸ ἔκαμε τὰ δυὸ κορίτσια νὰ σταθοῦν κατάπληκτα.

— Τί σταθήκατε μ' ἀνοιχτὸ στόμα; τοὺς εἶπε ὁ νᾶνος. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἐρχόταν ἡ ἀρκούδα.

Ὁ νᾶνος τρέμοντας στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἀρκούδας τῆς εἶπε.

— Κυρὰ ἀρκούδα, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με καὶ σοῦ δίνω ὅλα μου τὰ πλούτη. Χάρισέ μου τὴ ζωή! Ἀπὸ ἕνα τόσο μικρὸ καὶ ἀδύνατο πρᾶγμα τίποτα δὲν θὰ βγάλῃς. Ἔπειτα γιατὶ δὲν τρῶς αὐτὰ τὰ δύο κορίτσια; Εἶναι τρυφερὰ καὶ παχουλὰ σὰν περδικοῦλες.

Καταθυμωμένη ἡ ἀρκούδα θὰ ἐσκότωνε τὸ διεστραμμένο αὐτὸ πλάσμα ὅταν ἡ Ἀσπροῦλα καὶ ἡ Ροδοῦλα τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωή.

Στὸ τέλος κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὴν ἀρκούδα νὰ τοὺς κάνῃ τὸ χατῆρι των.

Αὐτὴ ἡ καινούργια καλωσύνη τῶν κοριτσιῶν ἔλαβε τὴν ἀμοιβή της.

Γιατὶ ἡ ἀρκούδα ἦταν ἕνας ὡραιότατος νέος ντυμένος στὰ χρυσᾶ.

— Ἐγὼ εἶμαι βασιλόπουλο, εἶπε, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κακὸς νᾶνος μ' ἔχει μαγέψει. Καὶ τότε μόνο θὰ γινόμουνα πάλι ἄνθρωπος ἂν ὡς ἀρκούδα δὲν θὰ ἔκανα σὲ κανέναν κακό. Καὶ νὰ ποὺ χάρις στὴν καλωσύνη σας δὲν ἐσκότωσα τὸ νᾶνο καὶ ἔτσι ἔγινα πάλι ἄνθρωπος.

Τὸ βασιλόπουλο ὕστερα παντρεύτηκε τὴ Ροδοῦλα καὶ ὁ ἀδελφός του τὴν Ἀσπροῦλα. Καὶ ἡ καλή τους μητέρα ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ οἱ κόρες της ἔγιναν βασιλοποῦλες.

ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΣΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Στὸ σχολεῖο, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν Ὑποτομέα μας, ἐγίνετο προχθὲς διανομὴ δελτίων γιὰ τρόφιμα. Ὁ ὁμαδάρχης μας μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ὑπηρεσίες ποὺ εἶχε μοιράσει στοὺς συναγωνιστὲς σκαπανεῖς, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχε στείλει καὶ δύο ἀκόμη στὴ διανομὴ τῶν δελτίων γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα στὴν ὑπηρεσία ἐκείνη.

Καθώς, τυχαῖα, ἐπερνοῦσα ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο, εἶδα τοὺς δύο Σκαπανεῖς ποὺ ἕνας ἔβαζε στὴ σειρὰ αὐτοὺς ποὺ ἤρχοντο νὰ πάρουν τὰ δελτία τους καὶ ὁ ἄλλος ἔδιδε πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὰ συμπλήρωναν.

— Παρακαλῶ, κύριε, πάρετε σειρά! Εἶναι διαταγὴ ἡ διανομὴ νὰ γίνεται μὲ προτεραιότητα. Ἔτσι γρηγορώτερα θὰ τελειώσετε κι' ἐσεῖς καὶ ἡ ἐπιτροπὴ θὰ μπορέσῃ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά της καλύτερα.

Τὰ ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Συναγωνιστὰς μὲ χαμόγελο καὶ μὲ λεπτότητα καὶ εὐγενικὸ τρόπο, ἐνῷ ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια καὶ λεπτότητα ἔδιδε τὶς ὁδηγίες γιὰ τὴν συμπλήρωσι τῶν δελτίων:

— Προσέξετε παρακαλῶ! ἐδῶ εἶναι ἡ θέσις γιὰ τὸ

Ἔτρεξε τότε καὶ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

ὄνομα τοῦ οἰκογενειάρχου, ἐδῶ γιὰ τὴν ἡλικία του... κλπ. Πάλι, ἂν ἔχετε καμμιὰ ἀπορία, περάσετε καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἐφάνηκε στὴν πόρτα μιὰ γρηοῦλα μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιά της, ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ περπατήσῃ τραβώντας τὰ πόδια της.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συναγωνιστὰς ἔτρεξε τότε, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ περίμεναν στὴ σειρά:

— Ἐλπίζω, κύριοι, πὼς δὲν θἄχετε ἀντίρρησι νὰ πάῃ πρώτη ἡ κυροῦλα νὰ πάρῃ τὰ δελτία της, ἀφοῦ βλέπετε πὼς τὰ ποδάρια της δὲν ἀντέχουν νὰ περιμένῃ στὴ σειρά:

— Μάλιστα, μάλιστα, μπράβο παιδί μου, ἐφώναξαν ὅλοι. Καὶ ὁ μικρὸς Σκαπανέας τὴν ὡδήγησε πρώτη στὸ γραφεῖο.

Ἄκουσα ὕστερα νὰ σχολιάζουν ὅλοι τὴ διαγωγὴ τῶν Σκαπανέων μας καὶ νὰ λέν: «Ἡ Ε.Ο.Ν. πράγματι εἶναι τὸ καλύτερον σχολεῖον ποὺ τὰ παιδιά μας ἀσκοῦνται στὴν ἀρετή».

Καὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ἔφυγα ὑπερήφανος ἀπὸ κεῖ, γιατὶ καὶ ἐγὼ ἀνήκω στὴν ὀργάνωσι καὶ ἔχω τέτοιους συναδέλφους.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Δύο παλληκάρια

Δυὸ παλληκάρια πᾶνε στὸν πόλεμο.
Στοῦ ἑνὸς τὴν ὄψι τὴ φλογισμένη
βλέπω τῆς νειότης τ' ὡραῖο ξεπλάνεμα:
τὴν Νίκην εὔκολη τὴν προσμένει.

Στοῦ ἄλλου τὰ μάτια τὰ χαμηλόφωτα
καὶ στὴν ἀντρίκεια χλωμὴ θωριά του,
βλέπω τοῦ φόβου τὴν περιφρόνησι
καὶ τὴν ἀπόφασι τοῦ θανάτου.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

13. (Συνέχεια)

— Ὄχι ἔλεος γι' αὐτὸ τὸ τέρας φωνάζουν ἐξαγριωμένοι οἱ ἐπιβάτες. Στὴ θάλασσα... Στὴ θάλασσα...

— Τράβα λοιπὸν ν' ἀνταμώσῃς τὸ θῦμα σου, φωνάζει τότε ὁ ναύτης καὶ μὲ τὰ δυνατά του χέρια τινάζει ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα τὸ δολοφόνο.

Δύο στιγμὲς μονάχα χρειάστηκαν γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὅλο τοῦτο τὸ δρᾶμα. Ἀπὸ τὸν «Λεβιάθαν» δὲν ἔχουνε μείνει παρὰ μερικὰ σανίδια, ἄδειανὰ κιβώτια καὶ βαρέλια σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ξύλινα ἀπομεινάρια ἕνας ναυαγὸς κρατιέται μ' ὅλη του τὴ δύναμι ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία... Ὧρες παλεύει... Δὲ θέλει νὰ πεθάνῃ. Ὄχι... Ὄχι... Ὅμως ἀλλοίμονο. Ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα ἡ δύναμί του παραλύει. Ὅσο ποὺ φθάνει τὸ μάτι του δὲ βλέπει παρὰ κύματα καὶ συντρίμματα ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν μαζί του!...

Τὰ χέρια του χαλαρώνουν, τὰ μάτια του κλείνουν καὶ σιγὰ σιγὰ γίνεται κι' αὐτὸς ἕνα ἄψυχο πρᾶμα... Μὰ ὢ εὐτυχία! Μέσα στὴ νάρκη, ὅπου βρίσκεται, νοιώθει κάποιον νὰ τὸν ἁρπάζῃ, νὰ τὸν βάζῃ στὴ ράχι του καὶ νὰ κολυμπᾷ... τραβοῦνε μακριά... πολὺ μακριά. Ὁ ἀνέλπιστος σωτήρας του κάτι τοῦ λέει. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅλα τοῦτα ἢ πλάσματα τῆς φαντασίας τὴν ὥρα τοῦ θανάτου; Ὄχι... Πραγματικὰ κάποιος ἄγνωστος μὲ μεγάλο κόπο κατάφερε νὰ τὸν βγάλῃ σὲ μιὰν ἀκρογιαλιά.

Ὅταν ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, ὁ ναυαγὸς ἦρθε τὸν ἑαυτό του, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ στὴν ἀρχὴ πῶς εἶχε βρεθῇ σὲ κεῖνο τὸ μέρος... Σὲ λίγο ὅμως ἀρχίζει νὰ θυμᾶται καὶ ξαφνα πετιέται ἀπάνω καὶ φωνάζει σὰν τρελλός.

— Σώθηκα... σώθηκα δυὸ φορές... Δική μου τώρα ἀνοίγεται ἡ ζωή. Καὶ μπροστὰ σὲ κάτι θαλασσοποῦλια ποὺ ἦταν οἱ μόνοι μάρτυρες αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁ Χάρυ Κόντακ, ὁ κύριος πρώην (γιατὶ αὐτὸς ἦταν) ἀρχίζει νὰ χορεύῃ ἕνα τρελλὸ χορό... ἕνα ἀμερικάνικο τρελλὸ χορό!...

Ἐκεῖ τὸν ἔβγαλε, ἐκεῖ, βλέπεις, ξέσπασε ἡ χαρά του!...

* * *

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες ἀπὸ τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ «Λεβιάθαν», ποὺ στοίχισε τὴ ζωὴ σὲ 1.333 τετράποδα καὶ 769 δίποδα... Ἡ ἑταιρία ποὺ ἦταν ἀσφαλισμένο τὸ βαπόρι ἔβγαλε πολλὰ πακέττα πεντοχίλιαρα ἀπὸ τὰ χρηματοκιβώτιά της γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴ ζημιά...

Ὁ Χάρυ Κόντακ ζῇ τώρα πιὰ μὲ ἡσυχία, εὐτυχισμένος... Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τῶν τετραπόδων δὲν ὑπάρχει πιά, γιατί, καθὼς ἔγραψε ἡ ἐφημερίδα, τὸν βρήκανε πνιγμένο σὲ κάποιο ἀπόμερο ἀκρογιάλι καὶ τὸν θάψανε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ πιὸ κοντι-

Σκαπανέων μας

Τὸ διηγηματάκι μας

«..ΤΟΤΕ ΘΑ ΤΟΥΣ ΡΙΞΟΥΝ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ...»

—Ἦρθε ἡ ἄνοιξι! ἔλεγε ἡ μικρὴ Νίτσα στὴ γιαγιά της καθὼς ἔβλεπε τὸν λαμπρὸν ἥλιο καὶ ἔνοιωθε τὴ ζεστασιά του.

—Ὄχι, παιδί μου, δὲν εἶναι ἀκόμη ἄνοιξι. Εἶναι μονάχα μιὰ ὡραία χειμερινὴ λιακάδα, εἶπε ἡ γιαγιὰ κι᾽ ἐξακολουθοῦσε τὸ πλέξιμο τῆς κάλτσας ποὺ θἄστελνε στὸν ἐγγονό της ποὺ πολεμᾶ στὸ μέτωπο.

—Μὰ δὲν βλέπεις τὴν ἀμυγδαλιὰ ποὺ φόρεσε τὰ ὡραῖα της φορέματα; Ἔτσι, μὲ τὰ ἄσπρα λουλούδια της, μοιάζει μὲ νυφοῦλα. Ἐσὺ δὲν μοὔλεγες πάντα πὼς τὴν ἄνοιξι ἀνθίζουν τὰ λουλούδια;

—Κρῖμα. Κι᾽ ἐγὼ νόμιζα πὼς τελείωσε ὁ χειμῶνας.

Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ Νίτσα, εἶπε ἡ γιαγιά, μὰ ἡ ἀμυγδαλιὰ εἶναι πάντα βιαστική. Βγάζει πρώτη τὰ λουλούδια της στὸ τέλος τοῦ χειμῶνα. Νά! ἅμα ἰδῆ ἔτσι ὡραῖες ἡμέρες σὰν τὴν σημερινὴ ξεγελιέται καὶ ἀφήνει τὰ λουλούδια της ν᾽ ἀνοίξουν. Ξέρεις ὅμως τί μπορεῖ νὰ πάθη ἡ βιαστικὴ αὐτὴ κυρία;

—Δὲν ξέρω γιαγιά!

—Αἴ λοιπόν! Πολλὲς φορές, ἅμα ἀνοίξουν ἐνωρὶς τὰ λουλούδια της, πλακώνουν παγωνιὲς ὕστερα καὶ τῆς τὰ καταστρέφουν. Καὶ ἔτσι οὔτε ἄνθη τῆς μένουν οὔτε καρποὺς θὰ κάμη!

—Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατὶ βιάστηκε ν᾽ ἀνθίση, εἶπε σκεπτικὰ ἡ Νίτσα.

—Θυμᾶσαι, Νίτσα, μιὰ παροιμία ποὺ σοῦ εἶπα κάποτε γιὰ τοὺς βιαστικούς; ρώτησε ἡ γιαγιά.

—Ναί, γιαγιά: «Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει».

—Αὐτὸ λοιπὸν παθαίνει πολλὲς φορὲς κι᾽ ἡ ἀμυγδαλιά! Τιμωρεῖται γιὰ τὴ βιασύνη της. Ἀκριβῶς ὅπως ἐτιμωρήθης καὶ σὺ χθὲς ποὺ πῆγες βιαστικὰ νὰ πιάσης τὸ κουβάρι μου καὶ καθὼς ἔτρεχες χτύπησες τὸ πόδι σου.

—Κρῖμα! Κι᾽ ἐγὼ νόμιζα πὼς τέλειωσε πιὰ ὁ χειμώνας.

—Δὲν τέλειωσε ἀκόμη. Ὅμως τὸ καλοκαῖρι ἄρχισε νὰ μᾶς εἰδοποιῆ πὼς εἶναι κοντά. Καὶ ἡ σημερινὴ ὡραία ἡμέρα καὶ ἡ βιαστικὴ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ εἶναι ἁπλῶς τὰ πρῶτα του μηνύματα πὼς ἔρχεται. Ἐφέτος Νίτσα πρέπει νἄρθη ἀλήθεια πιὸ γρήγορα τὸ καλοκαῖρι. Ἐκεῖ πάνω στὸ Μέτωπο χιλιάδες παιδιά μας, ποὺ πολεμοῦν τοὺς Ἰταλούς, παγώνουν μέσα στὰ χιόνια καὶ στὶς βροχὲς καὶ στοὺς παγεροὺς ἀέρηδες καὶ ὅμως μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια τσακίζουν τὸν ἐχθρὸ καὶ κάθε μέρα κερδίζουν καὶ μιὰ Νίκη. Φαντάσου τώρα, ὅταν δὲν θἆναι πιὰ κρύο καὶ χιόνια, καὶ θἄρθουν οἱ καλὲς ἡμέρες σὰν τὴ σημερινή... τότε τὰ παλληκάρια μας θὰ πολεμοῦν χωρὶς ἐμπόδια καὶ τότε ξέρεις τί θὰ γίνη, παιδί μου;

—Ξέρω, γιαγιά, εἶπε ὀλόχαρη ἡ Νίτσα: Θὰ τοὺς ρίξουν στὴ θάλασσα!...

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἡ μικρὴ ζωόφιλη...

—Μαμά, ἡ Λιλὴ τραβᾷ τὴν οὐρὰ τῆς γάτας!
—Καλά, θὰ τὴν διορθώσω ἐγώ!
—Μὰ πές της λοιπὸν νὰ μὴν τὴν τραβᾷ, γιατὶ εἶναι ἡ σειρά μου νὰ τὴν τραβήξω κι᾽ ἐγώ!

Ἄς φοροῦσε μαῦρο!

Ὁ διαβάτης στὸν μικρὸ ὑπηρέτη ποὺ σκούπιζε τὸν δρόμο:
—Ἀνόητε, δὲν προσέχεις! Μοῦ λέρωσες τὸ ἄσπρο μου παντελόνι.
—Καὶ τί φταίω ἐγώ, κύριε; Ἄλλη φορὰ νὰ φορᾶτε μαῦρο!

νοῦ χωριοῦ... Ὁ κ. πρώην λοιπὸν λογαριάζει νὰ πάη στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ ζήση ἐκεῖ τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του μὲ ἀνάπαυσι καὶ καλοπέρασι, ἀφοῦ ἦταν κάτοχος μεγάλης περιουσίας, αὐτῆς δηλ. ποὺ εἶχε κλέψει στὴ γνωστὴ ἑσπερίδα τῆς Γουρουνόπολης... Τὰ χρήματά του τὰ ἔχει βάλει σὲ κάτι σιδερένια χρηματοκιβώτια, ποὺ ἦταν ἀδύνατο ν᾽ ἀνοιχτοῦνε κι᾽ ἀπὸ τὸν πιὸ ἐπιτήδειο κλέφτη. Γιὰ νὰ τὰ μεταφέρη ἀπὸ τὴν τράπεζα στὰ χρηματοκιβώτια μεταχειρίζεται ἕνα χαμάλη, τὸ ἄνθος τῶν χαμάληδων, ἕνα σκύλο μὲ μεγάλα κρεμασμένα αὐτιά, ποὺ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ μάθη τί εἴχανε μέσα κεῖνες οἱ βαρειὲς βαλίτσες...

Τὴν προτελευταία μέρα ὁ κύριος πρώην τοῦ εἶπε:

—Αὔριο, φίλε μου, αὔριο, θὰ κάμωμε τὸ τελευταῖο μας ταξιδάκι... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα... Θὰ σὲ πληρώσω βασιλικὰ γιὰ τὴν ὑπηρεσία σου. Ὡς τόσο ἂς μποῦμε σ᾽αὐτὸ τὸ μπὰρ νὰ πάρουμε ἕνα ποτηράκι μπύρα... γιὰ νὰ ξεκουραστῆς.

Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι πὼς ὁ χαμάλης δὲν παράγγειλε παρὰ τί νομίζετε; Ἕνα τσάϊ καὶ μάλιστα χωρὶς ζάχαρι, ἐνῷ ὁ κύριος πρώην κατέβασε τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο πολλὰ ποτήρια μπύρα, ἔτσι ποὺ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀναγκάστηκε ὁ κουβαλητὴς τῶν θησαυρῶν του νὰ τὸν κουβαλήση στὸ σπίτι του σὲ κακὰ χάλια...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Χάρυ Κόνταχ γέμισε καὶ τὴν τελευταία βαλίτσα καὶ τὴ φόρτωσε στοὺς δυνατοὺς ὤμους τοῦ βοηθοῦ του...

—Καὶ τώρα δρόμο, τοῦ εἶπε γελῶντας καὶ πετώντας ἀπὸ τὴ χαρά του...

Ὅμως ξάφνα, σὲ μιὰ διασταύρωσι, ὅπου ἦταν μαζεμένα αὐτοκίνητα, ποδήλατα, ἁμάξια καὶ διάφορα ἄλλα τροχοφόρα, ὁ κουβαλητὴς τῆς βαλίτσας χάνεται... Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία τοῦ Χάρυ Κόντακ ποὺ ἄρχισε εὐθὺς νὰ τρέχη δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ νὰ φωνάζη.

Τίναξε ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα τὸ δολοφόνο.

—Πιάστε τὸν κλέφτη!

Ὡς τόσο ὁ χαμάλης ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, ποὺ τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν κουβάλησε στὸ πιὸ κοντινὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα... Σὲ λίγο καταφτάνει ἐκεῖ καὶ ὁ Χάρυ Κόνταχ κι᾽ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν ν᾽ ἁπλώση τὸ χέρι γιὰ νὰ πάρη τὴ βαλίτσα... ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κλέφτη...

—Ὄχι προτοῦ δοῦμε τί ἔχει μέσα... φωνάζει ὁ ἀστυνομικὸς καὶ μὲ κάτι κλειδιὰ ποὺ κρατοῦσε μαζί του τὴν ἀνοίγει.

Οἱ λύκοι, οἱ σκύλοι καὶ τὰ μουλάρια ἀκόμα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τὰ χάνουν βλέποντας τέτοιο θησαυρό.

Ὁ κουβαλητὴς τῆς βαλίτσας βάζει τὸ χέρι στὸν ὦμο τοῦ κυρίου πρώην καὶ φωνάζει. (Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ ἐπὶ τῆς Προνοίας Ὑπουργὸς κ. Κριμπᾶς δι' ἐγγράφου του κοινοποιηθέντος πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν., ἥτις ὠργάνωσε τὰ συσσίτια Καρυτσᾶς, ἐκφράζει τὰ συγχαρητήριά του διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας των καὶ τὰ ληφθέντα λυσιτελῆ μέτρα πρὸς καλυτέραν ἀπόδοσιν καὶ πρὸς μεγαλυτέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκεῖ ἀπόρων.

ΤΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Τὰ πρὸ καιροῦ ἐκδοθέντα πολεμικὰ δελτάρια, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται ἀντὶ 4 δραχμῶν ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τῆς Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. εὑρίσκονται εἰς τὰ ἑξῆς καταστήματα.

Γ. Παπαδιαμαντοπούλου ὁδὸς Αἰόλου. — Ι. Μοιράγια, ὁδὸς Πανεπιστημίου.—Ἐλευθερουδάκη, Πλατ. Συντάγματος.—Πάλλη, ὁδὸς Ἑρμοῦ.—Λαμπροπούλου, ὁδὸς Αἰόλου καὶ εἰς τὰ καταστήματα τῆς ὁδοῦ Σταδίου Χρυσικοπούλου, Μεταλλείδη, Μαρινάρου, Χαρτ. «Κόσμος» καὶ Σίδνεϋ Νόελ.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀπὸ στατιστικάς, τεθείσας ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. (Κέντρον Πολιτικῆς Ἐπιστρατεύσεως), προκύπτουν τὰ κάτωθι ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα ὡς πρὸς τὴν δύναμιν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Διοικήσεων Πρωτευούσης, τὰ ὁποῖα διετέθησαν καὶ ἐκτάκτως δι' ἐθελοντικὴν ἐργασίαν κατὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον τοῦ πολέμου, ἤτοι κατὰ τοὺς μῆνας Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον 1940) Ε' καὶ Ἰανουάριον 1941) ΣΤ'.

Κατὰ τὸ τρίμηνον λοιπὸν αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Περιφέρειαν Διοικήσεως Πρωτευούσης μόνον ἐχρησιμοποιήθησαν μονίμως καὶ ἐκτάκτως 272.119 μέλη, ἐργασθέντα ἐν συνόλῳ ἐπὶ 1.283.400 ὥρας. Τὰ μέλη ταῦτα ἐχρησιμοποιήθησαν κυρίως εἰς τὰς ἑξῆς ὑπηρεσίας: 1) Εἰς τὰς Κρατικὰς Ὑπηρεσίας (Ὑπουργεῖα κλπ.) ἀποσπασθέντα μονίμως εἰς ἀντικατάστασιν στρατευθέντων ὑπαλλήλων. 2) Εἰς ἐνίσχυσιν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν. 3) Διὰ σβέσιν φώτων. 4. Ὡς σύνδεσμοι διαφόρων ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ Κρατικῶν τοιούτων. 5) Δι' ἐνίσχυσιν προσωπικοῦ σειρήνων. 6) Διὰ φρούρησιν καὶ ἐργασίαν εἰς καταφύγια. 7) Διὰ τὴν φρουρὰν ἀνδριάντος Βασιλέως Κωνσταντίνου. 8) Εἰς Σταθμοὺς Πρώτων βοηθειῶν. 9) Εἰς Λαϊκὰ συσσίτια. 10) Εἰς ἐπιτροπὰς ἐφεδρικῶν ἐπιδομάτων. 11) Διὰ παροχὴν πληροφοριῶν. 12) Διὰ τὴν ὠργανωμένην προπαγάνδαν. 13) Εἰς Κ.Υ.Α.Μ., Π.Υ.Α.Μ. καὶ ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ στρατοῦ μας (ἀποστολὴ εἰδῶν εἰς τὸ μέτωπον). 14) Πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν μας. 15) Διὰ νυκτερινὰς καὶ ἡμερησίας περιπόλους. 16) Διὰ κατασκευὴν καὶ φρούρησιν καταφυγίων. 17) Διὰ παθητικὴν ἀεράμυναν. 18) Δι' ὑπηρεσίας εἰς διάφορα νοσοκομεῖα. 19) Εἰς φανέλλαν στρατιώτου. 20) Εἰς ὑγειονομικὰ κέντρα καὶ διαφόρους συναφεῖς ὑπηρεσίας. 21) Εἰς διαφόρους κοινότητας καὶ νομούς. 22) Εἰς ἐπιφυλακὰς καὶ ἐξορμήσεις.

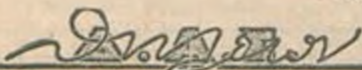
Ἐν τέλει, ὡς πρὸς τὸ ποιὸν τῆς οὕτω παρεχομένης ἐργασίας, πλεῖσται ἐπιστολαὶ Ὑπουργῶν, ἀξιωματικῶν ἐν τῷ μετώπῳ καὶ προϊσταμένων ὑπηρεσιῶν ἀποσταλεῖσαι πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐκφράζουν τὴν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν των διὰ τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀποδοτικότητα τῶν εἰς τὰς Ὑπηρεσίας αὐτὰς ἀποσπασθέντων μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἐγένοντο αἱ ἑξῆς προσφοραί: Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικολούδη δρχ. 1.000 εἰς μνήμην τῆς σεβαστῆς φίλης Μαρίας Δραγούμη, τὸ 22ον Σύνταγμα Πεζικοῦ δρχ. 10.290, προερχομένας ἐξ ἐράνου ἐνεργηθέντος μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν τῶν λόχων μηχανημάτων εἰς μνήμην τῶν πεσόντων συναδέλφων των. Τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἐργασίας Μενιδίου δρχ. 2.300, Ἐμμ. Γεωργιάδης δρχ. 1.060, Ν. Θεοδωράκης δρχ. 882, κ. Σπανομιχάλη δρχ. 300, ὁ φαλαγγίτης Εὐάγγελος Μπούτος δρχ. 990 καὶ Εὐθ. Ζέρβας δρχ. 200.

Εἰς εἴδη προσέφερον αἱ κ. Κ. Πατέρα καὶ Λαιμοῦ 30 ζεύγη κάλτσες καὶ 4 πουλόβερ, ἡ Ἀθηναϊκὴ Ἐριουργία 80 ζεύγη κάλτσες, 80 ζεύγη γάντια καὶ 80 κουκοῦλες.

Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου ἡ Δ.Α.Σ. Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνέπτυξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα διὰ νὰ βοηθήσῃ ὅσον τῆς ἦτο δυνατὸν εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πολεμικῶν ἀναγκῶν τῆς Χώρας.

Πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου μέλη τῆς Δ.Α.Σ. ἤρχισαν νὰ ἀναλαμβάνουν ὑπηρεσίαν ἀντικαθιστῶντα στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἐπίσης πλῆθος Συναγωνιστριῶν ἐξυπηρέτησε τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, τὴν Κ.Υ.Α.Μ. καὶ τὴν Π.Υ.Α.Μ.

Πολλὰ μέλη ἐπίσης ἔλαβον μέρος εἰς τὰς ἐξορμήσεις διὰ τὴν συλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς στρατιώτας καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμὸν καὶ διὰ τὸ πολεμικὸν λαχεῖον.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Δ.Α.Σ.Θ. ἐχρησιμοποιήθησαν ἐπίσης ὡς τραυματιοφορεῖς καὶ νοσοκόμοι, συνεχῶς δὲ ἐπεσκέπτοντο τὰ Νοσοκομεῖα διὰ νὰ διανείμουν γλυκίσματα καὶ δῶρα καὶ νὰ ἐξυπηρετήσουν παντοιοτρόπως τοὺς τραυματίας. Ἡ Διεύθυνσις Προνοίας ἀνέλαβε νὰ πλέξῃ μάλλινα διὰ τοὺς στρατιώτας, τὰ ὁποῖα μέσῳ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἐστάλησαν ἤδη εἰς τὸ Μέτωπον.

Π. Δ. Α. Πρωτευούσης

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΥΝ, ΠΩΣ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ὁ ὁπλίτης Ἀντάρας Ζαχ. γράφει ἀπὸ τὸν Τ.Τ. 652 (Μοῖρα ἐλαφρῶν Αὐτοκινήτων) πρὸς τὸ τμῆμα Ἐπικοινωνίας τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης:

«Συναγωνιστά,

Τὸ γράμμα σας μοῦ ἐπροξένησε χαρὰν καὶ συγκίνησιν. Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς περιβάλλετε, ξεπέρασε τοὺς ὑπολογισμούς μας καὶ μᾶς δίνετε καινούργιο θάρρος, μᾶς γεμίζετε μὲ ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν τελικὴν Νίκην.

»Ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχηγοῦ μᾶς προξένησε πόνον μεγάλο, μὰ γρήγορα πνίξαμε τὰ δάκρυά μας καὶ συγκρατῶντας τὸν πόνο μας τὸν μεταβάλαμε σὲ λυσσαλέαν ὀργὴν κατὰ τοῦ ἀτίμου ἐχθροῦ, μὲ τὴν πεποίθησιν πὼς ἡ Νίκη θὰ εἶναι τὸ καλύτερον μαυσωλεῖον στὴν μνήμην τοῦ ἀλησμονήτου Πατέρα καὶ ὁδηγοῦ μας. Τὰ λόγια του ἀποτελοῦν εὐαγγέλιον πίστεως σὲ μᾶς.

»Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ νέα σας.

Ὁ συναγωνιστής σας
Ζ. Ἀντάρας»

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀρρένων Βορρᾶ ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν νέον πρόγραμμα ψυχαγωγίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων διὰ τῆς τακτικῆς προβολῆς εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς μορφωτικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ταινιῶν, τὰς ὁποίας τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. παρακολουθοῦν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ὁ κινηματογράφος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης συνεχίζει ἀνελλιπῶς τὸ ἔργον τῆς ψυχαγωγίας τῶν τροφίμων τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ἱδρυμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα προβάλλονται ἐνδιαφέρουσαι ταινίαι μὲ μορφωτικὸν καὶ ψυχαγωγικὸν περιεχόμενον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰ Ἐπιτελεῖα καὶ τὸν Γεν. Ἐπόπτην τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχην Ἀττικοβοιωτίας κ. Κ. Πεζόπουλον μετέβησαν καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Π. Δ. Θ. Πρωτευούσης

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσφέρουν αἱ Φαλαγγίτισσαι εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας τῶν μετόπισθεν, σημαντικὴ εἶναι ἡ βοήθεια καὶ ἡ συμβολὴ αὐτῶν εἰς τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα. Οὕτω μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων μεταβαίνουν καθ' ἑκάστην εἰς νοσοκομεῖα καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ δίπλωμα γαζῶν, βοηθοῦσαι τὰς ἀδελφὰς νοσοκόμους εἰς τὴν ἐργασίαν των.

Ἐπίσης ἄλλαι Φαλαγγίτισσαι ἔχουν ἀναλάβει τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν τραυματιῶν μὲ τοὺς οἰκείους των. Τέλος παρακολουθοῦν τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν εἰς ἄλλα νοσοκομεῖα καὶ φροντίζουν διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἀλληλογραφίας των εἰς τὰ νέα Νοσοκομεῖα ὅπου μεταφέρονται ἢ τὰς πατρίδας των, ὅπου μεταβαίνουν διὰ νὰ διέλθουν τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας των.

— Πολλαὶ Φαλαγγίτισσαι προσετέθησαν εἰς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι βοηθοῦν ἤδη εἰς τὰ συσσίτια τῶν ἀπόρων, συχνόταται δὲ εἶναι αἱ εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ τῶν διευθυντριῶν τῶν συσσιτίων πρὸς τοὺς ὑποτομεῖς διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Φαλαγγίτισσαι ἐργάτριαι τοῦ Καλυκοποιείου ἔκαναν ἔρανον μεταξύ των καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ συνέλεξαν ἠγόρασαν τσιγάρα διὰ τοὺς στρατιώτας μας.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ ἐργοστασίου Θαλασσινοῦ ἐζήτησαν ἄδειαν καὶ μαλλὶ ἀπὸ τὸν ἐργοστασιάρχην καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως πλέκουν μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιώτας μας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Π.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀθηνῶν προσέφερον οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσά:

Ἡ ἕνωσις γαιανθρακεμπόρων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς δρχ. 5.000. Ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Σκλαβοῦνος δρχ. 2.000 Ἐπίσης διὰ τὸ τσιγάρο τοῦ Στρατιώτου προσέφερον: Ι. Παύλου δρχ. 300. Γ. Παπακωνσταντόπουλος δρχ. 200 καὶ Ἀνδρ. Καλτσᾶς δρχ. 100.

Τέλος προσέφερον διάφορα εἴδη αἱ κυρίαι καὶ Δίδες Ἐλ. Ρηγγούτου, Ἀθηνογένους, Σταθακοπούλου, Ἀνεμογιάννη, Ρόκα, Μαριά, Βασιλείου, Ράλλη, Γιαλοπούλου, Βαλιάνη, Ἀμπουσελάμ, Ἀρβατάνη, Στεφανάκου, Ξένου καὶ Παπαθεοδώρου.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομὰς ἦτο ἀρκετὰ πλουσία εἰς ἔργα τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν. Τὰ συνεργεῖα πλεκτικῆς καὶ ραπτικῆς ἐργάζονται ἀκούραστα καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν. Δὲν ἀφήνουν οὔτε μιὰ στιγμὴ αἱ Φαλαγγίτισσαι τὴν δουλειά των καὶ προσπαθοῦν νὰ φθάσουν εἰς τὸ μεγαλύτερον σημεῖον τῆς ἀποδόσεως.

Τὰ μαθήματα καὶ αἱ συγκεντρώσεις διεξήχθησαν κανονικώτατα. Ἐπίσης ἑκάστην Κυριακὴν γίνεται τακτικος ἐκκλησιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν ἐνοριῶν των. Εἰς τὰς συγκεντρώσεις τοῦ Σαββάτου ἀνεγνώσθη ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Νέου Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κοριζῆ, ἐπηκολούθησε δὲ ὁμιλία ὑπὸ τῶν Ὑποτομεάρχων ἢ Βαθμοφόρων πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας, τῆς ὁποίας θέμα ἦτο ἡ μεγαλυτέρα καὶ μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν προσέλευσις τῶν Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὰ Τάγματά των καὶ ἡ μὲ μεγαλύτερον ἀκόμη ζῆλον ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων των.

Ὁ 13ος Ὑποτομεὺς ἐπεσκέφθη τὸ Ζάννειον Νοσοκομεῖον καὶ προσέφερε δῶρα εἰς τοὺς ἐκεῖ νοσηλευομένους τραυματίας μας.

Ἐπίσης ὁ 4ος Ὑποτομεὺς ἐπεσκέφθη τὸ αὐτὸ νοσοκομεῖον καὶ προσέφερε δῶρα.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι Ὑποτομεῖς εἶχον καταλλήλως συσκευασμένα τὰ δῶρα τους εἰς μικρὰ ὡραῖα δεματάκια, τὰ ὁποῖα προσέφεραν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν τραυματιῶν. Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα αἱ Φαλαγγίτισσαι ὑπεύθυνοι τῆς Π.Υ.Α.Μ. εἰργάσθησαν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν τραυματιῶν. Αἱ προσφέρουσαι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταχυδρομεῖον καὶ τὰ Παραρτήματα αὐτοῦ Φαλαγγίτισσαι εἰργάσθησαν μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν ὡς ἐπίσης καὶ τὰ συνεργεῖα ὑποδοχῆς τραυματιῶν Α' καὶ Β' Τάγματος.

Εἰς τὸ Β' Τάγμα ἐκτὸς τῶν σχολικῶν μαθημάτων ποὺ διδάσκονται αἱ Σκαπάνισσαι, ὡρίσθησαν καὶ δύο ἡμέραι διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΧΕΙΜΑΡΡΑ.— Ἀπὸ τὸ παράρτημα τῆς Π.Υ.Α.Μ. Χειμάρρας μᾶς ἐστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή.

Συναγωνισταί,

Ἀπὸ τὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς πρό τινος ὑπόδουλης καὶ τώρα ἐλεύθερης πιὰ Ἑλληνικῆς Χειμάρρας σᾶς στέλλομεν τώρα τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν τῆς Ἀγάπης.

Ἀπὸ χρόνια παρακολουθοῦσαμε τὰ ὡραῖα σας ἔργα, ἀλλὰ ὁ ζυγὸς τοῦ Μουσσολίνι δὲν μᾶς ἄφηνε νὰ ἐξωτερικεύσουμε τοὺς πόθους μας.

Σήμερα ποὺ ἀνεγεννήθημεν χάρις στὶς ἑλληνικὲς λόγχες ἀναφωνοῦμεν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας Ζήτω ἡ τρισένδοξος Ἑλλάς!

Μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν στρατον μας εμεις οἱ ἀπογονοι τοῦ ἀειμνήστου Σπύρου Μήλιου ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ γίνουμε ἀντάξιοί του καὶ ἀντάξιοί σας.

Ἤδη ὠργανώσαμεν παράρτημα Π.Υ.Α.Μ. καὶ πρώτη ἐνέργειά μας ἦτο ἡ παροχὴ στέγης καὶ ἡ διανομὴ καθημερινῶς ἑσπεριδοειδῶν εἰς τὰ προελαύνοντα κεραυνοβόλως στρατεύματά μας.

Προσεχῶς θὰ περιέλθωμεν τὰς οἰκίας τῆς Χειμάρρας καὶ Σπηλαίου πρὸς συγκέντρωσιν εἰδῶν ἀπαραιτήτων διὰ τοὺς μαχομένους μας. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ἡ Κυβέρνησις. Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.— Καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δεκαπενθήμερον, συνεχίσθη ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ πώλησις Λαχείων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος. Ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν Λαχείων συνελέγη ἐν Σπάρτῃ τὸ ποσὸν τῶν 9.000 δρχ.

Συνεργεῖα ἐκ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. προσφέρουν σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὰ Τ.Τ.Τ., ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰ τμήματα τῆς ἀποστολῆς δεμάτων καὶ τῆς λογοκρισίας.

Ὁμοίως ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. ἱδρύθη εἰς ἴδιον οἴκημα καὶ ἤρξατο τῆς λειτουργίας του ὁ «Οἶκος τοῦ Τραυματίου». Εἰς τὸν «Οἶκον τοῦ Τραυματίου», καταλλήλως ἐπιπλωμένον, εὑρίσκουν καθ' ἑκάστην οἱ διερχόμενοι διὰ τὰ χωρία των ἀδειοῦχοι ἡρωϊκοὶ τραυματίαι πᾶσαν περίθαλψιν. Τοὺς προσφέρονται ἀναψυκτικά, φαγητόν, νυκτερινὸν κατάλυμα. Δι' ὅλα αὐτὰ φροντίζουν ἀκαταπονήτως Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, καθὼς καὶ Κυρίαι καὶ Δεσποινίδες τῆς πόλεώς μας, αἵτινες προθύμως ἔσπευσαν εἰς τὸ σάλπισμα τῆς Πολιτικῆς Ἐπιστρατεύσεως. Χαρακτηριστικὸν τῶν περιποιήσεων ποὺ τυγχάνουν οἱ διερχόμενοι ἐντεῦθεν τραυματίαι εἰς τὸν «Οἶκον τοῦ Τραυματίου» τῆς Ε.Ο.Ν. εἶναι ἡ σωρεία τῶν εὐχαριστηρίων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀποστέλλουν ἀπὸ τὰς ἑστίας των.

Ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Γυθείου μᾶς ἀνεφέρθη ὅτι μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν συνεχίζονται αἱ καθ' ἑκάστην συγκεντρώσεις τῶν ἐκεῖ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Μεταξὺ ἄλλων ἐγένετο ὁμιλία πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Παν. Ρογκάκου μὲ θέμα: «Ὁ ἀγών μας».

Ὁ Σχηματισμὸς Προσηλίου ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν Γυθείου δραχμὰς 1.668 καὶ 282 ὀκάδας ἐλαίου διὰ τὸν στρατόν μας.

Ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ Γυθείου προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν τραυματιῶν μας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχηγοῦ ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Διοικήσεως παρέστησαν εἰς ψαλείσας ἐπιμνημοσύνους δεήσεις.

Στερεὰ Ἑλλάς

ΛΑΜΙΑ.— Σὲ στιγμὲς ποὺ τὸ Ἔθνος σύσσωμο ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα ποὺ τοῦ ἑτοιμάζει πλούσιες δάφνες τῆς τιμῆς, τίποτα δὲν κουράζει τὴν Ἑλληνίδα. Οὔτε ἡ μεγάλη συγκίνησι οὔτε ἡ βαθειὰ ὀδύνη. Ἂν ὁ Ἀρχηγὸς ἔλειψε, οἱ δρόμοι ποὺ χάραξε στὴ νεότητα μένουν πλατεῖς καὶ γεμάτοι φῶς κι' ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ τὴν ἴδια πίστι καὶ προθυμία.

Μὲ συνείδησι τῆς ἀποστολῆς τους καὶ οἱ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων καθὼς κι' οἱ Φαλαγγίτισσες δὲν ἔπαψαν οὔτε στιγμὴ τὸ πλέξιμο τῶν μαλλίνων εἰδῶν γιὰ τὸν ἡρωϊκό μας στρατιώτη καὶ προσέτι τὴν προσφορὰ παντοῦ πολυτίμων ὑπηρεσιῶν. Ἡ Π.Υ.Α.Μ. ἐμοίρασεν εἴδη ρουχισμοῦ σὲ ἄπορες οἰκογένειες ἐπιστράτων, ἐνῷ τὸ τμῆμα ἐπικοινωνίας της διευκολύνει τοὺς τραυματίες στὸ ζήτημα τῆς ἀλληλογραφίας. Αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία ἄρχισε ἤδη ἀπὸ χθές, ποὺ ἡ κ. Διοικήτρια μὲ μερικὲς ἐπιτελεῖς καὶ βαθμοφόρους τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἐπεσκέφθησαν τοὺς τραυματίας ποὺ νοσηλεύονται στὸ Νοσοκομεῖο Καμένων Βούρλων.

Λίγα λόγια γεμᾶτα εἰλικρινῆ στοργή, ἡ ἔκφρασι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὅλων μας γιὰ τὸν ἡρωϊσμό τους, ἡ προσφορὰ γλυκισμάτων καὶ σιγαρέττων κι' ὅλα αὐτὰ σὲ ἀτμόσφαιρα θερμὰ φιλική, τοὺς γέμισαν ἱκανοποίησιν καὶ χαρά.

Τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Διοικήσεως Ἀρμένων Φθιωτ)δος ἐξακολουθοῦν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰς ἀρχάς, ἀναπληροῦντα στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους. Βαθμοφόροι ἐπίσης τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπισκέπτονται τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα τῆς περιφερείας καὶ παρέχουν πᾶσαν δυνατὴν ἐξυπηρέτησιν εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας. Ἐκτὸς τούτων εἰς ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς οἱ φαλαγγῖται ἐργάζονται μετὰ ζήλου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀναδασώσεως, συνεχίζεται δὲ ἡ περισυλλογὴ εἰδῶν διὰ τοὺς ἡρωϊκούς μας στρατιώτας.

Τέλος ἀντιπροσωπεία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως συνελυπήθη τοὺς οἰκείους τοῦ Συναγωνιστοῦ Ξυλογιάννη, ἡρωϊκῶς πεσόντος εἰς τὰ στενὰ τῆς Κλεισούρας.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΚΑΡΔΙΤΣΑ.— Ἡ ἐν Καρδίτσῃ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου ἀπέστειλε μέχρι σήμερον εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. Τρικκάλων διὰ τοὺς στρατιώτας μας τὰ κάτωθι εἴδη:

Κάλτσες 4.362 ζεύγη, φανέλες 435, πουλόβερ 125, σκελέες 36, κουβέρτες 90, κουκοῦλες 32, κασκὸλ 22, γάντια 14, πετσέτες 29, μανδήλια 29, κονιὰκ φιάλας 95, κρασὶ φιάλας 19, μπισκότα πακέττα 409, σοκολάτες τεμάχια 156, σιγάρα πακέττα 707, ὑποδήτας 11, μαξιλαροθῆκες 3, γάλα κυτία 57, σῦκα πακέττα 58, σοκολατάκια κυτία 10, τσάϊ κυτία 36, σαπουνάκια 14, χαρτοφάκελα 749, περιοδικὰ 70, βιβλία 21, πορτοκάλλια 25, κριθαρορραφὲς κυτίον 1, ἔρια 1.465 ὀκάδες. Ἐπίσης κατετέθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν 74.000 δραχμ.

ΟΡΘΟΒΟΥΝΙ - ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ.— Τὰ μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. τοῦ μικροῦ μας χωριοῦ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου ἀπέδειξαν δι' ἔργων τὰ φλογερὰ πατριωτικά των αἰσθήματα πρὸς ὅλας ἐν γένει τὰς κατευθύνσεις, τὰς ὁποίας ἡ μετὰ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου π. ἔτους ἐποχὴ ἐδημιούργησεν.

Πολλαὶ ἐξορμήσεις ἐγένοντο κατὰ καιροὺς ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ παρὰ τὴν πραγματικὴν φτώχειαν τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἐπὶ τρίμηνον πατριωτικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν διελθόντων ἐντεῦθεν στρατευμάτων, ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἰς μάλλινα εἴδη.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῆς 9ης Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ κατοίκων εἰς τὸ σχολεῖον, ὁ Λοχίτης των ἐξύμνησε τὸ ἔργον τοῦ ἐκλιπόντος Μεγάλου Ἀνδρὸς τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀειμνήστου Ἰ. Μεταξᾶ, καὶ ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ποῖα τὰ καθήκοντα τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν μαχομένην Πατρίδα».

Ἀκολούθως οἱ κάτοικοι κατενθουσιασμένοι προσέφερον ἐκ τοῦ ὑστερήματός των ὑπὲρ τῶν μαχομένων ἡρώων μας, διὰ τῆς Π.Υ.Α.Μ., χρηματικὰ ποσὰ κυμαινόμενα, ἀναλόγως τῆς δυνάμεώς των, ἀπὸ 20 ἕως 150 δρχ., τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ἀνελθόντος εἰς 2.185 δρχ.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΚΥΘΗΡΑ.— Πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Κυθήρων ἀπεστάλη ἡ κάτωθι εὐχαριστήριος ἐπιστολὴ στρατιώτου ἐκ τοῦ μετώπου:

Πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Κυθήρων

Σήμερον ὅπου σᾶς γράφω, ἔλαβον τὸ δέμα σας, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ περιεχόμενον. Τὰ λόγια ὅπου μοῦ γράφετε μίλησαν στὴν ψυχήν μου καὶ σᾶς ἀπαντῶ ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα περισσότερον ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ κάνῃ ἕνας Ἕλλην στρατιώτης. Ὅλοι κάνουμε τὸ καθῆκον μας μὲ τὴν αὐτὴν αὐτοθυσίαν, μὲ τὴν αὐτὴν πνοὴν γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα μας Ἑλλάδα.

ὑμέτερος

Σπυρίδων Πετρόχειλος

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο ἐχθρὸς πιεζόμενος ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας ἀπωθεῖται συνεχῶς.

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 112 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«'Επιτυχεῖς τοπικοὶ ἀγῶνες ἐπέφερον τὴν ἀπώθησιν τοῦ ἐχθροῦ ἐκ θέσεων ἰσχυρῶς ὠργανωμένων καὶ προστατευομένων διὰ συρματοπλεγμάτων.

Συνελήφθησαν περὶ τοὺς τριακόσιοι αἰχμάλωτοι, ἐν οἷς πολλοὶ ἀξιωματικοί.

"Αφθονον ὑλικὸν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας. 'Η ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης.

Πάντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των».

'Επίσης τὸ 'Υφυπουργεῖον Δημοσίας 'Ασφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Η ἀμυντικὴ γραμμὴ τῶν 'Ιταλῶν κατόπιν πεισμονος μάχης διεσπάσθη εἰς πολλὰ σημεῖα.

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 113 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Δι' ἐπιτυχῶν τοπικῶν ἐπιθετικῶν ἐνεργειῶν τὰ στρατεύματά μας ἀπώθησαν εἰς πολλὰ σημεῖα τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν θέσεών του, συνέλαβον διακοσίους πεντήκοντα αἰχμαλώτους καὶ ἐκυρίευσαν πολὺ ὑλικόν. 'Η ἡμετέρα ἀεροπορία βομβαρδισμοῦ προσέβαλεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. Μία τῶν ἡμετέρων περιπολιῶν διώξεως, συναντήσασα σχηματισμὸν ἐχθρικῶν δικινητηρίων βομβαρδιστικῶν κατέρριψε τὸ ἕν».

Τὸ 'Αρχηγεῖον τῶν ἐν 'Ελλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Παρὰ τὰς δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας, βομβαρδιστικὰ τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐνήργησαν χθὲς νέας σφοδροτάτας ἐπιδρομὰς ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν θέσεων εἰς τὴν περιοχὴν Μπούρτσι. Τινὲς τῶν ἐπιθέσεων διεξήχθησαν ἀπὸ μικροῦ ὕψους, μεταξὺ δὲ τῶν στόχων, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν ἐπιθέσεις, ἐβομβαρδίσθησαν ἀποτελεσματικῶς στρατιωτικοὶ καταυλισμοί, ἀποθῆκαι ἐφοδιασμοῦ, θέσεις πυροβόλων, ὡς καὶ αἱ κεντρικαὶ ὁδοί. Μεγάλη σύγχυσις προεκλήθη λόγῳ τῆς πτώσεως δέσμης βομβῶν ἐπὶ φαλάγγων μηχανοκινήτων μεταγωγικῶν καὶ συνοδείας ἡμιόνων. 'Επιθέσεις ἐνηργήθησαν ἐπίσης ἐναντίον ἐπιθετικῶν ἐχθρικῶν περιπόλων εἰς τὴν περιοχὴν Τεπελενίου. "Ολα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον ἄθικτα».

Τὸ 'Υφυπουργεῖον Δημοσίας 'Ασφαλείας ἀνακοινοῖ:

«'Η ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν. 'Ετραυματίσθη ἓν ἄτομον καὶ ἐπροξενήθησαν μικραὶ ζημίαι εἰς ἐλαιόδενδρα».

ΤΡΙΤΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο στρατός μας μάχεται ἐπιτυχῶς ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου καταλαμβάνων νέας θέσεις καὶ ὑψώματα μεγάλης στρατιωτικῆς σπουδαιότητος.

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 114 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Τοπικοὶ ἰσχυροὶ ἀγῶνες. Κατελήφθησαν νέαι θέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι.

'Η ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισε καὶ ἐπολυβόλησεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. "Απαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἀεροδρόμιά των».

'Εξ ἄλλου τὸ 'Υφυπουργεῖον Δημοσίας 'Ασφαλείας ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

Τὸ 'Αρχηγεῖον τῶν ἐν 'Ελλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Χθὲς πάλιν, ἄλλοι βομβαρδιστικοὶ σχηματισμοὶ τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ καταδιωκτικῶν μας ἀεροπλάνων, συνεκέντρωσαν πάλιν τὰς ἐπιθέσεις των ἐπὶ ἐχθρικῶν πυροβόλων καὶ στρατιωτικῶν κτιρίων εἰς Μποῦζι, πυκνὸς δὲ καπνὸς ἐθεάθη ἀναθρώσκων ἀπὸ τὰ πληγέντα κτίρια. Εἰς Λαιτίτσα αἱ βόμβαι ἐξερράγησαν ἐν μέσῳ μεγάλου καταυλισμοῦ σκηνῶν καὶ συγκεντρώσεως μηχανοκινήτων μεταγωγικῶν, ἀκολούθως δὲ ἐπολυβολήθησαν ἀπὸ μικροῦ ὕψους ἐχθρικὰ στρατεύματα καὶ τροχοφόρα.

Μία τῶν ἐπιτυχεστέρων ἐπιχειρήσεων τῆς ἡμέρας ὑπῆρξε σφοδροτάτη ἐπίθεσις ἐπὶ ὑποχωρουσῶν ἐχθρικῶν φαλάγγων καὶ μηχανοκινήτων μεταγωγικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κλεισούρας—Βερατίου, αἱ δὲ ληφθεῖσαι φωτογραφίαι ἀποδεικνύουν τὴν εὐστοχίαν τοῦ βομβαρδισμοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν βραχείας ἀερομαχίας, συναφθείσης ὑπὸ ἑνὸς τῶν σχηματισμῶν μας καὶ ἀριθμοῦ ἐχθρικῶν βομβαρδιστικῶν τύπου «Κὰντ 1007», ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον ὑπέστη ζημίας».

ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο στρατός μας ἐξετόπισε τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ διαφόρους ὀχυρὰς θέσεις καὶ συνέλαβε νέους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 115 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ κάτωθι:

«Κατόπιν ἐπιτυχοῦς προσπαθείας ἐξετοπίσθη ὁ ἐχθρὸς ἐξ ὀχυρῶν θέσεων ὑποστὰς βαρείας ἀπωλείας. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοὺς 300 αἰχμάλωτοι, πολυάριθμα δὲ αὐτόματα ὅπλα καὶ ὅλμοι περιῆλθον εἰς χεῖρας μας.

'Η ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς στόχους πεδίου μάχης. Πάντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν βάσιν των».

'Εξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ 'Υφυπουργείου Δημοσίας 'Ασφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

ΠΕΜΠΤΗ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο στρατὸς περιωρίσθη εἰς τοπικὰς ἐνεργείας ἐκκαθαρίσεως τῶν καταληφθεισῶν κατὰ τὰς τελευταίας μάχας θέσεων.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 116 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμέναι ἐνέργειαι ἐκκαθαρίσεως. Συνελήφθησαν δεκάδες τινὲς αἰχμαλώτων».

'Εξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ 'Υφυπουργείου Δημοσίας 'Ασφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

Τὸ 'Αρχηγεῖον τῶν ἐν 'Ελλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας, ἡ βασιλικὴ ἀεροπορία μας ἐξηκολούθησε τὰς συγκεντρωμένας ἐπιθέσεις της ἐναντίον ἐχθρικῶν θέσεων τῆς περιοχῆς Τεπελενίου, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἑλληνικῶν δυνάμεων. Τὴν Δευτέραν ἐβομβαρδίσθησαν σφοδρότατα συγκεντρώσεις ἐχθρικῶν στρατευμάτων καὶ στρατιωτικοὶ καταυλισμοὶ εἰς τὰ χωρία Κανσίστα καὶ Ντάμες, βορείως τοῦ Τεπελενίου, ὡς καὶ μηχανοκίνητα μεταγωγικὰ καὶ στρατιωτικὰ κτίρια εἰς Μπεσίστα καὶ Κοτσίστι, λόγῳ ὅμως τῆς ἐπικρατούσης χαμηλῆς ὁμίχλης δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ πλήρης διαπίστωσις τῶν ἀποτελεσμάτων. Διενηργήθησαν ἐπίσης πολλαὶ ἐπιθετικαὶ περιπολίαι καταδιωκτικῶν

» Χθές, παρὰ τὰς δυσμενεῖς ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας, ἐβομβαρδίσθησαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν στρατιωτικοὶ στόχοι εἰς τὴν νοτιοδυτικῶς τοῦ Τεπελενίου περιοχήν. 'Ολόκληρος ἡ περιοχὴ ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαμηλῶν νεφῶν, τὰ ἀεροπλάνα μας ὅμως κατεδύθησαν διὰ μέσου αὐτῶν καὶ ἐνήργησαν ἐπιθέσεις ἀπὸ μικροῦ ὕψους, ἐπιτευχθέντων ἀμέσων πληγμάτων ἐπὶ ἐχθρικῶν συγκεντρώσεων, ὡς καὶ ἐπὶ μηχανοκινήτων φαλάγγων ἐπὶ τῶν ὁδῶν. "Ολα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον ἄθικτα».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο ἐχθρὸς ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένως νὰ κρατηθῇ εἰς τὰς ὀχυρὰς θέσεις του, ὑφίσταται ὅμως τρομακτικὰς ἀπωλείας ἀπὸ τὸν καταιγισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ καὶ διαρκῶς ὑποχωρεῖ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 117 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Κατελήφθησαν ἰσχυραὶ ἐχθρικαὶ θέσεις. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοὺς 200 αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί. Περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ ὑλικά.

'Η ἡμετέρα ἀεροπορία μάχης ἔδρασεν ἐπιτυχῶς βομβαρδίσασα στόχους στρατιωτικῆς σημασίας. Εἰς ἀερομαχίαν κατερρίφθησαν 5 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. "Εν ἡμέτερον προσεγειώθη ἀνωμάλως ἐπὶ φιλίου ἐδάφους ἀλλὰ τὸ πλήρωμα διεσώθη».

'Εξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ 'Υφυπουργείου Δημοσίας 'Ασφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«'Η ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

»Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς ἀγροτικὴν περιοχὴν Μυτιλήνης, ἄνευ ἀποτελέσματος τινός».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα κατόπιν σκληρῶν μαχῶν τὰ στρατεύματά μας κατέλαβον διὰ τῆς λόγχης καὶ νέας ὀχυρὰς θέσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 118 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπολιῶν εἴς τινα σημεῖα τοῦ μετώπου. 'Ανταλλαγὴ πυρῶν πυροβολικοῦ καὶ πεζικοῦ κατὰ περιοχάς».

'Εξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ 'Υφυπουργείου Δημοσίας 'Ασφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«Παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐρρίφθησαν βόμβαι τινὲς εις περιοχὴν νήσου τοῦ Αἰγαίου ἀνεπιτυχῶς».

Τὸ 'Αρχηγεῖον τῶν ἐν 'Ελλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«'Η βασιλικὴ ἀεροπορία ἐπέδειξε καὶ πάλιν χθὲς μεγάλην δραστηριότητα ὑπεράνω τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους. Σημαντικαὶ βομβαρδιστικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐγένοντο κατὰ τοῦ Βερατίου καὶ τοῦ Τεπελενίου καὶ ἑπτὰ ἐχθρικὰ μαχητικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν ἀπὸ τὰ ἡμέτερα μαχητικὰ ἄνευ ἀπωλειῶν δι' ἡμᾶς.

»'Ισχυρὸς σχηματισμὸς βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων, συνοδευόμενος ἀπὸ μαχητικὰ ἀεροπλάνα τύπου Χάρρικαιην μὲ 8 πολυβόλα, ἐνήργησε λίαν ἐπιτυχῆ ἐπιδρομὴν κατὰ τοῦ Βερατίου. 'Ο σχηματισμὸς καθὼς ἐπλησίαζεν εἰς τὸν στόχον του συνήντησεν ἀριθμὸν ἐχθρικῶν μαχητικῶν ἀεροπλάνων τύπου «Γ. 50» μὲ τὰ ὁποῖα περιεπλάκησαν ἀμέσως τὰ Χάρρικαιην. Τέσσαρα ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν συντόμως καὶ τὰ ὑπόλοιπα διεσκορπίσθησαν. 'Εν τῷ μεταξύ, τὰ βομβαρδιστικά μας ἐνήργησαν τὴν ἐπίθεσίν των, προκαλέσαντα μεγάλας ζημίας καὶ σύγχυσιν εἰς τὴν πόλιν. 'Εβλήθησαν πολλὰ κτίρια καὶ πυρκαΐαὶ ἐξερράγησαν μεταξὺ στρατιωτικῶν ἀποθηκῶν καὶ συγκεντρώσεων μεταφορικῶν μέσων. Μίαν τῶν πυρκαϊῶν ἠκολούθησαν σειραὶ ἐκρήξεων.

»"Αλλος βομβαρδιστικὸς σχηματισμὸς ἐπετέθη σφοδρῶς κατὰ ἐχθρικῶν ἀποθηκῶν καὶ συγκεντρώσεων εἰς τὸ Τεπελένι.

» Κατ' ἄλλην ἀερομαχίαν μὲ ἐχθρικὰ μαχητικὰ ἀεροπλάνα, τὰ ἡμέτερα μαχητικὰ κατέρριψαν ὁριστικῶς δύο ἄλλα ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα τύπου «Γ. 50» καὶ ἓν τύπου «Κ. Ρ. 42». "Ετερον ἐχθρικὸν τύπου «Γ. 50» ἐβλάβη τόσον σοβαρῶς, ὥστε εἶναι ἀπίθανον ἂν ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν βάσιν του.

» "Ολα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των».

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—'Ο στρατός μας ἐκκαθαρίζων τὰς καταληφθείσας θέσεις συνεχίζει ἐπιτυχῶς τὴν δρᾶσις του ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

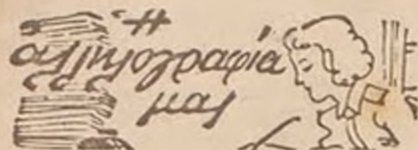
Τὸ ὑπ' ἀριθ. 119 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι τινές».

Τὸ 'Υφυπουργεῖον Δημοσίας 'Ασφαλείας ἀνακοινοῖ:

«'Η ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν. 'Ετραυματίσθησαν 3 ἄτομα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ κατέρρευσε τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον Νικοπόλεως.

Βόμβαι ἐρρίφθησαν καὶ εἰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου ἄνευ θυμμτων ἢ ζημιῶν».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ. Ἀπὸ τὸ ποίημά σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ εἶναι ὡραῖο, ἀλλὰ μεγάλο, δημοσιεύομεν τὰ τελευταῖα τρία τετράστιχα, ποὺ ἀποδίδουν ἄλλως τε καλλίτερα τὸ ὅλον πνεῦμα τοῦ ποιήματος.

«Ὄχι δὲν πέθανες ἐσύ, σὰν ἄλλους δῶ στὴ γῆ μας!
Σὰν ἕνα θαῦμα ξαφνικό, πεσμένος ἀπ' τὰ οὐράνια,
σταλμένος λὲς ἀπ' τὸ Θεό, μπῆκες μέσ' στὴ ζωή μας,
νὰ στέψῃς τὴν Πατρίδα σου μὲ περισσὴ περφάνεια!

Ὄχι δὲν πέθανες, γιατὶ τοῦ Ἄδη τὰ σκοτάδια
σὰν ἄλλους δὲν σὲ σκέπουνε. Ἦρθες σὰν θεία φύση
κι' ἔφυγες πάλι, μ' ἄφησες λαμπρόφωτα σημάδια
στὸ δρόμο ποὺ ὁ καθένας μας πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ.

Ὄχι γιὰ μᾶς δὲν ἔσβησες... κι' εἰκόνα τῆς μορφῆς σου
θὰ λαμπυρίζῃ αἰώνια στὴν σκέψι, στὴν ψυχή μας!!
Ἦταν ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ἀρχὴ ἡ ξαφνικὴ θανή σου
καὶ πάντα σὲ κάθε ὑψηλὸ ἔργο μας θἆσαι ἡ ἀρχή μας!»

ΠΑΝΟΝ ΡΑΠΤΗΝ, δημ)λον. Μᾶς συγκίνησε βαθύτατα τὸ γράμμα σας, ποὺ δίδει μιὰν ὡραία καὶ ζωνταvὴν εἰκόνα τοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Λαοῦ μας. Τὸ ἐπεισόδιον ποὺ ἀναφέρετε ὅτι συνέβη εἰς τὴν Κάτω Μερόπην Πωγωνίου, ὅταν τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶχε καταληφθῆ προσωρινῶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, τὸ παραθέτομεν ἐδῶ, διότι εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν:

«Αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ εἶναι σωστὴ πραγματικότης. Στὸ χωριὸ Κάτω Μερόπη Πωγωνίου μιὰ γυναῖκα, πραγματικὴ Σουλιώτισσα, ἡ Βασιλικὴ Ζωΐδου, μιὰ μέρα ἅρπαξε μὲ ἀκατάσχετη ὀργὴ ἕνα μεγάλο «παλοῦκι» (μακρὺ καὶ σχετικὰ χοντρὸ ξύλο) καὶ ρίχτηκε κατ' ἐπάνω στοὺς πειναλέους ἐπιδρομεῖς, ποὺ πήγαιναν νὰ διαρρήξουν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, καὶ τοὺς ἔδιωξε κυνηγώντας τους... Δὲν σταμάτησε ὅμως ὡς ἐδῶ. Ὡργισμένη παρουσιάστηκε στὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸ καὶ τοῦ εἶπε: «...Θὰ μαζέψῃς τοὺς στρατιῶτες σου ἢ θὰ τοὺς κανονίσω ἐγώ;...». Ἄλλη μέρα πάλι εἶπε στὸν ὑποφαινόμενο: «Ἀπορῶ τί καθόμαστε καὶ τοὺς βλέπουμε. Δὲν φτειάνομε μιὰ συμμορία ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ νὰ πᾶμε νὰ τοὺς ἁρπάξωμε τὰ κανόνια ἐκεῖ ποὺ τάχουν στημένα;». Σημειῶστε ὅτι τὰ ἰταλικὰ πυροβόλα φαινόντουσαν ἀπὸ τὸ χωριό μας στημένα σὲ ἀπόστασι 4 ὧρες! Στὴν ἐρώτησί μου μὲ τί ντουφέκια, ἀπήντησε: «Ὅ,τι ἔχομε, κυνηγετικὰ καὶ μὲ κοτρώνια καὶ παλούκια... Τί μᾶς χρειάζονται τὰ ντουφέκια; Νὰ πᾶμε κι' ἐγὼ μπροστὰ καὶ ἂς σκοτωθῶ πρώτη...». Ἔδωσα ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ δείγματα τῆς λεοντόθυμης καρδιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ Πωγωνίου».

ΝΙΚ. ΜΠΕΝΙΤΗΝ. Τὸ ποίημά σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι καλό, ἀλλὰ ἀπαισιόδοξο. Θρηνεῖτε, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνετε τὴν πίστι, τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὸ θάρρος, ποὺ Ἐκεῖνος ἐζητοῦσε ἀπ' ὅλους μας. Καὶ θ' ἀντιλαμβάνεσθε βέβαια ὅτι τὸ καλλίτερο μνημόσυνο γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ εἶναι νὰ διατηρῶμεν πάντοτε τὰ ὑψηλὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ μόνον θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συνεχίσωμεν καὶ νὰ ὁλοκληρώσωμεν τὸ μεγάλο του ἔργον. — ΕΥΘ. ΓΟΥΒΑΛΗΝ, δημ)λον. Ἀπὸ τὸ ποίημά σας «Στὸν ἀλησμόνητο Κυβερνήτη μας» δημοσιεύομεν τὸ τελευταῖον τετράστιχον:

Μὰ μεῖς στὶς ὑποθῆκες σου πιστοί, σοῦ τὸ δηλοῦμε,
πὼς τέλειο θὰ τὸ κάμωμε καὶ πιὸ λαμπρὸ ἀκόμα!
Καὶ τώρα μπρὸς στὸ μνῆμα σου μὲ δάκρυ ἀναφωνοῦμε:
«Αἰώνια ἡ μνήμη σου καὶ ἐλαφρὸ τὸ χῶμα!»

ΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΨΗ. Ἀπὸ τὸν χαιρετισμό σας πρὸς τὴν Σημαίαν μας, ποὺ τὸν δονεῖ ἕνας αὐθόρμητος καὶ θερμὸς πατριωτισμός, παραθέτομεν ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα:

«Ὅταν σὲ βλέπω ἀπὸ μακριά, Ἑλληνικὴ Σημαία, μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω ὁλόκληρη τὴν ἀγαπημένη μου Πατρίδα· καὶ τὰ ὡραῖα σου τὰ χρώματα, ποὺ συμβολίζουν τὸν οὐρανό μας καὶ τὴν θάλασσά μας, πόσο σὲ ὀμορφαίνουν! Μοῦ φαίνεται, ἀγαπημένη Σημαία Ἑλληνική, πὼς δὲν ὑπάρχει ὡραιότερη Σημαία ἀπὸ σένα. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ σὲ ἰδῶ, μὲ προσοχὴ καὶ μὲ μεγάλο σεβασμὸ σὲ χαιρετῶ, κι' ὅταν εἶναι ἀέρας σὲ βλέπω κι' ἀνεμίζεις σὰν νὰ μᾶς χαιρετᾷς. Σημαία Ἑλληνικὴ μὲ τὸν ἄσπρο σου σταυρὸ στὴν κορυφὴ ποὺ μοιάζει σὰν φάρος καὶ φωτίζει ὁποια ἐλπίδα ἔχομε κρυφή. Σοῦ εὔχομαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νεανικῆς καρδιᾶς μου, ὦ Σημαία Ἑλληνική, νἆσαι πάντα δοξασμένη!».

ΝΙΚΟΝ ΜΠΟΧΛΟΓΥΡΟΝ. Σὰν ἐπίγραμμα μοιάζει τὸ μικρὸ ποιηματάκι σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ. Παραθέτομεν ἐδῶ τοὺς δύο στίχους:

Τί κι' ἂν Σὲ πῆρεν ὁ Θεὸς
κι' ἔφυγες 'πὸ κοντά μας;
Πάντα ἐμεῖς θὰ σ' ἔχωμε
βαθιὰ μέσ' στὴν καρδιά μας

ΠΟΠΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ. Ὄχι ἀκροστιχίδες! Εἶναι εἶδος ξεπερασμένο, ποὺ δεσμεύει καὶ ἐμποδίζει τὴν ἔμπνευσιν. Καὶ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ στὸ δικό σας ποίημα.—ΑΓΓΕΛΟΝ ΦΟΥΣΤΟΔΙΚΟΝ. Ἀπὸ τὸ καλὸ καὶ συγκινημένο πεζογράφημά σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποσπῶμεν τὴν τελευταίαν περικοπήν:

«Ἡ μορφὴ ἔφυγε. Ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὡς ἰδέα βασιλεύει στὶς ψυχὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν τὸ ἁγιό του πνεῦμα ἀπὸ ψηλά, ὅπου βρίσκεται κοντὰ στὸ Θεό, δῇ τὴν Νίκη τῶν Ἑλλήνων, θὰ ἀγαλλιάσῃ νοιώθοντας ἔργο πὼς εἶναι δικό του.

ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΛΑΝΤΖΟΥΝΗ. Ἂν καὶ τὸ ποίημά σας «Τὸ κέντημα» ὑστερεῖ τεχνικῶς, ἐκδηλώνει ἓν λεπτὸ αἴσθημα καὶ μίαν ὡραίαν ἔμπνευσιν καὶ διὰ τοῦτο τὸ παραθέτομεν ἐδῶ:

Σμιλεμένη βελονιὰ ποὺ ἀβρὰ
σ' ἔχουν περάσει χέρια
κι' ἔκαμες τὸ «κέντημα»
νότα λουλουδένια,

Καὶ σὰν ἐκεῖνα μέσ' στὴν ψυχὴ
μᾶς στολίζει τὴ ζωή,
τὰ χέρια ποὺ σὲ πέρασαν
λὲς καὶ σοῦ ἔδωσαν πνοή.

ΑΘΑΝΑΣ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Ἀπὸ τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε ξεχωρίζομεν τὸ ἐπίγραμμα «Στοὺς Σταυραϊτούς μας», ποὺ ἔχει μιὰ νότα σατυρικὴν ἐπιτυχῆ. Ἰδοὺ το:

Γειά σας, λεβέντες, ἥρωες,
ἀθάνατοι τσολιάδες,
π' ὅταν σᾶς βλέπουν τρέμουνε
ὅλ' οἱ μακαρονάδες.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπὸ τὸ ἄρθρο σας «Ὁ Ἑλληνικὸς ἀγών», ποὺ εἶναι γραμμένο μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἔξαρσιν, δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ ἀκόλουθον ἀπόσπασμα:

«...Ἐμπρὸς λοιπόν, μὲ θάρρος καὶ πεποίθησιν διὰ τὴν νίκην, εἰς τὸν ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγῶνα. Ἐμπρός, ἀκάθεκτοι ὅλοι μας, ἂς συνεχίσωμεν τὸ ἔργον τῶν Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων, καὶ ἂς δρέψωμεν νέας δάφνας, προσθέτοντες νέας ὁλοχρύσους σελίδας εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας μας. Ἐμπρός, ἀκούραστοι πάντοτε, ἂς ριχθοῦμε μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μας εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ δικαίου κατὰ τοῦ ἀδίκου, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς τυραννίας. Ἐμπρὸς μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν τελικὴν νίκην.

»Ἐπέστη ἡ στιγμὴ νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς πὼς ὅταν ὑπάρχῃ πίστις εἰς τὸν Θεόν, ἐλπὶς καὶ ἀγάπη εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, ἡ βία καὶ ἡ καταπίεσις τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἀδύνατον νὰ θριαμβεύσουν. Ἐπέστη ἡ στιγμὴ νὰ δείξωμεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον πὼς ἡ θέλησις ποὺ βασίζεται ἐπάνω στὸ δίκαιον εἶναι ἕνας κεραυνὸς ποὺ σαρώνει καὶ ἀνατρέπει τὰ πάντα, εἶναι μία δύναμις ποὺ κάνει νὰ νικήσουν οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλούς, οἱ μικροὶ τοὺς μεγάλους, οἱ ἄοπλοι τοὺς ὡπλισμένους, οἱ ἀδύνατοι τοὺς δυνατούς...».

ΑΝΝΑΝ ΓΛΥΚΟΥ, διδασκάλισσαν. Πράγματι εἶναι καλὸν τὸ ποίημα τοῦ συζύγου σας «Στὸ θάνατό Του», ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι μεγάλο, δημοσιεύομεν δύο τετράστιχα:

«... Κοντά σου δὲν πενθοβολεῖ ἡ νεκρικὴ λαμπάδα,
γιατὶ ἀστράφτει γύρω σου ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα,
ἡ Ἑλλάδα ποὺ τὴν ἔκλεισε βαθιὰ μέσ' στὴν ψυχή σου·
αὐτὴ εἶναι ὁ φωτοστέφανος τριγύρω στὴ μορφή σου.

Τὰ μοιρολόγια τῶν νεκρῶν δὲν θ' ἀκουστοῦν σὲ Σένα
παιᾶνες καὶ διθύραμβοι ἠχοῦν τοῦ Εἰκοσιένα,
ἀντίλαλοι χαρμόσυνοι τοῦ Δώδεκα ὑμνοῦνε
τ' ἀτίμητα τὰ ἔργα σου, ποὺ αἰώνια θὲ νὰ ζοῦνε...»

ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ

ΑΠΟΛΛΟΔ. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗΝ. Ἔχετε, φαίνεται, ταλέντο καὶ θὰ μπορέσετε νὰ ἐξελιχθῆτε. Ἀπὸ τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς στείλατε ξεχωρίζουμε τὸ «Τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» καὶ τὸ ἄλλο ποὺ ἀφιερώνετε εἰς τὴν ἐνωμοτίαν τῶν «Χελιδονιῶν» τῆς προτύπου ὁμάδος τῆς Ε.Ο.Ν. Αὐτὸ τὸ δεύτερο τὸ παραθέτομεν ἐδῶ:

Τῆς ἄνοιξης πουλιὰ τὰ χελιδόνια
μιᾶς νέας ζωῆς μᾶς φέρνουν τὴν χαρά.
Ἀνθίζ' ἡ πλάσι, λειώνουνε τὰ χιόνια,
λαλοῦν πουλιά, δροσίζουν τὰ νερά.

Πουλιὰ κι' ἐμεῖς, παιδιὰ χαρᾶς κι' ἐλπίδας,
στὸ διάβα μας ξυπνοῦν παληοὶ καιροί,
ποὺ γιὰ τὴν δόξα τῆς γλυκειᾶς Πατρίδας
μὲ φλόγα μᾶς φωτίζουν ἱερή.

ΙΩΑΝΝΑΝ ΓΛΙΜΗ. Μὲ θερμὸ αἴσθημα γραμμένα καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σας, ἀλλὰ ὑστεροῦν τεχνικῶς καὶ δὲν ἐξαίρονται ἄνω τοῦ κοινοῦ τόπου. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΟΡΦΑΝΟΝ. Τὰ ἴδια λέμε καὶ σὲ σᾶς, μολονότι τὸ δικό σας ποίημα ἔχει πιὸ ὡραίαν ἔμπνευσιν. — ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΣΟΥΚΑ. Καὶ τὸ δικό σας ποίημα ὑστερεῖ τεχνικῶς ἀλλ' ἔχει μερικὲς ἔννοιες τόσο ὡραῖες καὶ ὑψηλὲς καὶ διατυπωμένες τόσο ἁπλᾶ, ποὺ παραβλέπομεν τὰς τεχνικὰς ἐλλείψεις καὶ τὸ δημοσιεύομεν ἐδῶ:

Ο ΜΕΤΑΞΑΣ ΑΠΕΘΑΝΕ

Ἀκοῦστε, χῶρες καὶ χωριά,
ὅσο ἡ φωνὴ τραβάει,
ὁ Μεταξᾶς ἀπέθανε,
ὁ Ἀρχηγός μας πάει!

Τὸν κλαίει ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς
καὶ θλίβεται ὁ στόλος.
Τὸν κλαίει ἡ Νεολαία Του,
τὸν κλαίει ὁ κόσμος ὅλος.

Κι' ἡ Λευτεριὰ ἐτρόμαξε,
ἐπιάστ' ἡ ἀναπνοή της.
Τὸν ἔκλαψε σὰν ὀρφανὴ
μὴ μείνῃ μοναχή της.

ΟΧΙ! τὸ εἶπε ὁ Ἀρχηγός,
κι' εἶπε κι' ὁ Κόσμος ΟΧΙ!
καὶ γίγαντος ἀνάστημα
στὸν βάρβαρον ὠρθώθη.

Κι' ἐλπίδα πῆραν οἱ λαοὶ
ἐλεύθερα νὰ ζήσουν
καὶ τὸ Μεγάλον Ἀρχηγὸ
κι' αὐτοὶ νὰ μακαρίσουν.

Γιατὶ οἱ ὑπεράνθρωποι
ποτὲ δὲν λησμονιῶνται
κι' ἂν ὁ Ἀρχηγὸς ἀπέθανε,
ἄλλοι ἀρχηγοὶ γεννιῶνται!

ΣΙΔΕΡΗΝ ΠΥΛΙΑΡΟΝ.—Πολὺ καλογραμμένο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ τὸ γράμμα τοῦ φίλου σας διδασκάλου, ἀλλ' εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ οὔτε ἐπιδέχεται περικοπήν. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ Γ. ΚΗΠΟΥΡΓΟΝ. Ἀπὸ τὸ ἄρθρον σας γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον περικοπήν:

«Καὶ αὐτοῦ δὲ ποὺ εἶσαι, ὦ μεγάλε Ἀρχηγέ, θὰ χαρῇς καὶ Σὺ μαζὶ μὲ ἐμᾶς διὰ τὴν γλυκεῖαν νίκην, τὴν ὁποίαν ὠνειροπόλησες. Ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι αὐτὴ θὰ ἔλθῃ σύντομα. Ἔσο βέβαιος, ὦ Ἀρχηγέ, Σὺ ὁ ὁποῖος τὴν Νεότητα ἀνύψωσες, Σὺ ποὺ τὸν στρατὸν καὶ τὴν πολιτείαν διωργάνωσες, ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλάς, ἡ αἰωνία Ἑλλάς, θὰ Σὲ κατατάξῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνος μας».

ΤΩΝΗΝ ΡΙΖΟΔΗΜΟΝ. Καὶ ἐσεῖς ἐκφράζετε τὸ ἴδιο αἴσθημα πίστεως καὶ θάρρους, ποὺ εἶναι τόσο ταιριαστὸ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς αἰσιοδοξίας, ποὺ διέπνεε πάντοτε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ. Δημοσιεύομεν μίαν περικοπήν:

«...Ὁ Ἀρχηγὸς κι' ἂν ἀπέθανε θὰ ζῇ πάντα στὶς καρδιές μας, στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν διαβεβαιοῦμεν ὅτι τὶς ὑποθῆκες ποὺ μᾶς ἔδωσε θὰ τὶς φυλάξουμε πιστά, τὰ λόγια του θὰ τὰ ἔχουμε στὸ νοῦ μας καὶ θ' ἀγωνιστοῦμε γιὰ ὅ,τι Ἐκεῖνος ἀγωνίσθηκε, γιὰ τὴ δημιουργία τῆς Νέας Ἑλλάδος, τοῦ Γ' ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ἡ Νεολαία

ΑΡ. ΦΥΛ. 23 (126)
8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1941-ΣΤ'